CĂRȚI ROMANTICE

Ademenirea unei doamne

NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA STANISLASKI"

Nimic din trecutul lui Sydney Hayward, plin de privilegii și bogăție, nu a pregătit-o în vreun fel să preia cârma afacerii moștenite de la bunicul ei. Noile responsabilități nu îi lasă timp pentru alte complicații – iar Mikhail Stanislaski reprezintă în mod clar o complicație. Artistul care locuiește în clădirea dărăpănată aflată în proprietatea lui Sydney este total diferit de bărbații cu care a avut de-a face ea. Acest necunoscut, tulburător de masculin și încăpățânat, care vine dintr-o altfel de lume, pare să aibă un efect straniu asupra ei. Sydney a învățat – și nu în cel mai plăcut mod – că nu poate avea încredere în nimeni, însă descoperă că este greu să-i reziste acestui chiriaș. Mikhail o face să pună la îndoială decizia de a rămâne singură, căci are un talent deosebit nu numai pentru sculptură, ci și pentru a ademeni o doamnă foarte reticentă să-și lase la o parte reținerile și să se lase pradă pasiunii. Cei doi reușesc să se ocupe împreună de revoltele în cadrul companiei și de rudele ei răutăcioase, însă vor putea să dea dovadă de suficientă răbdare unul cu celălalt pentru a-și construi și o viață împreună?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1976-1
9 786063 319761
Lira®

Luring a Lady
Nora Roberts
Copyright © 1991 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Ademenirea unei doamne
Nora Roberts

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Ademenirea unei doamne / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 987-606-33-1976-1

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Ademenirea unei doamne

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici/Graal Soft

Lira®

capitolul 1

Nu era o femeie răbdătoare. Nu prea tolera întârzierile și scuzele, iar atunci când le tolera, nu o făcea prea bine. Atunci când trebuia să aștepte – iar acum aștepta –, dispoziția i se răcea treptat, până devenea de-a dreptul glacială. În cazul lui Sydney Hayward, mânia glacială era mult mai periculoasă decât furia clocotindă. O privire frigidă și o frază rece îl puteau face pe destinatar să tremure. Și ea o știa.

Acum se plimba prin noul ei birou, aflat la etajul al zecelea într-o clădire din centrul Manhattanului. Se plimba dintr-un colț în altul al covorului gros de culoarea fulgilor de ovăz. Toate lucrurile erau la locul lor, hârtiile, dosarele, agendele cu întâlniri și adrese coordonate. Până și setul de birou din alamă și abanos era perfect aliniat, pixurile și creioanele puse într-un șir drept de-a lungul lemnului de mahon lustruit, carnețelele așezate cu grijă lângă telefon.

Înfățișarea ei oglindea precizia meticuloasă și eleganța cu gust a biroului. Costumul ei bej ferm era călcat la dungă și apretat, dar nu îi ascundea picioarele grozave cu care se plimba de-a lungul covorului. La gât avea un șirag simplu de perle, cercei asortați și un ceas de aur subțire, toate foarte discrete și exclusive. Făcând parte din familia Hayward, fusese crescută în spiritul ambelor virtuți.

Părul ei roșcat-cafeniu îi era dat la o parte de pe gât și prins cu o agrafă de păr din aur. Pistruii discreți care se asortau cu părul erau aproape invizibili după o pudrare ușoară. Sydney avea impresia că o făceau să pară prea tânără și prea vulnerabilă. La cei douăzeci și opt de ani ai ei, chipul îi oglindea educația. Pomeți înalți, severi,

bărbie puternică, uşor ascuţită, nasul mic şi drept. O faţă aristocratică, palidă ca porţelanul, cu o gură cu formă fină despre care ştia că se putea bosumfla prea uşor şi ochi mari de un albastru fumuriu pe care oamenii îi considerau deseori în mod eronat inocenţi.

Sydney mai aruncă o privire la ceasul ei de mână, hâşâi uşor, după care se duse apăsat spre birou. Înainte să ridice receptorul, bâzâi interfonul.

- Da.

- Domnişoară Hayward. Este un bărbat aici care insistă să discute cu persoana care se ocupă de proiectul Soho. Şi întâlnirea de la ora patru...

- E patru şi un sfert, interveni Sydney, pe un ton jos, calm şi decisiv. Trimite-l în birou.

- Da, doamnă, dar nu este domnul Howington.

Deci, Howington trimisese un lacheu. Enervată, Sydney îşi mai ridică puţin bărbia.

- Trimite-l în birou, repetă ea şi închise interfonul apăsând butonul cu o unghie dată cu o ojă de un roz glazurat. Deci, credeau că aveau să o împăciuiască trimiţând un ucenic. Sydney respiră adânc şi se pregăti să îl ucidă pe mesager.

Doar datorită anilor de instruire de care avusese parte reuşi să nu rămână cu gura căscată când bărbatul intră în birou. Pardon, nu intră, se corectă ea. Ci păşi ţanţoş. Ca un pirat cu un petic negru pe ochi pe puntea unei nave cucerite.

Îşi dori să fi fost îndeajuns de precaută încât să fi tras un foc de avertizare.

Şocul iniţial nu avea nimic de-a face cu faptul că era arătos, într-un mod foarte sălbatic, deşi adjectivul i se potrivea perfect. O coamă deasă şi cârlionţată îi cădea chiar până peste ceafă, prinsă cu un şnur din piele într-o coadă scurtă care nu îi diminua cu nimic masculinitatea de nestăpânit. Era slab la faţă şi uscăţiv, iar pielea îi era de culoarea unei monede de aur vechi. Avea ochii

aproape la fel de negri ca părul și pleoapele grele. Buzele pline îi erau umbrite de o barbă scurtă de o zi sau două care îi conferea un aspect dur și periculos.

Chiar dacă avea doar pe la 1.80 m și era zvelt de felul lui, făcea ca biroul ei delicat mobilat să semene cu o casă pentru păpuși.

Și mai rău era că era îmbrăcat cu haine de lucru. Blugi prăfuiți și un tricou transpirat, o pereche de bocanci uzați care lăsară urme de noroi pe covorul ei în nuanțe palide. Nici măcar nu se chinuiseră să trimită un ucenic, se gândi ea, în timp ce buzele i se încordară, ci trimiseseră un muncitor de rând care nici măcar nu se spălase înainte de interviu.

– Tu ești Hayward? Din pricina insolenței din tonul lui și a unui ușor accent slav, și-l imagină îndreptându-se cu pași mari spre un foc de tabără, cu un bici vârât la curea.

Romantismul nebulos al imaginii o făcu să adopte un ton excesiv de tăios.

– Da, iar dumneavoastră ați întârziat.

El mijì ușor ochii, în timp ce se studiară reciproc pe deasupra biroului.

– Da?

– Da. S-ar putea să vi se pară util să purtați un ceas de mână. Timpul meu este prețios, în caz că al dumneavoastră nu este. Domnule...

– Stanislaski. Își vârî degetele mari în găicile de la blugi, mutându-și ușor greutatea, în mod arogant, pe un șold. Sydney e nume de bărbat.

Ea ridică din sprânceană.

– Evident, vă înșelați.

O măsură lent din priviri, deopotrivă interesat și enervat. Era frumușică, precum un tort glazurat, dar nu venise direct de la muncă și tot transpirat ca să își irosească timpul pe o femeie.

– Evident. Credeam că Hayward este un bătrân chel cu mustață albă.

– Vă gândiți la bunicul meu.

– Ah, atunci pe bunicul tău vreau să îl văd.

– Nu se va putea, domnule Stanislaski, întrucât bunicul meu a murit cu aproape două luni în urmă.

Aroganța din privirea lui se transformă rapid în compasiune.

– Îmi pare rău. Doare când pierdem un membru al familiei.

Nu știa de ce, dar, dintre toate condoleanțele pe care le primise, aceste câteva cuvinte din partea unui străin o emoționară.

– Da, așa este. Și acum, dacă vreți să luați loc, putem trece la treabă.

Rece, dură și distantă ca luna. Prea bine, se gândi el. Așa nu avea să se gândească la ea în moduri mai personale – cel puțin până avea să obțină ceea ce își dorea.

– I-am trimis scrisori bunicului tău, începu el în timp ce se așeză pe unul dintre scaunele Queen Anne cochete din fața biroului. Poate că ultimele dintre ele s-au rătăcit în timpul confuziei morții lui.

Ciudat fel de-a o spune, se gândi Sydney, dar apt. Cu siguranță că viața ei fusese întoarsă cu susul în jos în ultimele câteva săptămâni.

– Corespondența ar trebui să îmi fie adresată. Se așează, împreunându-și mâinile pe birou. Așa cum știți, Hayward Enterprises are în considerare mai multe firme...

– Pentru ce anume?

Ea se strădui să alunge iritația provocată de faptul că fusese întreruptă.

– Poftim?

– Aveți în considerare mai multe firme pentru ce anume?

Dacă ar fi fost singură, ar fi oftat și ar fi închis ochii. În schimb, bătu ușor cu degetele pe birou.

– Ce funcție deținеți, domnule Stanislaski?

– Funcție?

– Da, da, ce anume faceți?

Rânji când simți nerăbdarea din vocea ei. Avea dinții foarte albi și nu prea drepți.

– Vrei să spui, cu ce mă ocup? Lucrez în lemn.

– Ești tâmplar?

– Uneori.

– Uneori, repetă ea și se lăsă pe spate. În spatele ei, clădirile se loveau de un cer albastru dur. Poate că îmi puteți spune de ce Howington Construction a trimis pe cineva care este uneori tâmplar să îi reprezinte în acest interviu.

Încăperea mirosea a lămâie și rozmarin și îi amintea că îi era cald, sete și că era la fel de nerăbdător ca ea.

– Aș putea – dacă m-ar fi trimis ei.

Dură o clipă până își dădu seama că bărbatul nu făcea pe încuiatul în mod intenționat.

– Nu sunteți de la Howington?

– Nu. Sunt Mikhail Stanislaski și locuiesc într-una dintre clădirile pe care le deții. Își propti un bocanc murdar pe un genunchi prăfuit. Dacă te gândești să îi angajezi pe cei de la Howington, eu m-aș mai gândi o dată. Am lucrat cândva pentru ei, dar o iau pe prea multe scurtături.

– Scuzați-mă. Sydney apăsă scurt interfonul. Janine, domnul Stanislaski ți-a spus cumva că este reprezentantul celor de la Howington?

– O, nu, doamnă. A cerut doar să vă vadă. Howington a sunat cu vreo zece minute în urmă, ca să reprogrameze. Dacă...

– Nu contează. Se lăsă din nou pe spate și îl studie pe bărbatul care rânjea la ea. S-ar părea că am înțeles greșit.

– Dacă vrei să spui că ai greșit, așa este. Am venit să vă vorbesc despre clădirea de apartamente din Soho.

Își dorea, foarte tare, să își treacă mâinile prin păr.

– Ați venit cu o plângere de chiriaș.

– Am venit cu plângeri din partea multor chiriași, o corectă el.

– Ar trebui să știți că există o anumită procedură de urmat într-o astfel de situație.

El ridică din sprânceana-i neagră.

– Tu deții clădirea, așa-i?

– Da, dar...

– Atunci este responsabilitatea ta.

Ea se încordă.

– Sunt perfect conștientă care îmi sunt responsabilitățile, domnule Stanislaski. Iar acum...

El se ridică odată cu ea și nu se clinti câtuși de puțin.

– Bunicul tău a făcut promisiuni. Ca să îl onorezi, trebuie să le ții.

– De fapt, spuse ea cu voce rigidă, trebuie să conduc o afacere. Și încerca din răsputeri să învețe cum să o facă. Le puteți spune celorlalți chiriași că Hayward este pe punctul de-a angaja o firmă de construcții, întrucât suntem destul de conștienți că multe dintre proprietățile noastre au nevoie de reparații sau renovare. Ne vom ocupa de apartamentele din Soho când le vine rândul.

Expresia lui nu se schimbă când fu expediat, nici tonul vocii, nici poziția cu picioarele depărtate, bine înfipte în podea.

– Ne-am săturat să ne așteptăm rândul. Vrem ceea ce ni s-a promis, acum.

– Dacă îmi trimiteți o listă cu cererile voastre...

– Am trimis deja.

Ea își încleștă maxilarul.

– Atunci mă voi uita peste dosare în seara aceasta.

– Dosarele nu sunt oameni. Încasați banii din chirii în fiecare lună, dar nu vă gândiți la oameni. Se sprijini cu mâinile pe birou și se aplecă în față. Sydney simți

o aromă de rumeguș și sudoare inconfortabil de atrăgătoare. Ai văzut clădirea sau pe oamenii care locuiesc în ea?

– Am rapoarte, începu ea.

– Rapoarte. Înjură – într-o limbă pe care ea nu o înțelegea, dar era convinsă că era o înjurătură. Ai contabili și avocați și stai aici, în biroul tău drăguț și răsfoiești hârtii. Cu o mișcare rapidă și tăioasă a mâinii, îi respinse și biroul și pe ea însăși. Dar nu știi nimic. Nu ție îți este frig când nu funcționează încălzirea; nu tu trebuie să urci cinci etaje pe jos când se defectează ascensorul. Nu tu îți faci griji că apa nu se va încălzi sau că instalația electrică e prea veche și nu mai e sigură.

Nimeni nu îi vorbea așa. Nimeni. Începea să se înfurie și ea, ceea ce îi făcu inima să îi bată prea repede. Uită că se confrunta cu un bărbat foarte periculos.

– Vă înșelați. Sunt foarte preocupată de toate acele lucruri. Și intenționez să le remediez cât mai curând posibil.

El mîji ochii, care îi licăriră, precum o sabie ridicată și răsucită pe muchie.

– Am mai auzit această promisiune.

– Acum este o promisiune pe care o fac eu, iar de asta nu ați mai avut parte până acum.

– Și ar trebui să avem încredere în tine, care ești prea leneșă sau prea înspăimântată ca să mergi măcar să vezi lucrurile pe care le deții.

Se făcu albă ca varul la față, singurul semn exterior de furie.

– Mi-au ajuns insultele dumneavoastră pentru după-amiaza aceasta, domnule Stanislaski. Așa că, puteți ieși singur, sau voi suna paza să vă ajute.

– Știu drumul, spuse el calm. Îți mai spun ceva, domnișoară Sydney Hayward, vei începe să îți ții promisiunile în decurs de două zile, sau vom apela la șeful serviciului de urbanism și la presă.

Sydney aşteptă până bărbatul ieşi cu paşi apăsaţi din birou, după care se aşeză la loc. Scoase încet o foaie de hârtie din sertar şi o rupse apoi metodic în bucăţi. Se holbă la petele pe care le lăsase mâinile lui mari cu palme late pe biroul lucios, apoi alese şi rupse încă o foaie de hârtie. Mai calmă, pocni interfonul.

– Janine, adu-mi tot ce ai despre proiectul Soho.

O oră mai târziu, Sydney împinse dosarele la o parte şi iniţie două apeluri. Primul ca să-şi anuleze planurile pentru cină din seara aceea. Al doilea către Lloyd Bingham, secretarul executiv al bunicului ei – şi acum al ei.

– M-ai prins la fix, îi spuse Lloyd în timp ce intră în biroul lui Sydney. Eram pe punctul de-a ieşi. Ce pot face pentru tine?

Sydney îi aruncă o privire scurtă. Era un bărbat arătos, ambiţios, care prefera croitori italieni şi mâncare franţuzească. Nu avea încă patruzeci de ani, era la al doilea divorţ şi îi plăcea să escorteze femeile din înalta societate care erau atrase de înfăţişarea lui blondă aranjată şi de manierele lui cizelate. Sydney ştia că muncise din greu şi mult timp ca să-şi dobândească poziţia în cadrul companiei Hayward şi că preluase frâiele afacerii în ultimul an, când bunicul ei fusese bolnav.

Mai ştia şi că îi purta ranchiună deoarece se afla la un birou pe care îl considera de drept al lui.

– Pentru început, îmi poţi explica de ce nu s-a făcut nimic în legătură cu apartamentele din Soho.

– Clădirea din Soho? Lloyd scoase o ţigară dintr-o tabacheră aurie subţire. E pe listă.

– Este pe listă de aproape optsprezece luni. Prima adresă de la dosar, semnată de chiriaşi, datează cu aproape doi ani în urmă şi enumeră douăzeci şi şapte de plângeri specifice.

– Şi cred că vei vedea în dosar şi că o parte din ele au fost tratate. Suflă o dâră subţire de fum şi se aşează confortabil într-unul din fotolii.

– O parte din ele, repetă Sydney. Cum ar fi reparaţia la coş. Chiriaşii considerau că este nevoie de înlocuirea lui.

Lloyd făcu un gest vag.

– Eşti nouă în jocul acesta, Sydney. Vei descoperi că chiriaşii îşi doresc mereu lucruri noi, mai bune şi mai multe.

– Se prea poate. Cu toate acestea, nu mi se pare deloc eficient din punctul de vedere al costurilor să repari un coş vechi de treizeci de ani, ca să se strice din nou două luni mai târziu. Ridică un deget, înainte ca el să apuce să spună ceva. Balustrade rupte la scări, zugrăveală care se decojeşte, un boiler pentru apă insuficient, un ascensor defect, porţelan crăpat... Îşi ridică privirea. Aş putea continua, dar nu pare a fi necesar. Văd o notiţă aici, de la bunicul meu către tine, prin care îţi cere să preiei reparaţiile şi întreţinerea clădirii.

– Şi aşa am făcut, spuse Lloyd rigid. Ştii prea bine că sănătatea bunicului tău a întors compania cu susul în jos în ultimul an. Complexul acela de apartamente este doar unul dintre multele clădiri pe care le deţinea.

– Ai dreptate, categoric, spuse ea încet, dar fără pic de căldură în voce. Mai ştiu şi că avem o responsabilitate, legală şi morală, faţă de chiriaşii noştri, indiferent că apartamentele se află în Soho sau în Central Park West. Închise dosarul, îşi împreună mâinile peste el, într-un gest care îi afirma dreptul de proprietate. Nu vreau să te contracarez, Lloyd, dar vreau să înţelegi că am hotărât să mă ocup personal de această proprietate.

– De ce?

Ea zâmbi vag.

– Nu ştiu sigur. Să spunem că vreau să mă implic la modul practic şi am hotărât să fac din această proprietate

proiectul meu de suflet. Între timp, aș vrea să te uiți peste rapoartele referitoare la firmele de construcții și să îmi spui ce recomandări ai. Îi întinse un alt dosar. Am inclus o listă cu proprietățile, în ordinea priorităților. Ne întâlnim vineri, la ora zece, să finalizăm.

– În regulă. Scoase o țigară înainte să se ridice, apoi adăugă: Sydney, sper să nu te superi, dar o femeie care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții călătorind și cumpărând haine nu prea știe multe despre afaceri sau despre ce înseamnă să faci profit.

Normal că se supăra, dar, la naiba, nu avea să o arate.

– Atunci, cel mai bine ar fi să învăț, nu-i așa? O seară bună, Lloyd.

Abia după ce ușa se închise, își privi mâinile. Îi tremurau. Avea dreptate, categoric, să îi sublinieze insuficiențele. Dar nu avea de unde să știe cât de mult avea nevoie să își dovedească valoarea aici, să valorifice ce îi lăsase bunicul ei. Nici nu avea de unde să știe cât de îngrozită era că avea să dezamăgească numele familiei. Din nou.

Înainte să apuce să se răzgândească, își vârî dosarul în servietă și ieși din birou. Străbătu coridorul în nuanțe pastel, decorat cu picturi în acuarelă de bun gust și ficuși bogați, apoi ieși pe ușile groase din sticlă care delimitau anfilada de birouri. Se urcă în ascensorul privat și coborî în hol, unde îl salută din cap pe paznic, apoi ieși din clădire.

Simți căldura ca o lovitură de pumn. Chiar dacă era doar mijlocul lunii iunie, New York era năpădit de un val de căldură necruțător, iar temperaturile și umiditatea urcau voioase. Trebui doar să traverseze trotuarul ca să ajungă la mașina care o aștepta, ca un cocon, oferindu-i adăpost de aerul și zgomotul care parcă se scurgeau. Îi spuse șoferului adresa și se lăsă pe spate pe banchetă, până avea să ajungă în Soho.

Se circula îngrozitor, toată lumea era mârâită și țâfnoasă. Dar așa avea să aibă mai mult timp la dispoziție să se gândească. Nu era sigură ce avea să facă atunci când avea să ajungă la destinație. Nu știa nici ce avea să facă dacă avea să se întâlnească din nou cu Mikhail Stanislaski.

O impresionase destul de tare, se gândi Sydney. Aspect exotic, ochi încinși, lipsă totală de curtoazie. Cel mai rău era că dosarul îi demonstrase că acesta avusese perfectă dreptate să fie nepoliticos și nerăbdător. Scrisese mai multe scrisori în ultimul an și fusese expediat cu promisiuni făcute cu jumătate de gură.

Poate că dacă bunicul ei nu s-ar fi încăpățânat să nu divulge presei despre boala lui... Sydney își frecă tâmpla cu degetul și își dori să fi luat vreo două aspirine înainte să iasă din birou.

Indiferent ce se întâmplase înainte, ea era la conducere acum. Intenționa să își respecte moștenirea și toate responsabilitățile aferente. Închise ochii și aproape că ațipi în timp ce șoferul ei își croi drum spre partea de jos a orașului.

În apartamentul lui, Mikhail cioplea o bucată de lemn de cireș. Nu era prea convins de ce continua. O făcea cu jumătate de inimă, dar i se părea mai productiv să facă ceva cu mâinile.

Se tot gândea la femeie. La Sydney. Glacială și mândră, se gândi el. Unul dintre aristocrații împotriva cărora se răscula din fire. Chiar dacă el și familia lui fugiseră în America pe când el fusese doar un copil, nu își nega moștenirea. Strămoșii lui fuseseră țigani în Ucraina, pasionali, iuți la mânie și prea puțin respectuoși față de autoritatea structurată.

Mikhail se considera american - mai puțin atunci când era în favoarea lui să fie rus.

Aşchii de lemn căzură pe masă sau pe podea. Cea mai mare parte a spaţiului său de locuit era ocupat de munca lui - bucăţi şi plăci din lemn, chiar şi un nod de stejar, cuţite, dălţi, ciocane, burghie, şubler. În colţ era un mic strung şi borcane cu pensule în ele. Încăperea mirosea a ulei de in, sudoare şi rumeguş.

Mikhail luă o gură din berea de lângă cotul lui şi se lăsă pe spate, studiind lemnul de cireş. Încă nu era pregătit să îl lase să vadă ce se ascundea în interiorul lui. Îşi trecu degetele peste el, peste fibră, prin crestături, în timp ce sunetul traficului, muzica şi strigătele se înălţau şi pătrundeau prin fereastra deschisă din spatele lui.

În ultimii doi ani avusese succes şi ar fi putut să se mute într-o locuinţă mai mare şi mai modernă. Îi plăcea însă aici, în cartierul acesta zgomotos, cu brutăria pe colţ, cu atmosfera de bazar de pe Canal la scurtă distanţă, cu femeile care bârfeau pe prispă dimineaţa şi bărbaţii care stăteau pe ea seara.

Nu avea nevoie de un covor dintr-un perete în altul, sau de o cadă de baie, sau de o bucătărie mare şi elegantă. Îşi dorea doar un acoperiş prin care să nu curgă apa, un duş cu apă fierbinte şi un frigider în care berea şi carnea feliată să rămână reci. Momentan, nu avea nici unul din acele lucruri. Şi domnişoara Sydney Hayward clar avea să mai aibă de-a face cu el.

Îşi ridică privirea când auzi trei bătăi scurte în uşă, apoi zâmbi larg când vecina lui de palier dădu buzna înăuntru.

- Ce mai zici?

Keely O'Brian trânti uşa după ea, se sprijini dramatic pe ea, după care făcu rapid câteva mişcări de dans vioaie.

- Am obţinut rolul. Răcni de bucurie şi alergă spre masă şi se aruncă de gâtul lui Mikhail. L-am obţinut.

Îl sărută tare, zgomotos, pe un obraz. L-am obținut. Apoi pe celălalt.

– Ți-am spus că așa va fi. Întinse mâna și îi ciufuli părul scurt de un blond prăfuit. Ia-ți o bere. Vom sărbători.

– Of, Mik. Se duse la frigiderul micuț, pe picioarele ei lungi, zvelte, dezvăluite în mod uimitor de o pereche de pantaloni scurți de culoarea verde neon. Eram atât de emoționată înainte de audiție, încât am început să sughit, după care am băut vreo patru litri de apă și m-am bălăcit tot timpul cât am interpretat. Aruncă capacul la gunoi, apoi toastă. Și tot l-am luat. Un serial de televiziune. Probabil că mă vor plăti doar de vreo șase sau șapte ori, dar sunt ucisă abia în al treilea act. Luă o gură din băutură, după care țipă prelung, de-i îngheță sângele în vine. Asta trebuie să fac când ucigașul în serie mă încolțește pe alee. Chiar cred că țipătul meu a schimbat mersul lucrurilor.

– Fără îndoială. Așa cum se întâmpla mereu, felul ei rapid, agitat de a vorbi îl amuza. Avea douăzeci și trei de ani, un trup neastâmpărat și atrăgător, ochi verzi vioi și o inimă la fel de mare ca Marele Canion. Dacă Mikhail nu s-ar fi simțit atât de mult ca un frate al ei încă de la începutul relației lor, ar fi încercat de multă vreme să o convingă să ajungă în patul lui.

Keely luă o gură de bere.

– Hei, vrei să comandăm mâncare chinezească sau pizza sau ceva? Am o pizza congelată, dar cuptorul e defect din nou.

Afirmația ei simplă îi făcu ochii să îi licărească și buzele să i se țuguie.

– M-am dus să vorbesc cu Hayward.

Ea se opri din dus sticla la gură.

– În persoană? Adică față în față?

– Da. Mikhail lăsă la o parte uneltele de cioplit, temându-se să nu scobească lemnul.

Impresionată, Keely se duse și se așeză pe pervaz.

– Uau! Deci, cum e?

– Mort.

Ea se înecă cu bere și îl privi cu ochii mari, bătându-se cu pumnul în piept.

– E mort? Doar nu l-ai...

– Ucis? De data aceasta, Mikhail zâmbi. Un alt lucru care îi plăcea la Keely era tendința ei înnăscută spre dramatism. Nu, dar mi-a trecut prin minte să o ucid pe noua Hayward – nepoata lui.

– Noul proprietar e femeie? Cum e?

– Foarte frumoasă, foarte rece. Se încruntă și își trecu din nou vârfurile degetelor peste fibra lemnului. E roșcată, cu pielea albă. Are ochi albaștri, ca gheața de pe un lac. Când vorbește, se formează țurțuri.

Keely făcu o grimasă și mai luă o gură din bere.

– Bogații, spuse ea, își permit să fie reci.

– I-am spus că are la dispoziție două zile înainte să mă duc la șeful serviciului de urbanism.

De data aceasta, Keely fu cea care zâmbi. Chiar dacă îl admira mult pe Mikhail, simțea că acesta era naiv în multe feluri.

– Succes. Poate că ar trebui să punem în practică ideea doamnei Bayford și să facem o grevă a chiriilor. Bineînțeles, atunci riscăm să fim evacuați, dar... hei! Se aplecă pe fereastra deschisă. Ar trebui să vezi mașina asta. E un Lincoln sau ceva de genul – cu șofer. O femeie se dă jos de pe bancheta din spate. Mai degrabă fascinată decât invidioasă, respiră prelung, apreciativ. E versiunea celor de la *Harper's Bazaar* de director femeie. Zâmbi larg și îi aruncă o privire peste umăr. Cred că prințesa ta de gheață a venit în vizită în cartierul nostru sărac.

Afară, Sydney studia clădirea. Era chiar drăguță, se gândi ea. Precum o femeie bătrână care și-a păstrat demnitatea și o rămășiță a frumuseții ei din tinerețe. Culoarea roșie a cărămizilor se atenuase spre un roz pal, pătat

pe alocuri de cenușă și fum. Zugrăveala se decojea și era crăpată, dar acest lucru se putea remedia ușor. Scoase un carnețel și începu să ia notițe.

Era conștientă de faptul că bărbații care stăteau pe prispă o priveau, dar îi ignoră. Era un loc zgomotos, observă ea. Majoritatea ferestrelor erau deschise și se auzeau diverse sunete – televizoare, radiouri, bebeluși care plângeau, cineva care cânta *The Desert Song* într-o voce melodioasă de soprană. Erau și balcoane micuțe inutile pline cu ghivece cu flori, biciclete, haine care se uscau în aerul fierbinte, stătut.

Își duse mâna streașină la ochi și privi în susul clădirii. Majoritatea balustradelor erau foarte ruginite și multora le lipseau din spițe. Se încruntă, apoi îl observă pe Mikhail, aplecându-se pe o fereastră de la ultimul etaj, cu obrazul aproape lipit de cel al unei blonde ametitoare. Întrucât el era la bustul gol, iar blonda era îmbrăcată cu ceea ce se voia a fi un maiou, Sydney își imagină că îi întrerupse. Îl salută cu o mișcare rigidă din cap, după care se întoarse la notițele ei.

Când o porni spre intrare, bărbații se mișcară și îi făcură loc. Holul mic era întunecos și apăsător de fierbinte. La acest nivel, ferestrele erau blocate din cauza vopselei. Parchetul vechi era plin de urme și zgârieturi și se simțea un miros foarte bine definit de mucegai. Studie cu o privire dubioasă ascensorul. Cineva lipise deasupra butonului un afiș pe care scrisese de mână: „Lăsați orice speranță, voi cei care intrați".

Curioasă, Sydney apăsă butonul și ascultă huruiturile și șuierăturile ca de măcinare ale mecanismului. Respiră nerăbdătoare și își mai luă câteva notițe. Era deplorabil, se gândi ea. Clădirea ar fi trebuit inspectată, iar compania Hayward servită cu o citație. Ei bine, acum ea reprezenta Hayward.

Ușile se deschiseră cu un scârțâit și Mikhail ieși din el.

– Ai venit să îți vezi imperiul? o întrebă el.

Cu bună știință, ea își termină notițele și abia după aceea îl privi. Măcar își luase un tricou pe el – dacă i se putea spune așa. Tricoul alb și subțire era sfâșiat la mâneci și terfelit la tiv.

– Cred că v-am spus că mă voi uita peste dosar. După ce am făcut-o, m-am gândit că cel mai bine ar fi să inspectez eu însămi clădirea. Se uită la ascensor, apoi din nou la el. Sunteți fie foarte curajos, fie foarte prost, domnule Stanislaski.

– Sunt realist, o corectă el ridicând lent din umeri. Ce-o fi o fi.

– Poate că așa este. Dar aș prefera ca nimeni să nu mai folosească ascensorul până nu este reparat sau înlocuit.

El își vârî mâinile în buzunare.

– Și va fi?

– Da, cât mai curând posibil. Cred că ați menționat în scrisoare că unele dintre balustradele de la scări sunt rupte.

– Le-am înlocuit pe cele care erau în stare gravă.

Ea ridică din sprânceană.

– Dumneavoastră?

– Sunt copii și bătrâni în clădire.

Simplitatea răspunsului lui o rușină.

– Înțeleg. Întrucât v-ați asumat sarcina de a-i reprezenta pe chiriași, poate că ați vrea să mă conduceți și să îmi arătați cele mai grave probleme.

O porniră în sus pe scări, iar ea observă că balustrada era evident nouă, o bară de lemn curat care se simțea robust sub mâna ei. Își notă că fusese înlocuită de un chiriaș.

El bătu la ușile de la apartamente. Oamenii îl salutau cu entuziasm, iar pe ea cu precauție. Se simțeau mirosuri de la diverse mâncăruri – unele feluri tocmai terminate, alte încă nemâncate. I se oferiră ștrudel, negrese, gulaș, aripioare de pui. Unii dintre reclamanți erau înverșunați,

alții agitați. Dar Sydney văzu cu ochii ei că Mikhail nu exagerase în scrisorile pe care le trimisese.

Până ajunseră la al treilea etaj, era deja amețită de la căldură. La al patrulea etaj, refuză oferta de spaghete și chiftele – întrebându-se cum de suporta cineva să gătească pe căldura asta – și acceptă un pahar cu apă. Își notă cu sârguință că se auzeau horcăituri și bufnituri la țevi. Când ajunseră la al cincilea etaj, își dorea cu disperare un duș rece, un pahar răcit de chardonnay și confortul binecuvântat din apartamentului ei cu aer condiționat.

Mikhail observă că îi lucea fața de la căldură. Pe ultimul șir de scări gâfâise puțin, ceea ce îl încânta. Nu îi strica reginei să vadă în ce condiții trăiau supușii ei. Se întrebă de ce nu își dăduse jos măcar haina de la costum sau de ce nu își desfăcuse vreo doi dintre nasturii aceia pretențioși de la bluză.

Nu îl încântă gândul că i-ar fi plăcut să se ocupe chiar el de ambele variante.

– M-am așteptat ca unii dintre chiriași să aibă unități de fereastră. Simți sudoarea prelingându-se tăioasă pe spatele ei. Aer condiționat.

– Nu ar suporta instalația electrică, îi spuse el. Când le pornesc oamenii, sar siguranțele și rămânem fără curent. Pe holuri e cel mai rău, spuse el pe un ton conversațional. Nu e aer deloc. Iar aici sus e cel mai rău dintre toate. Căldura crește.

– Așa am auzit.

Era albă ca varul, observă el și înjură.

– Dă-ți jos haina.

– Poftim?

– Ești proastă. Îi trase haina de pe umeri și începu să îi elibereze brațele.

Privirea i se umplu de pete dansante din pricina căldurii și a degetelor lui aspre care o atingeau hotărâte.

– Opriți-vă.

– Foarte proastă. Nu suntem în sala de ședințe.

Atingerea lui nu semăna deloc cu cea a unui iubit, dar o tulbura nespus. Îl lovi peste mâini imediat ce avu un braț liber. Mikhail o ignoră și o împinse în apartamentul lui.

– Domnule Stanislaski, spuse ea, cu respirația tăiată, dar plină de demnitate. Nu mă voi lăsa pipăită.

– Mă îndoiesc că ați fost pipăită vreodată în viața voastră, Alteță. Ce bărbat și-ar dori să îi degere degetele? Așază-te.

– Nu vreau să...

El o îmbrânci pur și simplu pe un scaun, apoi se uită spre Keely, care stătea în bucătărie, cu gura căscată.

– Adu-i niște apă, îi porunci el.

Sydney își trase suflarea. Un ventilator se rotea lângă scaun și îi răcorea pielea.

– Sunteți cel mai necioplit, nepoliticos și mai nesuferit bărbat cu care am fost vreodată obligată să am de-a face.

El luă paharul de la Keely și fu tentat să îi arunce conținutul pe fața frumoasă a lui Sydney. În schimb, îi vârî paharul în mână.

– Bea.

– Cerule, Mik, ai milă, murmură Keely. Pare frântă. Vrei o cârpă rece? În timp ce i-o oferi, admiră fără să vrea bluza de mătase de culoarea fildeșului cu nasturii ei mici în formă de perle.

– Nu, mulțumesc. Sunt bine.

– Eu sunt Keely O'Brian, de la 502.

– Cuptorul nu îi funcționează, spuse Mikhail. Și nu are apă caldă. Prin acoperiș curge apă.

– Doar când plouă. Keely încercă să zâmbească, dar nu obținu nici o reacție. Cred că voi pleca. Mi-a părut bine de cunoștință.

Când rămaseră singuri, Sydney sorbi lent din apa călduță. Mikhail nu se plânsese de propriul apartament, dar putea vedea că linoleumul de pe podeaua din

bucătărie era rupt, iar frigiderul era deznădăjduit de mic şi vechi. Pur şi simplu nu mai avea energie să se uite şi la restul.

O abordase într-un mod complet lipsit de tact, dar concluzia era că el avea dreptate, iar compania ei se înşela.

El se aşeză pe marginea blatului din bucătărie şi privi cum îi revine culoarea în obraji. Se simţi uşurat. Preţ de o clipă, pe hol, se temuse că avea să leşine. Deja se simţea ca un idiot.

- Vrei să mănânci ceva? spuse el pe un ton tăios şi neprietenos. Poţi mânca un sendviş.

Ea îşi aminti că ar fi trebuit să ia cina la Le Cirque cu cel mai recent celibatar eligibil pe care îl alesese mama ei pentru ea.

- Nu, mulţumesc. Nu aveţi o impresie prea bună despre mine, nu-i aşa?

El mişcă din umeri, iar ea îşi dădu seama că era un obicei de-al lui.

- Am o impresie destul de puternică despre tine.

Ea se încruntă şi lăsă la o parte paharul. Felul în care o spusese nu prea lăsa loc de interpretări.

- Spuneaţi că sunteţi tâmplar?

- Uneori sunt tâmplar.

- Aveţi autorizaţie?

El miji ochii.

- Autorizaţie de liberă practică, da. Pentru reconstrucţii, renovări.

- Înseamnă că aveţi o listă cu alţi antreprenori cu care aţi lucrat - electricieni, instalatori, şi toate cele.

- Da.

- În regulă. Pregătiţi o ofertă de preţ pentru reparaţii, inclusiv lucrările de finisaj, zugrăveală, pardoseală, înlocuirea instalaţiilor şi a electronicelor. O vreau pe birou într-o săptămână. Se ridică şi îşi luă haina şifonată.

El rămase pe loc în timp ce ea își plie haina peste brat și își ridică servieta.

– Și apoi?

Ea îi aruncă o privire rece.

– Și apoi, domnule Stanislaski, veți transforma vorbele mele în fapte. Vă angajez.

capitolul 2

– Mamă, chiar nu am timp pentru asta.

– Sydney, dragă, mereu avem timp pentru ceai. Spunând acestea, Margerite Rothchild Hayward Kinsdale LaRue turnă ginseng într-o ceaşcă de porţelan. Mă tem că iei prea în serios toată treaba asta cu afacerile imobiliare.

– Poate din cauză că eu sunt la conducerea companiei, bombăni Sydney fără să îşi ridice privirea din hârtiile de pe biroul ei.

– Nu îmi imaginez la ce i-a stat mintea bunicului tău. Dar, la o adică, a fost mereu un bărbat neobişnuit. Oftă preţ de o clipă, amintindu-şi cât de drag îi fusese ţapul acela bătrân. Haide, dragă, serveşte nişte ceai şi un sendviş delicios. Până şi Madam Directoare trebuie să ia prânzul.

Sydney cedă, sperând să o expedieze mai rapid pe mama ei dacă se purta agreabil.

– Ce drăguţ din partea ta! Doar că astăzi sunt presată de timp.

– Toate prostiile astea corporative, începu Margerite, când Sydney se aşeză lângă ea. Nu ştiu de ce îţi baţi capul. Ar fi fost aşa de simplu să angajezi un manager sau ceva de genul. Margerite îşi stoarse puţină lămâie în ceaşcă, după care se aşeză la loc. Îmi dau seama că ar putea fi distractiv pentru o vreme, dar să mă gândesc că ai avea o carieră... Ei bine, pare atât de lipsit de sens.

– Într-adevăr? murmură Sydney, străduindu-se să nu lase amărăciunea să se citească în vocea ei. S-ar putea să îi surprind pe toţi şi să mă pricep la asta.

– O, sunt sigură că te vei descurca minunat la orice ai face, scumpo. Îşi flutură absentă mâna peste a lui

Sydney. Nu avusese deloc probleme cu ea în copilărie, se gândi ea. Margerite chiar nu știa cum să se descurce cu această izbucnire bruscă și - era convinsă de asta - temporară de rebeliune. Încercă să fie împăciuitoare. Și am fost încântată când bunicul Hayward ți-a lăsat toate aceste clădiri frumoase. Ciuguli dintr-un sendviș, o femeie uluitoare care părea cu zece ani mai tânără decât cei cincizeci pe care îi număra de fapt, îngrijită și lustruită, îmbrăcată cu un costum Chanel. Dar să te implici efectiv în administrare... Nedumerită, se bătu ușor peste părul castaniu vopsit cu grijă. Ei bine, unii ar putea zice că este puțin nefeminin. Un bărbat este scârbit ușor de o femeie pe care o consideră foarte puternică.

Sydney aruncă o privire tăioasă spre inelarul de curând rămas gol al mamei ei.

- Nu toate femeile își centrează ambițiile pe un bărbat.

- O, nu fi prostuță. Margerite râse senin, vioi, și o bătu ușor peste mână pe fiica ei. O femeie nu își dorește prea mult timp să fie fără soț. Nu trebuie să fii descurajată pentru că tu și Peter nu ați reușit să găsiți o rezolvare. Primele mariaje sunt deseori doar de probă.

Stăpânindu-și sentimentele, Sydney își așeză cu grijă ceașca.

- Asta consideri tu că a fost căsnicia ta cu tata? Un mariaj de probă?

- Sunt convinsă că amândoi am învățat câteva lecții valoroase din ea. Încrezătoare și mulțumită, își privi fiica radiind. Și acum, scumpa mea, povestește-mi despre seara petrecută cu Channing. Cum a fost?

- Sufocantă.

Ochii de un albastru blând ai lui Margerite scăpărară a enervare.

- Sydney, serios acum.

- Tu ai întrebat. Ca să prindă puteri, Sydney își ridică din nou ceașca cu ceai. Se întrebă de ce oare se simțea

constant necorespunzătoare când se afla în preajma femeii care o născuse. Îmi pare rău, mamă, dar pur și simplu nu ne potrivim.

– Prostii. Vă potriviți perfect. Channing Warfield este un bărbat inteligent, de succes, care provine dintr-o familie foarte bună.

– La fel a fost și Peter.

Margerite își așează zgomotos ceașca pe farfurie.

– Sydney, nu trebuie să compari fiecare bărbat pe care îl întâlnești cu Peter.

– Nu o fac. Riscă și își puse mâna peste a mamei ei. Exista o legătură între ele, trebuia să existe. De ce simțea mereu că îi scapă printre degete? Sincer, chiar nu îl compar pe Channing cu nimeni. Pur și simplu mi se pare pompos, plictisitor și pretențios. S-ar putea ca orice bărbat să mi se pară așa acum. Momentan, nu sunt interesată de bărbați, mamă. Vreau să mă realizez.

– Să te realizezi, repetă Margerite, mai mult uluită decât furioasă. Ești o Hayward. Nu trebuie să fii nimic altceva. Apucă un șervețel și își tamponă buzele. Pentru numele lui Dumnezeu, Sydney, ai divorțat de Peter de patru ani. A venit vremea să găsești un soț potrivit. Femeile scriu invitațiile, îi aminti ea fiicei sale. Și au o politică de a exclude femeile frumoase și singure. Ai un loc în societate, Sydney. Și o responsabilitate față de numele tău.

Sydney simți cum i se strânge stomacul, așa că își puse la o parte ceașca.

– Așa mi-ai spus dintotdeauna.

Satisfăcută de faptul că Sydney avea să se poarte rațional, Margerite zâmbi.

– Dacă Channing nu e bun, mai sunt și alții. Dar cred sincer că nu ar trebui să îl expediezi atât de rapid. Dacă aș avea cu douăzeci de ani mai puțin... ei bine. Aruncă o privire la ceasul de mână și icni scurt. Măi să fie, voi întârzia la coafor. Dau o fugă să îmi pudrez mai întâi nasul.

Când Margerite intră în baia adiacentă biroului, Sydney își lăsă capul pe spate și închise ochii. Ce să facă cu toate aceste sentimente de vină și insuficiență? Cum să se explice în fața mamei, când nici măcar ea nu se înțelegea pe sine?

Se ridică și se întoarse la birou. Nu o putea convinge pe Margerite că nu Peter era motivul pentru care nu era dispusă să se mai implice într-o relație, când, de fapt, chiar așa era. Fuseseră prieteni, fir-ar să fie. Ea și Peter crescuseră împreună, ținuseră unul la celălalt. Doar că pur și simplu nu fuseseră îndrăgostiți unul de celălalt. Presiunile din partea familiei îi împinseseră spre altar pe când fuseseră prea tineri ca să își dea seama de greșeala pe care o făceau. După care își petrecuseră cea mai mare parte din doi ani încercând din răsputeri să facă astfel încât mariajul lor să funcționeze.

Nu îi părea rău de faptul că divorțaseră, ci de faptul că până să se despartă, deja nu mai fuseseră prieteni. Dacă nu reușise cu cineva la care ținuse, cineva cu care avusese atât de multe lucruri în comun, cineva pe care îl plăcuse atât de mult, cu siguranță că problema era la ea.

Acum voia doar să simtă că era demnă de încrederea pe care o avusese bunicul ei în ea. I se oferise un alt tip de responsabilitate, un alt gen de provocare. De data aceasta, nu își permitea să dea greș.

Răspunse cu precauție la interfon.

– Da, Janine.

– Domnul Stanislaski este aici, domnișoară Hayward. Nu are programare, dar zice că are niște documente pe care voiați să le vedeți.

Cu o zi mai devreme, se gândi ea și își îndreptă umerii.

– Trimite-l înăuntru.

Măcar se bărbierise, se gândi ea, deși, de data aceasta, avea găuri în blugi. În timp ce închise ușa, el o privi

prelung și atent. Ca doi boxeri care își măsurau concurența din priviri din colțuri neutre.

Părea la fel de apretată și de afectată ca înainte, îmbrăcată într-un costum de afaceri aranjat, de data aceasta de un gri pal, și toți nasturii mici argintii de la bluză îi erau închiși până sus, lângă gâtul ei fin și alb. Aruncă o privire la tava pentru ceai și ceștile delicate și sendvișurile micuțe de pe ea. Buzele i se încrețiră.

- Ți-am întrerupt prânzul, Hayward?

- Chiar deloc. Nu se sinchisi să se ridice sau să zâmbească, ci îi făcu semn din partea cealaltă a încăperii. Aveți oferta de prețuri, domnule Stanislaski?

- Da.

- Vă mișcați rapid.

El rânji.

- Așa este. Simți un miros – sau mai bine zis mai multe mirosuri contrastante. Ceva subtil și răcoros și încă unul, floral și mult prea feminin. Ai companie?

Ea ridică din sprânceană.

- De ce întrebi?

- Se simte un parfum care nu îți aparține. Apoi, ridicând din umeri, îi înmână documentele pe care le ținea în mână. Primul conține lucrurile care trebuie făcute, al doilea cele care ar trebui făcute.

- Înțeleg. Putea simți căldura pe care o emana. Nu știa de ce, dar i se părea alinătoare, ca o declarație în favoarea vieții. Ca și când ar fi ieșit dintr-o peșteră întunecoasă la lumina soarelui. Sydney se asigură că nu îi atinge degetele când luă documentele.

- Ai devize de la subcontractori?

- Sunt incluse. În timp ce ea răsfoia hârtiile pe care le pregătise, el ridică un triunghi de pâine și îl mirosi ca un lup. Ce e chestia asta?

Ea aproape că nici nu își ridică privirea.

- Năsturel.

El mârâi și îi dădu drumul înapoi pe farfurie.

– De ce ai mânca așa ceva?

Ea își ridică din nou privirea, iar de data aceasta zâmbi.

– Bună întrebare.

Nu ar fi trebuit să facă asta, se gândi el și își duse mâinile la buzunare. Când zâmbea, se schimba. Ochii i se încălzeau, buzele i se înmuiau, iar frumusețea devenea mai degrabă abordabilă, decât distantă. Îl făcea să uite că nu era câtuși de puțin interesat de genul ei de femeie.

– Atunci să te mai întreb ceva.

Ea își țuguie buzele în timp ce se uita pe listă. Îi plăcea ce vedea.

– Se pare că sunteți plin de întrebări astăzi.

– De ce porți astfel de culori? Posomorâte, când ar trebui să porți culori vii. Safir sau smarald.

Se holbă surprinsă la el. Din câte își amintea, nimeni nu îi pusese vreodată la îndoială gustul. În unele cercuri, era considerată chiar elegantă.

– Sunteți tâmplar sau consultant de modă, domnule Stanislaski?

El își mișcă umerii.

– Sunt bărbat. Aici e ceai? Ridică ceainicul și mirosi conținutul, în timp ce ea continuă să îl privească cu uimire. E prea cald pentru ceai. Ai ceva rece de băut?

Ea clătină din cap și apăsă pe interfon.

– Janine, adu ceva rece de băut pentru domnul Stanislaski, te rog. Întrucât simțea un imbold enervant de-a se ridica și de-a se privi în oglindă, își drese vocea. Este o linie de demarcație destul de clară între ceea ce trebuie și ceea ce ar trebui făcut conform listei dumneavoastră, domnule...

– Mikhail, spuse el lejer. Deoarece sunt mai multe lucruri pe care ar trebui să le faci decât cele pe care trebuie să le faci. Ca în viață.

– E și filosof, bombăni ea. Vom începe cu cele care trebuie făcute și poate vom încorpora unele de pe lista opțională. Dacă ne mișcăm repede, am putea redacta un contract până la sfârșitul săptămânii.

El încuviință lent din cap, gânditor.

– Și tu te miști rapid.

– La nevoie. Mai întâi, aș vrea să îmi explici de ce ar trebui să înlocuiesc toate ferestrele.

– Deoarece sunt dintr-o singură foaie și ineficiente.

– Da, dar...

– Sydney, dragă, lumina de aici este oribilă. Oh! Margerite se opri în pragul ușii. Îmi cer iertare, văd că ești într-o ședință.

Ar fi privit disprețuitor spre blugii uzați ai lui Mikhail, dar îi era foarte greu să treacă de fața lui.

– Ce mai faceți? spuse ea, încântată că acesta se ridicase când ea intrase.

– Dumneavoastră sunteți mama lui Sydney? întrebă Mikhail înainte ca Sydney să o expedieze pe Margerite.

– Așa este, da. Margerite zâmbi rezervată. Nu era de acord ca fiica ei să fie la per tu în relațiile cu ajutoarele. Mai ales atunci când ajutorul cu pricina își purta părul prins într-o coadă scurtă și era încălțat cu bocanci murdari. De unde ați știut?

– Frumusețea adevărată se maturează bine.

– Oh! Fermecată, Margerite zâmbi din ce în ce mai călduros. Fâlfâi din gene din reflex. Ce cordial!

– Mamă, iartă-mă, dar eu și domnul Stanislaski avem afaceri de discutat.

– Bineînțeles, bineînțeles. Margerite se duse și sărută aerul la o distanță de vreo doi centimetri de obrazul fiicei sale. Atunci îmi văd de ale mele. Deci, draga mea, nu vei uita că trebuie să luăm prânzul împreună săptămâna viitoare? Și am vrut să îți amintesc că... Stanislaski, repetă ea, întorcându-se din nou spre Mikhail. Mi-ați părut

cunoscut. O, Doamne! Cu respirația brusc tăiată, își duse o mână la inimă. Sunteți Mikhail Stanislaski?

– Da. Ne-am mai întâlnit?

– Nu. Oh, nu, nu ne-am mai întâlnit, dar v-am văzut fotografia în *Art/World*. Mă consider o patroană. Radiind, trecu pe lângă birou și, sub privirea uluită a fiicei, îi luă mâinile într-ale ei. Pentru Margerite, coada lui era acum artistică, iar blugii zdrențăroși excentrici. Lucrările dumneavoastră, domnule Stanislaski – magnifice. Cu adevărat magnifice. Am cumpărat două dintre lucrările dumneavoastră la ultima expoziție. Nu vă pot spune cât de încântată sunt să vă cunosc.

– Mă flatați.

– Chiar deloc, insistă Margerite. Deja sunteți considerat unul dintre cei mai buni artiști ai anilor nouăzeci. Și tu l-ai angajat. Se întoarse radiind spre fiica ei care amuțise. O mișcare genială, scumpa mea.

– Eu... de fapt, eu...

– Sunt încântat, o întrerupse Mikhail, să lucrez cu fiica dumneavoastră.

– E minunat. Ea îi mai strânse o dată mâinile. Trebuie să veniți la un mic dineu pe care îl organizez vineri, pe Long Island. Vă rog, nu îmi spuneți că aveți deja program în seara aceea. Îl privi pe sub gene. Voi fi devastată.

El avu grijă să nu rânjească la Sydney pe deasupra capului ei.

– Nu aș putea fi niciodată responsabil pentru devastarea unei femei frumoase.

– Fabulos. Vă va aduce Sydney. La ora opt. Acum trebuie să fug. Se mângâie pe păr, îi aruncă o privire absentă lui Sydney și ieși în grabă chiar pe când Janine intră în birou cărând o băutură nealcoolică.

Mikhail luă paharul, mulțumi, apoi se așeză din nou.

– Deci, începu el, mă întrebai despre ferestre.

Sydney își relaxă cu foarte multă atenție mâinile strânse pumn sub birou.

– Spuneai că eşti tâmplar.

– Uneori sunt. Sorbi prelung din băutura răcoritoare. Alteori cioplesc în lemn, în loc să îl bat în cuie.

Dacă îşi propusese să o facă de râs – şi nu era chiar convinsă că lucrurile nu stăteau aşa –, reuşise cu brio.

– Mi-am petrecut ultimii doi ani în Europa, îi spuse ea, aşa că am pierdut puţin legătura cu lumea artei americane.

– Nu trebuie să îţi ceri scuze, spuse el, amuzat.

– Nu îmi cer scuze. Trebui să se forţeze să vorbească cu calm, să nu se ridice în picioare şi să nu îi rupă în bucăţele oferta. Aş vrea să ştiu ce joc faci, Stanislaski.

– Mi-ai oferit de lucru la un proiect care înseamnă ceva pentru mine. Accept oferta.

– M-ai mințit.

– Cum anume? Ridică mâna, cu palma în sus. Am autorizaţie de liberă practică. Mi-am câştigat traiul din construcţii încă de la şaisprezece ani. Ce contează dacă oamenii îmi cumpără acum sculpturile?

– Nu contează. Ea apucă din nou ofertele. Probabil că oricum producea lucrări primitive şi urâte, se gândi ea. Bărbatul era prea dur şi necioplit ca să fie artist. Conta doar că putea face slujba pentru care îl angaja ea.

Dar nu îi plăcea să fie păcălită. Ca să îl facă să plătească pentru asta, îl obligă să discute despre fiecare detaliu al ofertei, irosind mai bine de o oră din timpul lui şi al ei.

– În regulă, atunci. Îşi împinse la o parte notiţele meticuloase. Contractul va fi gata pentru semnat vineri.

– Bine. Se ridică. Îl poţi aduce când vii după mine. Să zicem, pe la ora şapte.

– Poftim?

– Pentru cină. El se aplecă uşor în faţă. Preţ de o clipă şocantă, se gândi că avea să o sărute. Deveni rigidă ca o suliţă, dar el îi prinse doar reverul costumului între degetul mare şi arătătorul. Trebuie să porţi ceva colorat.

Ea împinse scaunul în spate şi se ridică.

– Nu intenționez să te duc la mama la cină.

– Te temi să fii cu mine, spuse el cu multă mândrie.

Ea își ridică bărbia.

– Cu siguranță că nu.

– Ce alt motiv ar fi? Continuând să o privească în ochi, dădu roată biroului, până ajunse față în față cu ea. O femeie ca tine nu ar putea fi atât de nemanierată fără motiv.

Aerul i se acumula în plămâni. Sydney se forță să îl expire dintr-o răsuflare.

– Este suficient că nu te plac.

El doar zâmbi și se jucă cu perlele de la gâtul ei.

– Nu. Aristocrații sunt previzibili, Hayward. Ai fi învățată să îi tolerezi pe cei care nu îți plac. Cu ei te-ai purta cel mai politicos.

– Nu mă mai atinge.

– Îți aduc puțină culoare în obraji. Râse și lăsă ca perlele să îi alunece dintre degete. Era convins că pielea ei ar fi fost la fel de fină, la fel de rece. Haide, Sydney, ce îi vei spune încântătoarei tale mame dacă te duci la petrecerea ei fără mine? Cum îi vei explica faptul că ai refuzat să mă duci? Vedea războiul ce se purta în ochii ei, între mândrie și maniere și fire, și râse din nou. Prinsă în capcană de propria-ți educație, murmură el. Eu nu trebuie să îmi fac griji de așa ceva.

– Fără îndoială, spuse ea printre dinți.

– Vineri, spuse el și o înfurie când își trecu un deget peste obrazul ei. Ora șapte.

– Domnule Stanislaski, murmură ea când el ajunse la ușă. Când el se întoarse, ea îi zâmbi cât putu de rece. Încercați să găsiți ceva fără găuri în dulap.

Îl auzi râzând de ea în timp ce străbătu coridorul. Se lăsă înapoi pe scaun și se gândi că dacă nu ar fi fost atât de bine-crescută, s-ar fi putut elibera de o parte din venin aruncând cu obiecte casabile în ușă.

*

Se îmbrăcă intenționat în negru. Sub nici o formă nu voia ca el să creadă că avea să scotocească prin garderobă, căutând ceva colorat doar pentru că el îi sugerase acest lucru. Iar rochia neagră mulată simplă i se păru deopotrivă business, la modă și potrivită.

Din impuls, își lăsase părul desprins, așa că îi ajungea acum aproape până la umeri – doar pentru că se săturase să îl mai poarte prins la spate. Așa cum făcea întotdeauna, se întrebase cu grijă ce să poarte în seara aceasta și era mulțumită că reușise să obțină un aspect de eleganță distantă.

Auzi muzica răsunând înainte să bată la ușă. O surprinse să recunoască acordurile pasionale din *Carmen*. Bătu mai tare, aproape cedând impulsului de a striga, ca să o audă în pofida ariei, dar chiar atunci ușa se deschise larg. În spatele ei era blonda superbă, îmbrăcată cu un tricou minuscul și niște pantaloni scurți și mai minusculi.

– Bună. Keely zdrobi o bucată de gheață între dinți și înghiți. Tocmai împrumutam o tavă cu gheață de la Mik – congelatorul meu e setat pe „topire" zilele astea. Reuși să zâmbească și se forță să nu se tragă de haine. Se simțea ca o țărăncuță pe care prințesa o prinde furând. Tocmai plecam. Înainte ca Sydney să apuce să spună ceva, țâșni din nou înăuntru ca să apuce o tavă de gheață. Mik, ți-a venit partenera.

Sydney se înfioră când auzi termenul *parteneră* în timp ce blonda trecu ca un glonț pe lângă ea.

– Nu trebuie să pleci...

– E îngrămădeală în trei, îi spuse Keely în timp ce trecu pe lângă ea și, rânjind scurt, își văzu de drum.

– M-ai strigat? Mikhail veni în cadrul ușii de la dormitor. Avea un prosop alb foarte mic legat în talie. Cu altul își freca părul ud, ciufulit. Se opri când o văzu pe Sydney. Îi pâlpâi ceva în ochi în timp ce își trecu privirea

peste dungile lungi, reci ale rochiei ei. Apoi zâmbi şi spuse simplu: Întârzii.

Era recunoscătoare că reuşise să nu rămână cu gura căscată. Avea un trup zvelt şi musculos, cu oase lungi şi pielea bronzată - piele care strălucea de la picuri mici de apă ce îi provocau o sete insuportabilă. Prosopul îi era legat periculos de jos pe şolduri. Uluită, privi o picătură de apă alunecându-i peste piept, stomac şi apoi dispărând sub prosop.

Temperatura din încăpere, deja aburindă, mai crescu cu câteva grade.

- Eşti... Ştia că avea să reuşească să vorbească coerent - peste un minut. Am spus ora şapte.

- Am fost ocupat. Ridică din umeri. Prosopul se mişcă. Sydney înghiţi în sec. Nu mai durează mult. Fă ceva de băut. Colţurile buzelor i se curbară uşor, răutăcios. Numai mort nu i-ai fi văzut reacţia - nu ai fi fost încântat de ea. Pari... încinsă, Sydney. Făcu un pas în faţă, privind cum ea cască ochii mari, cum deschide gura-i tremurândă. Privind-o în ochi, porni un ventilator portabil mic. Aerul aburind se mişcă. Asta te va ajuta, spuse el blând.

Ea încuviinţă. Era răcoritor, dar aduse cu el în încăpere şi mirosul duşului, al pielii lui. Vedea în privirea lui că ştia acest lucru şi se distra pe seama ei, aşa că îşi veni în fire.

- Contractele tale. Aşează dosarul pe o masă. Mikhail abia de îi aruncă o privire.

- Mă voi uita şi voi semna mai târziu.

- În regulă. Cel mai bine ar fi să te îmbraci. Trebui să mai înghită o dată nodul care i se pusese în gât când el îi zâmbi. Spuse cu voce tăioasă şi iritată: Vom întârzia.

- Puţin. Este băutură rece în frigider, adăugă el şi se duse înapoi în dormitor. Simte-te ca acasă.

Rămasă singură, reuşi să respire de trei ori normal. Treptat, simţi cum se linişteşte. Orice bărbat care arăta

așa într-un prosop ar fi trebuit arestat, se gândi ea și începu să studieze încăperea.

Fusese prea iritată ca să o cerceteze în timpul celeilalte vizite. Și prea absorbită, recunoscu ea încruntându-se ușor. Un astfel de bărbat avea modul lui de-a ține o femeie absorbită. Acum observă bucățile de lemn, mici și mari, uneltele, borcanele pline cu pensule. Sub fereastra din sufragerie era o masă de lucru. Se duse spre ea și văzu că unele dintre bucățile de lemn erau lucrări în curs.

Ridică din umeri și își trecu degetul peste o bucată de cireș marcat de caneluri și scobituri făcute cu dalta. Aspru și primitiv, exact așa cum bănuise ea. Îi alina orgoliul rănit să știe sigur că avusese dreptate în legătură cu lipsa lui de talent. Era evident un sălbatic care impresionase momentan lumea capricioasă a artei.

După care se întoarse și văzu rafturile.

Erau pline de lucrările lui. Coloane lungi fine de lemn, frumos conturate. Un profil al unei femei cu păr lung, curgător; un copil mic surprins într-un râs vioi; un cuplu prins la nesfârșit într-un prim sărut ezitant. Nu se putea abține să nu atingă, să nu simtă. Lucrările lui variau de la pasionale la încântătoare, de la îndrăznețe la delicate.

Fascinată, se lăsă pe vine ca să vadă mai îndeaproape lucrările de pe rafturile mai joase. Oare se putea, se întrebă ea, ca un bărbat cu astfel de maniere necizelate, cu o aroganță atât de mare, să fie îndeajuns de înțelept, de sensibil, de milos, încât să creeze astfel de lucruri încântătoare din bucăți de lemn?

Râzând ușor, Sydney întinse mâna după o sculptură a unui cangur minuscul, cu un pui care arunca o ocheadă din marsupiu. Se simțea fină și delicată ca sticla la mână. Când o puse la locul ei, oftând, observă figurina în miniatură. Cenușăreasa, se gândi ea, ținând-o fermecată cu vârfurile degetelor. Eroina frumușică a basmului

era în continuare îmbrăcată de bal, dar avea un picior desculț, întrucât Mikhail o surprinsese în goana ei dinainte ca orologiul să bată miezul nopții. Preț de o clipă, Sydney se gândi că aproape putea vedea lacrimi în ochii pictați.

– Îți place?

Tresări, după care se ridică rapid, ținând în continuare figurina în palma ei.

– Da – îmi pare rău.

– Nu trebuie să îți pară rău că îți place. Mikhail se sprijini cu șoldul, acoperit acum într-o manieră mai conservatoare de o pereche de pantaloni de culoarea grâului, de masa de lucru. Își periase părul pe spate și îi atârna acum în cârlionți umezi aproape până la umeri.

În continuare tulburată, așeză miniatura înapoi pe raft.

– Mă referem că ar trebui să îmi cer iertare pentru că ți-am atins lucrările.

El zâmbi ușor. Îl fascina faptul că putea trece de la o încântare neasemuită la o politețe glacială într-o fracțiune de secundă.

– Mai bine să fii atins decât să stai la o parte, doar ca să fii admirat. Nu crezi?

Era imposibil să nu înțelegi insinuarea din tonul lui, din privirea lui.

– Depinde.

Când ea se puse în mișcare, se mișcă și el, ridicându-se. Sincronizarea fu perfectă. Aproape că se ciocni de el.

– De ce anume?

Ea nu roși, nici nu se încordă, nici nu bătu în retragere. Se obișnuise să se țină tare pe picioare.

– De alegerea cuiva de a fi atins sau nu.

El rânji.

– Credeam că vorbim despre sculptură.

Așa deci, se gândi ea, respirând cu grijă, căzuse în capcană.

– Așa este. Acum chiar că vom întârzia. Dacă sunteți gata, domnule Stanislaski...

– Mikhail. El ridică nonșalant mâna și atinse cu degetul cercelul de safir în formă de picătură din urechea ei. E mai ușor așa. Înainte ca ea să îi poată răspunde, el o privi din nou în ochi, prelung. Prinsă în acea privire îndelungă, nu era convinsă că își amintea nici măcar cum o cheamă. Miroși precum o grădină englezească la ora ceaiului, murmură el. Foarte răcoros, foarte atrăgător. Și puțin prea formal.

Era prea cald, își spuse ea. Mult prea cald și prea aproape. De aceea îi era greu să respire. Nu avea nimic de-a face cu el. Mai bine spus, nu avea să permită să aibă ceva de-a face cu el.

– Îmi stai în drum.

– Știu. Și, din motive de care nu era pe deplin convins, intenționa să rămână acolo. Ești obișnuită să dai oamenii la o parte.

– Nu înțeleg ce are asta a face cu...

– O observație, o întrerupse el, și se amuză jucându-se cu vârfurile părului ei. Textura îi era la fel de bogată precum culoarea, hotărî el, mulțumit că ea îl lăsase neprins în seara aceasta. Artiștii observă. Vei descoperi că unii oameni nu se dau la o parte la fel de repede ca alții. Auzi cum i se taie respirația, îi ignoră tresărirea defensivă când îi cuprinse bărbia cu mâna. Avusese dreptate în legătură cu pielea ei – fină precum perlele lustruite. Îi întoarse fața într-o parte, apoi în cealaltă. Aproape perfectă, hotărî el. Aproape perfectă este mai bine decât perfectă.

– Poftim?

– Ai ochii prea mari și gura puțin mai lată decât ar trebui să fie.

Insultată, îl plesni peste mână. Era jenată și furioasă de faptul că ea chiar se așteptase la un compliment din partea lui.

– Ochii și gura mea nu sunt treaba ta.

– Ba sunt treaba mea, o corectă el. Îți fac fața.

Ea se încruntă și un rid discret îi apăru între sprâncene. Lui îi plăcea.

– Ce faci?

– Fața ta. În lemn de trandafir, cred. Și cu părul desprins, cum îl ai acum.

Ea îi împinse din nou mâna.

– Dacă îmi ceri să îți fiu model, mă tem că nu sunt interesată.

– Nu contează dacă ești. Eu sunt. O prinse de braț și o conduse spre ușă.

– Dacă crezi că sunt flatată...

– De ce ai fi? Deschise ușa, după care rămase la intrare, studiind-o cu o curiozitate vădită. Te-ai născut cu fața pe care o ai. Nu ai câștigat-o. Dacă aș fi spus că ai voce, sau că dansezi bine, sau că săruți bine, atunci ai fi putut fi flatată.

O scoase din apartament, după care închise ușa.

– Așa este? întrebă el cu întârziere.

Tulburată și iritată, îi răspunse răstit:

– Ce anume?

– Săruți bine?

Ea ridică din sprâncene. Ca niște arcuri trufașe peste ochi glaciali.

– În ziua în care vei afla asta, te poți considera tu flatat. Destul de încântată de replica ei, porni pe coridor în fața lui.

Aproape că nu o atinsese deloc – ar fi putut să jure asta. Dar, într-o clipă, ajunse cu spatele la perete, prinsă între brațele lui, cu mâinile implântate de-o parte și de alta a capului ei. Un șuvoi de șoc și teamă o năpădiră înainte să se gândească măcar să fie insultată.

Știind că se purta respingător, bucurându-se de asta, rămase cu buzele la câțiva centimetri de ale ei. Recunoscu vârtejul din stomacul lui drept dorință. Și, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar fi putut ocupa de asta. Și de ea. Respirațiile li se întâlniră și se amestecară, iar el zâmbi. Ea respiră rapid, surprinsă.

– Cred, spuse el tărăgănat, gânditor, că încă trebuie să înveți cum să săruți bine. Ai gura potrivită pentru asta. Își coborî privirea și o ținu acolo. Dar un bărbat ar trebui să fie îndeajuns de răbdător ca să îți încălzească mai întâi sângele. Păcat că nu sunt răbdător.

Era îndeajuns de aproape ca să o vadă tresărind ușor înainte ca ochii să îi devină ca de gheață.

– Eu cred, spuse ea, pe același ton ca el, că tu probabil săruți foarte bine. Dar o femeie ar trebui să fie îndeajuns de tolerantă ca să răzbată mai întâi prin orgoliul tău. Din fericire, nu sunt tolerantă.

Preț de o clipă, el rămase locului, îndeajuns de aproape încât să se aplece și să pună la încercare ambele teorii. După care zâmbi, tot mai larg, cu buzele curbate, cu ochii luminoși. Da, s-ar fi putut ocupa de ea. Când avea să fie pregătit.

– Un bărbat poate învăța să fie răbdător, *milaya*, și poate seduce o femeie, făcând-o tolerantă.

Ea se sprijini de perete, dar, asemenea unei pisici încolțite, era pregătită să lovească și să scuipe. El se dădu doar în spate și o prinse de cot.

– Ar trebui să plecăm acum, așa-i?

– Așa este. Neștiind sigur dacă era ușurată sau dezamăgită, se duse împreună cu el spre scări.

capitolul 3

Margerite făcuse pe dracul în patru. Știa că era o reușită să aibă ca invitat la dineu un artist aflat în ascensiune și misterios ca Stanislaski. Ca un general care se echipează de luptă, inspectase aranjamentele florale, bucătăriile, sufrageria și terasele. La sfârșit, furnizorii o înjurau, dar Margerite era satisfăcută.

Nu fu însă încântată de faptul că fiica ei, împreună cu cel mai important oaspete al ei, întârziau.

Râzând și ciripind vioi, se învârti printre invitați într-o rochie spumoasă de culoarea oului de măcăleandru. Musafirii erau o adunătură de politicieni, oameni din teatru și bogați inerți. Dar artistul ucrainean era lovitura ei de grație și era nerăbdătoare să se dea mare cu el.

Iar când își aminti de sexualitatea lui sălbatică, era nerăbdătoare și să flirteze cu el.

Margerite se năpusti asupra lui de cum îl zări.

- Domnule Stanislaski, ce minunat! După ce îi aruncă fiicei sale o privire critică voalată, radie înspre el.

- Mikhail, te rog. Întrucât cunoștea jocul și îl juca după bunul lui plac, Mikhail îi duse mâna la buze și i-o ținu acolo. Trebuie să mă ierți că am întârziat. Am făcut-o pe fiica ta să mă aștepte.

- Oh! Ea se agită, punându-și ușor, posesiv, mâna pe brațul lui. O femeie deșteaptă va aștepta mereu după bărbatul potrivit.

- Înseamnă că sunt iertat.

- Absolut. Îl strânse cu degetele, într-un gest intim. De data aceasta. Și acum, trebuie să îmi permiți să te prezint celorlalți, Mikhail. Îl luă de braț pe Mikhail, apoi îi aruncă tinerei o privire absentă. Sydney, socializează cu ceilalți, scumpa mea.

Mikhail rânji scurt, răutăcios peste umăr, lăsând-o pe Margerite să îl tragă după ea.

Făcu cu ușurință conversație de complezență, adaptându-se societății înalte din New York la fel de impecabil precum se adapta clasei muncitoare din Soho sau oamenilor strâns legați din cartierul în care locuiau părinții lui, în Brooklyn. Cei prezenți nu aveau nici cea mai mică idee că ar fi preferat o bere cu prietenii sau o cafea la masa din bucătăria mamei lui.

Sorbi șampanie, admiră casa cu pereții ei albi și reci și ferestrele înalte și o complimentă pe Margerite pentru colecția ei de artă.

Și în tot timpul în care pălăvrăgi, sorbi din băuturi și zâmbi, o urmări pe Sydney.

Ce ciudat, se gândi el. Ar fi spus că eleganța dezordonată a enclavei Long Island era contextul perfect pentru ea. Înfățișarea, purtarea ei îi aduceau aminte de gheață răzuită care sclipește într-un bol de porțelan rar. Și totuși nu se potrivea pe deplin aici. Într-adevăr, zâmbea și trecea pe la toți cei din încăpere cu aceeași îndemânare ca mama ei. Rochia ei neagră simplă era la fel de exclusivă ca opțiunile mai colorate din încăpere. Cerceii ei din safir pâlpâiau la fel de strălucitor ca diamantele sau smaraldele din cameră.

Dar... era vorba de ochii ei, își dădu Mikhail seama. Nu se citea râset în ei, ci nerăbdare. Era ca și cum ar fi gândit ceva de genul: „Să terminăm o dată și cu asta, ca să pot trece la lucrurile importante pe care le am de făcut."

Zâmbi. Zâmbi și mai larg când își aminti că avea să aibă la dispoziție drumul lung de întoarcere spre Manhattan ca să o tachineze. Zâmbetul îi pieri brusc când îl privi pe un bărbat blond și înalt, cu umeri de fotbalist înghesuiți într-un sacou de mătase, cum o sărută pe Sydney pe gură.

Sydney zâmbi ochilor de un albastru pal umbriți de sprâncene aurii.

– Bună, Channing.

– Bună și ție. Îi oferi un pahar de vin proaspăt. Unde a găsit Margerite caii sălbatici?

– Poftim?

– Care te-au scos din birou. Zâmbea fermecător și dulceag. Sydney nu putu să nu îi răspundă cu aceeași monedă.

– Nu a fost chiar atât de drastic. Am fost ocupată.

– Așa mi-ai spus. O aproba, îmbrăcată în rochia neagră lucioasă, cam la fel cum ar fi aprobat un accesoriu de bun gust pentru casa lui. Ai ratat o piesă de teatru minunată seara trecută. S-ar părea că Sondheim s-a ales cu încă un succes. Fără să se îndoiască o clipă de încuviințarea ei, o luă de braț și o duse spre masă. Spune-mi, draga mea, când vei înceta să te mai joci de-a femeia cu carieră și vei lua o pauză? Mă duc la Hamptons în weekend și mi-ar plăcea foarte mult să îmi ții companie.

Se forță obedientă să își descleștеze dinții. Nu avea sens să se simtă jignită de faptul că el credea că se juca. Toată lumea credea la fel.

– Mă tem că nu pot pleca în perioada aceasta. Se așeză lângă el la masa lungă din sticlă din sufrageria aerisită. Draperiile erau trase la o parte, așa că aveai impresia că grădina se revarsă înăuntru cu nuanțele pastelate ale trandafirilor timpurii, lalelelor târzii și căldărușelor cu capetele plecate.

Își dori ca cina să fi avut loc în aer liber, ca să fi stat printre flori și să simtă aerul de mare parfumat.

– Sper că nu te deranjezi dacă îți dau un sfat.

Sydney aproape că își plecă capul în mână. În jurul lor, oamenii pălăvrăgeau bine dispuși, ciocneau pahare, și primul fel format din ciuperci umplute era servit. Se simțea de parcă tocmai fusese prinsă într-o celulă.

– Bineînțeles că nu, Channing.

– Poți conduce o afacere sau îi poți permite afacerii să te conducă pe tine.

– Hmm. Avea obiceiul de a-și formula sfaturile într-o manieră clișeistică. Sydney își aminti că ar fi trebuit să se fi obișnuit deja cu asta.

– Ți-o spune cineva cu mai multă experiență în astfel de chestiuni.

Ea se forță să zâmbească încontinuu și își lăsă mintea să îi rătăcească.

– Nu îmi place să te văd zdrobită sub călcâiul responsabilității, continuă el. Și, la urma urmei, știm că ești o novice în lumea afacerilor imobiliare, unde toți se mănâncă între ei ca niște câini. Butonii lui auri cu monogramă luciră când își puse mâna peste a ei. În ochi i se citea sinceritatea, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet care îi dădea de înțeles că îi voia doar binele. Evident, entuziasmul inițial te va face să preiei mai mult de lucru decât ți-ar face bine. Sunt sigur că ești de acord cu mine.

Mintea îi reveni la momentul prezent.

– De fapt, Channing, îmi place să lucrez.

– Momentan, spuse el, pe un ton atât de superior, încât Sydney aproape că își înfipse furculița pentru salată în el. Dar atunci când realitatea va da iama peste tine, s-ar putea să te trezești călcată în picioare de ea. Delegă, Sydney. Predă responsabilitățile celor care le înțeleg.

Dacă ar fi avut spatele mai drept de atât, i-ar fi rupt gâtul de-a dreptul.

– Bunicul mi-a încredințat mie compania Hayward.

– Vârstnicii devin sentimentali. Dar nu pot să cred că s-ar fi așteptat să iei totul atât de în serios. Fruntea netedă, ușor bronzată i se încreți scurt, iar ea înțelese că era preocupat, chiar dacă într-un mod nechibzuit. Abia de-ai mai mers la vreo petrecere de săptămâni de zile. Toată lumea vorbește despre asta.

– Într-adevăr? Se forță să zâmbească, deși dinții îi erau încleștați. Dacă avea să îi mai ofere un sfat, cât de mic, avea să fie nevoită să îi verse paharul cu apă în poală. Channing, ce-ar fi să îmi povestești despre piesa de teatru?

La celălalt capăt al mesei, înghesuit între Margerite și doamna Anthony Lowell din familia Lowell din Boston, Mikhail o privi încontinuu pe Sydney. Nu îi plăcea felul în care ea și frumușelul stăteau cu capetele apropiate. Cerule, nu îi plăcea deloc. Bărbatul o atingea mereu. Pe mână, pe umăr. Pe umărul ei moale, alb, gol. Iar ea doar zâmbea și dădea din cap, de parcă cuvintele lui ar fi fascinat-o.

Se părea că regina de gheață nu se supăra să fie pipăită dacă mâinile care o pipăiau erau la fel de albe ca ale ei.

Mikhail înjură pe sub mustață.

– Poftim, Mikhail?

Făcând un efort, își concentră atenția pe Margerite, căreia îi zâmbi.

– Nimic. Fazanul este excelent.

– Mulțumesc. Oare aș putea întreba ce anume te-a angajat Sydney ca să sculptezi?

El aruncă o privire întunecată de-a lungul mesei.

– Voi lucra la proiectul din Soho.

– Ah. Margerite nu avea nici cea mai vagă idee ce-ar fi putut Hayward să dețină în Soho.

– Va fi o lucrare de interior sau de exterior?

– Ambele. Cine este bărbatul de lângă Sydney? Nu cred că l-am cunoscut.

– Ah, e Channing, Channing Warfield. Cei din familia Warfield sunt prieteni vechi.

– Prieteni, repetă el, ușor mai potolit.

Margerite se aplecă înspre el, într-un mod conspirativ.

– Dacă îmi permiți să îți încredințez un secret, eu și Wilhelmina Warfield sperăm ca vara aceasta să anunțe

că se vor căsători. Sunt un cuplu atât de încântător, se potrivesc atât de bine. Şi, din moment ce Sydney a trecut deja peste primul ei mariaj...

– Primul mariaj? Se năpusti asupra informaţiei ca un şoim asupra unei turturele. Sydney a mai fost căsătorită?

– Da, dar mă tem că ea şi Peter erau prea tineri şi impetuoşi, îi spuse ea, omiţând în mod convenabil să menţioneze presiunea pe care o exercitase familia ca cei doi să se căsătorească. Acum, Sydney şi Channing sunt oameni maturi, responsabili. Abia aşteptăm o nuntă în primăvară.

Mikhail îşi ridică paharul cu vin. Simţea ca o zgârietură ciudată şi enervantă în gât.

– Ce face acest Channing Warfield?

– Ce face? Întrebarea o ului. Păi, familia Warfield lucrează în domeniul bancar, deci presupun că Channing face ceea ce se face în domeniul bancar. Este un diavol pe terenul de polo.

– Polo, repetă Mikhail, încruntându-se atât de urât, încât Helena Lowell se înecă cu bucăţica ei de fazan. Săritor, Mikhail o plesni tare între omoplaţi, după care îi oferi paharul cu apă.

– Sunteţi, ăă, rus, nu-i aşa, domnule Stanislaski? întrebă Helena. Imagini cu cazaci îi dansară prin minte.

– M-am născut în Ucraina.

– Ucraina, aşa este. Cred că am citit ceva despre cum familia dumneavoastră a fugit peste graniţă pe când eraţi copil.

– Am trecut munţii într-o căruţă, în Ungaria, apoi în Austria şi, într-un final, ne-am aşezat în New York.

– O căruţă. Margerite oftă în timp ce sorbi din vin. Ce romantic.

Mikhail îşi aminti frigul, teama, foametea. Dar ridică doar din umeri. Se îndoia că romantismul era tot timpul drăguţ sau confortabil.

Ușurată că părea din nou abordabil, Helena Lowell începu să îi pună întrebări despre artă.

După o oră, era fericit să scape de jargonul artistic încărcat de pretențiozitate al matroanei sociale. Oaspeții fuseseră răsfățați cu muzică de vioară, terase răcoroase și grădini sărutate de lună. Gazda fâlfâi în jurul lui ca un fluture, fluturând din gene, râzând vesel, ca un ciripit.

Margerite flirta vădit, iar pe el nu îl deranja. Era o femeie drăguță, sprintenă, momentan singură. Deși dedusese de unul singur că nu prea avea altceva în comun cu fiica ei în afară de înfățișare, o considera inofensivă, chiar distractivă. Așa că, atunci când se oferi să îi arate terasa de pe acoperiș, se duse cu ea.

Sunetele se derulau jucăușe și înmiresmate. Și era o liniște binecuvântată după pălăvrăgeala de după cină. De lângă balustradă, Mikhail putea vedea apa, curba plajei, eleganța senină a altor case ascunse în spatele zidurilor și a grădinilor care le încercuiau.

Și o vedea pe Sydney plimbându-se spre colțul umbrit al terasei de dedesubt, la braț cu Channing.

– Cel de-al treilea soț al meu a cumpărat această casă, îi spunea Margerite. Este arhitect. Când am divorțat, am avut de ales între această casă și vila micuță din Nice. Evident, întrucât mulți dintre prietenii mei sunt aici, am ales-o pe aceasta. Oftă și se întoarse spre el, sprijinindu-se cu gingășie de balustradă. Trebuie să recunosc că îmi place locul acesta. Când organizez petreceri aici, oamenii se răspândesc la toate nivelurile, așa că este atât călduros, cât și intim. Poate că ni te vei alătura într-un weekend vara aceasta.

– Poate, răspunse el absent, în timp ce se holba în jos la Sydney. În lumina lunii, părul îi strălucea ca lemnul de mahon lustruit.

Margerite se mișcă, suficient cât coapsele lor să se frece una de cealaltă. Mikhail nu știa sigur dacă era

surprins sau amuzat. Dar, pentru a-i salva mândria, îi zâmbi, îndepărtându-se lent.

– Ai o casă încântătoare. Ți se potrivește.

– Mi-ar plăcea să îți vizitez atelierul. Margerite lăsă ca invitația să se topească în privirea ei. Locul în care creezi.

– Mă tem că ți se va părea înghesuit, fierbinte și plictisitor.

– Imposibil. Zâmbi și își plimbă vârful degetului peste dosul palmei lui. Sunt convinsă că nimic nu mi s-ar părea plictisitor la tine.

Doamne, femeia i-ar fi putut fi mamă și se dădea la el ca o virgină cu privirea începătoșată pregătită pentru prima ei tăvăleală. Mikhail aproape că oftă, după care își aminti singur că era doar un moment din viața lui. O prinse de mână cu ambele mâini.

– Margerite, ești încântătoare. Iar eu sunt – o sărută ușor pe degete – nepotrivit.

Ea ridică un deget și îl trecu peste obrazul lui.

– Te subestimezi, Mikhail.

Ba nu, dar își dădu seama că o subestimase pe ea.

Pe terasa de dedesubt, Sydney încerca să găsească o modalitate elegantă de a-l descuraja pe Channing. Era atent, demn, dornic și o plictisea de moarte.

Problema era la ea, era convinsă de asta. Orice femeie pe jumătate însuflețită s-ar fi topit sub atracția unui bărbat ca Channing. Scena includea lumina lunii, muzică, flori. Briza de la copacii cu multe frunze mirosea a mare și murmura a romantism. Channing vorbea despre Paris și își trecea ușor mâna peste spatele ei gol.

Ea își dorea să fi fost acasă, singură, uitându-se peste un dosar gros cu rapoarte trimestriale.

Respiră adânc și se răsuci. Trebuia să îi spună ferm, simplu și direct că trebuia să caute tovărășie în altă parte. Ghinionul ei că se întâmplă să își ridice privirea și să îl vadă pe Mikhail pe acoperiș, împreună cu mama ei,

chiar în clipa în care acesta îi duse mâna lui Margerite la buze.

Ce... nu îi veni în minte nici un termen îndeajuns de detestabil pentru el. Jigodie era prea simplu. Gigolo prea elegant. Se dădea la mama ei. *La mama ei.* Când cu doar câteva ore în urmă...

Nu făcuse nimic, își aminti Sydney și își alungă din minte scena încordată de pe holul din Soho. Doar se umflase în pene, atâta tot.

Și l-ar fi putut ucide pentru asta.

Sub privirea ei, Mikhail se dădu în spate de lângă Margerite, râzând. După care își plecă privirea. În clipa în care privirile li se întâlniră, Sydney îi declară război.

Se întoarse spre Channing, cu o expresie atât de înverșunată, încât acesta aproape că se bâlbâi.

– Sărută-mă, îi porunci ea.

– Măi să fie, Sydney.

– Am spus să mă săruți. Îl apucă de revere și îl trase spre ea.

– Bineînțeles, draga mea. Mulțumit de faptul că își schimbase atitudinea, îi cuprinse umerii cu mâinile și se aplecă spre ea.

Buzele lui erau moi, calde, doritoare. Și le înclină peste ale ei cu o precizie exersată, în timp ce își coborî mâinile pe spatele ei. Mirosea a bomboane mentolate de după cină. Trupul i se potrivea bine cu al lui.

Și nu simțea nimic, nimic; doar o mânie interioară goală. Apoi un fior plin deopotrivă de teamă și de disperare.

– Nu depui efort, draga mea, îi șopti el. Știi că nu te voi răni.

Nu, nu ar răni-o. Nu avea de ce să se teamă de Channing. Nefericită, îl lăsă să își adâncească sărutul, își porunci să simtă și să răspundă. Îl simți retrăgându-se înainte să își dezlipească buzele de ale ei. Junghiuri de supărare și confuzie.

– Sydney, dragă, nu știu sigur care este problema. Își netezi reverele șifonate. Oarecum frustrat, își ridică privirea. M-am simțit de parcă mi-aș fi sărutat sora.

– Sunt obosită, Channing, spuse ea în gol. Ar trebui să intru și să mă pregătesc de plecare.

Douăzeci de minute mai târziu, șoferul viră spre Manhattan. Pe bancheta din spate, Sydney stătea dreaptă ca o vergea, vârâtă în colțul ei, în timp ce Mikhail stătea tolănit în al lui. Nu se sinchiseau să discute despre nimicurile politicoase despre care vorbeau două persoane care participau la același eveniment.

El fierbea de furie.

Ea era frigidă din pricina disprețului.

O făcuse ca să îl enerveze, hotărî Mikhail. Îl lăsase pe nesimțitul ăla îmbrăcat cu un costum de mătase să o înghită de vie doar ca să îl facă pe el să sufere.

De ce suferea? se întrebă el. Nu însemna nimic pentru el.

Ba nu, însemna ceva, se corectă el și rumegă lucrurile pe întuneric. Singura problemă era să își dea seama ce însemna mai exact acel ceva.

Evident, se gândi Sydney, bărbatul nu avea etică, sau morală, sau rușine. Iată-l, stând pur și simplu acolo, aparent inocent și gânditor, după ce se purtase condamnabil. Se încruntă la imaginea fadă a chipului ei din geamul mașinii și încercă să asculte preludiul de Chopin care răsuna din radio. Flirtase atât de ostentativ cu o femeie cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el. Rânjind, de-a dreptul batjocoritor în jos, la ea, de pe acoperiș.

Iar ea îl angajase. Sydney expiră încet, șuierător printre dinți. Iată un lucru pe care îl regreta. Se lăsase orbită de preocupare, de hotărârea de-a face lucrurile corect, și angajase un tâmplar rus amoral și obsedat sexual.

Ei bine, dacă avea impresia că avea să se tăvălească cu mama ei, se înșela amarnic.

Respiră adânc, se răsuci și îl privi îndelung. Mikhail ar fi putut jura că temperatura din mașină scăzuse cu vreo zece grade într-o clipă.

– Stai departe de mama mea.

O privi pieziș pe sub gene și își puse elegant un picior peste celălalt.

– Pardon?

– M-ai auzit, Boris. Dacă crezi că nu voi face nimic în timp ce te dai la mama mea, mai gândește-te o dată. Se simte singură și vulnerabilă. Ultimul divorț a întristat-o și încă nu și-a revenit.

El spuse ceva scurt și tăios în limba lui maternă, după care închise ochii.

De nervi, Sydney alunecă pe banchetă până reuși să îl împungă în braț.

– Ce naiba înseamnă aia?

– Vrei să îți traduc? Cea mai simplă variantă ar fi „scorneli". Acum taci din gură. Mă voi culca.

– Ba nici vorbă, până nu rezolvăm treaba asta. Să îți ții mâinile mari și unsuroase departe de mama, sau voi transforma clădirea aia la care ții atât de mult într-o parcare.

El deschise ochii. Licărirea de mânie din privirea lui i se păru nespus de satisfăcătoare.

– O amenințare mare din partea unei femei mici, spuse el pe un ton amăgitor de leneș. Se afla mult prea aproape de el ca să se simtă confortabil, iar mirosul ei îi îmbăta simțurile, amestecându-i accesul de mânie cu ceva mai primitiv. Ar trebui să te concentrezi pe tipul la costum și să o lași pe mama ta să se descurce singură.

– Costum? Ce costum?

– Bancherul care și-a petrecut seara adulmecându-ți gleznele.

Ea se îmbujoră.

– Ba nu a făcut deloc așa ceva. E mult prea manierat ca să îmi adulmece gleznele sau orice altceva. Și Channing este treaba mea.

– Așa deci. Tu ai treburile tale, iar eu pe ale mele. Și acum, să vedem ce avem împreună. Se întinse într-o clipă și o răsuci în poala lui. Uluită, Sydney se împinse de pieptul lui și încercă să iasă din strânsoarea lui. El o strânse mai tare. După cum observi, sunt lipsit de maniere.

– O, știu prea bine asta. Își lăsă capul pe spate, scoțându-și bărbia în față. Ce crezi că faci?

La naiba! Ar fi vrut și el să știe. Era la fel de rigidă ca un sloi de gheață plutitor, dar era ceva incredibil și, Cerule, inevitabil, la felul în care se potrivea în brațele lui. Chiar dacă se înjura singur, o ținu aproape, îndeajuns de aproape încât simți felul neregulat în care i se ridicau și coborau sânii pe pieptul lui, simți aroma dulce, de vin, a respirației ei pe buzele lui.

Era vorba de o lecție, se gândi el cu îndârjire, pe care ea avea să o învețe.

– M-am hotărât să te învăț să săruți. Din câte am văzut de pe acoperiș, nu te-ai prea descurcat la asta cu jucătorul de polo.

Ea înlemni de șoc și furie. Nu avea să se zvârcolească, sau să țipe, sau să îi ofere satisfacția de a o fi înspăimântat. El ținea ochii închiși și părea să o provoace. Ea se gândi că acum știa cum trebuie să fi arătat Lucifer când intra pe porțile paradisului lui întunecat.

– Nemernic înfumurat ce ești! Deoarece voia să îl lovească, rău de tot, își strânse mâinile pumn și îl privi de sus de-a lungul nasului ei mic și drept. Nu mă poți învăța nimic.

– Nu? Se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să o strângă de gât și să termine odată. Să vedem, atunci. Channing al tău și-a pus mâinile aici. Așa-i? Își trecu mâinile

peste umerii ei. Tremurul rapid, involuntar îi răci pielea. Te temi de mine, *milaya*?

– Nu fi ridicol. Dar se temea de el, brusc și profund. Își înghiți frica în timp ce îl simți mângâindu-i pielea goală cu degetele mari.

– E bine să tremuri. Îl face pe bărbat să se simtă mai puternic. Nu cred că ai tremurat pentru tipul acela, Channing.

Ea nu spuse nimic și se întrebă dacă el știa că accentul îi devenise mai pronunțat. Suna exotic, erotic. El se întrebă dacă avea să poată vorbi la cum îl privea și aștepta ea.

– Eu nu fac ca el, bombăni el. Să îți arăt.

O prinse de ceafă și îi trase fața înspre a lui. Mikhail realiză că ea își ținu respirația, apoi expiră tremurat când se opri pentru o fracțiune de secundă doar, înainte ca buzele să li se atingă. Îi vedea doar ochii, albaștri, mari și prudenți. Simți un nod în stomac, dar ignoră senzația, zâmbi, își răsuci capul doar câțiva centimetri și își trecu buzele peste maxilarul ei.

Ea reuși să își înfrâneze doar parțial un geamăt. Din instinct, își lăsă capul pe spate, oferindu-i acces la gâtul ei lung, sensibil.

Ce îi făcea? Mintea îi alerga cu frenezie ca să țină pasul cu trupul care își lua avânt. De ce nu termina odată pur și simplu, ca să poată scăpa cu mândria intactă?

Avea să îl ucidă pentru asta. Să îl zdrobească. Să îl distrugă.

Și of, era minunat, delicios. Malefic.

El se gândea doar la faptul că ea avea gust de dimineață – de dimineți răcoroase de primăvară, când roua lucea pe iarba de un verde aprins și flori proaspăt răsărite. Ea tremura, ținându-se încă încordată și la distanță de el, chiar dacă își lăsase capul pe spate, predându-se.

Cine era ea? O ciuguli ușor, până ajunse la urechea ei și ardea de dorință ca ea să i se descopere.

O mie, un milion de furnicături de plăcere dansau pe pielea ei. Cutremurată, începu să se îndepărteze de el. Dar el își trecu mâinile peste spatele ei și îi atinse discret șira spinării. În tot acest timp, o tachina și o chinuia cu buzele lui, fără să le lipească vreodată de ale ei ca să atenueze presiunea dureroasă.

Voia.

Căldura lentă, licăritoare se aprindea în stomacul ei.

Tânjea.

Se răspândea, i se răspândea în sânge și oase.

Avea nevoie.

Val după val de foc lichid se ridicară, plutiră, se scurseră pe pielea ei.

Luă.

Organismul îi explodă într-o scânteiere. Gură la gură, se încordă în el, apăsând gheață pe căldură, scoțând aburi, până când aerul deveni atât de gros, încât îi blocă gâtul. Își înfipse degetele prin părul lui și le strânse pumn, în timp ce se înfrupta cu lăcomie din aroma uluitoare a propriei pasiuni.

Da. În sfârșit. Era aspru și neastâmpărat și mirosea a bărbat, nu a apă de colonie scumpă. Cuvintele pe care i le bolborosea în gură erau de neînțeles. Dar nu păreau a fi cuvinte de dezmierdare, de liniștire sau promisiuni. Păreau a fi amenințări.

Nu avea gura moale și caldă și nerăbdătoare, ci fierbinte și dură și fără scrupule. Își dorea asta, își dorea nespus de mult întâlnirea nesăbuită și grăbită a buzelor și limbilor lor.

Nu avea mâini ezitante sau exersate, ci puternice și nerăbdătoare. Îi trecu prin minte gândul că și-ar fi luat ce voia, când și unde ar fi vrut el, iar asta o făcu să amețească. Plăcerea și puterea declanșate de el explodară în ea ca lumina soarelui. Îi rosti gâtuit numele când el îi trase corsajul în jos și își umplu mâinile cu sânii ei.

Se pierdea în ea. Gheaţa se topi şi era depăşit de situaţie, prea ameţit ca să ştie dacă ar trebui să plonjeze mai adânc sau să bâjbâie spre suprafaţă. Mirosul, gustul, Doamne, textura. Alabastru şi mătase şi petale de trandafir. Orice lucru frumos pe care un bărbat şi-ar dori să îl atingă, să îl fure, să îl revendice ca fiind al lui. Îşi trecu grăbit mâinile peste ea, luptându-se pentru mai mult.

Înjură şi îşi schimbă poziţia, iar ea ajunse sub el, pe bancheta lungă şi pluşată a maşinii, cu părul răsfirat, precum cuprul topit, cu trupul mişcându-i-se, mişcându-i-se sub al lui, cu sânii albi revărsându-se peste rochia neagră şi chinuindu-l să guste din ei.

Ea se arcui şi îşi înfipse degetele în spatele lui când el supse. O durere profundă şi delicioasă îi zvâcnea în centrul corpului. Şi îl voia acolo, acolo unde căldura era cea mai intensă. Acolo unde era atât de moale, de plină de nevoi.

– Te rog. Îşi auzi tonul rugător, dar nu se simţi jenată. Doar disperată. Mikhail, te rog.

Vocea ei guturală, ca torsul unei feline, îi făcu sângele să explodeze. Reveni la gura ei, i-o asaltă, i-o devoră. Înnebunit, se agăţă cu o mână de partea de sus a rochiei ei, fiind pe punctul de a i-o sfâşia. Apoi o privi, îi privi faţa, ochii enormi, buzele tremurânde. Lumini şi umbre se perindară peste chipul ei, lăsându-l palid, ca al unei stafii. Tremura ca o frunză sub mâinile lui.

Şi auzi zgomotul traficului de afară. Se ridică rapid, clătinând din cap, ca să îşi limpezească mintea, şi trăgând aer ca un scafandru ce stătuse prea mult timp sub apă. Treceau prin oraş, iar intimitatea lor era la fel de subţire precum panoul de sticlă fumurie ce îi despărţea de şoferul ei. Iar el o maltrata, da, o maltrata, de parcă ar fi fost un adolescent nesăbuit, fără pic de minte de la Dumnezeu.

Scuzele i se blocară în gâtlej. Şi un „Îmi cer iertare" nu ar fi fost câtuşi de puţin de ajuns. Cu privirea feroce,

cu șalele dureroase, îi trase rochia la loc. Ea se holbă doar la el, făcându-l să se simtă ca un păgân plin de bale în timpul sacrificării unei virgine. Și, Doamne, chiar își dorea să o devasteze.

Înjură, se împinse de lângă ea și o ridică. Se lăsă din nou pe spate, ascuns de umbre, și se holbă pe geamul închis la culoare. Se aflau la doar câteva străzi distanță de apartamentul lui. La câteva străzi distanță, iar el aproape că... Nu se cuvenea să se gândească la lucrurile pe care aproape că le făcuse.

– Aproape am ajuns. Din cauza încordării, vocea îi era tăioasă și dură. Sydney se înfioră și se îndepărtă ca și când ar fi pălmuit-o.

Cu ce greșise de data aceasta? Simțise și dorise. Simțise și dorise mai mult decât o făcuse vreodată. Și tot dăduse greș. Preț de o clipă perpetuă, reușise să lase la o parte mândria și teama. Fusese plină de pasiune, reală și pregătită. Și crezuse că și el simțise pasiune pentru ea.

Dar nu îndeajuns. Închise ochii. Niciodată nu părea să fie îndeajuns. Acum îi era frig, simțea că îngheață, așa că se cuprinse cu brațele, ca să mai rețină ceva din căldura rămasă.

La naiba, de ce nu spunea nimic? Mikhail își trecu șovăielnic mâna prin păr. Merita să fie pălmuit. Ba chiar împușcat. Iar ea doar stătea acolo.

În timp ce cugetă, privind pe geam, își aminti că nu făcuse totul de unul singur. Și ea fusese la fel de nesăbuită, apăsându-și trupul minunat de al lui, permițându-i gurii ei mari și mobile să îl înnebunească. Împroșcând cu parfumul acela dat naibii peste tot pe pielea ei moale, până se îmbătase de la el.

Începu să se simtă mai bine.

Da, fuseseră doi oameni care se luaseră la trântă pe bancheta din spate a mașinii. Era la fel de vinovată ca el.

– Uite ce este, Sydney. Mikhail se răsuci, iar ea țâșni în spate precum un arc răsucit prea tare.

– Nu mă atinge. Auzi doar veninul din vocea ei, nu și lacrimile.

– Bine. Îl năpădi un sentiment violent de vină în timp ce mașina se duse spre bordură. Nu te voi mai atinge cu mâinile mele mari și soioase, Hayward. Cheamă pe altcineva când vrei niște zbenguială pe bancheta din spate.

Ea își strânse mâinile pumn, păstrându-și mândria și calmul.

– Am vorbit serios referitor la mama.

El deschise ușa. Lumina i se revărsă peste chip, făcându-l să pară de un alb glacial.

– Și eu la fel. Mulțumesc de drum.

Când ușa se trânti, ea închise ochii. Nu avea să plângă. O singură lacrimă trecu de garda ei și fu ștearsă. Nu avea să plângă. Și nu avea să uite.

capitolul 4

Fusese o zi lungă. De fapt, fusese o săptămână lungă care se apropia de șaizeci de ore de lucru cu tot cu programul de la birou, întâlnirile de afaceri și serile petrecute acasă înconjurată de dosare. Mai avea câteva ore de muncă pe ziua de astăzi, dar Sydney recunoscu sentimentul nou de ușurare și satisfacție ce însoțea după-amiezile de vineri, când forța de lucru începea să anticipe diminețile de sâmbătă.

Pe tot parcursul vieții ei ca adult, toate zilele săptămânii fuseseră la fel: toate pline de evenimente caritabile, cumpărături și întâlniri la prânz. Nu avusese un program de muncă, iar weekendurile fuseseră pur și simplu o perioadă în care petrecerile ținuseră mai mult.

Lucrurile se schimbaseră. În timp ce citea un contract nou, se bucura că se întâmplase așa. Începea să înțeleagă de ce bunicul ei fusese mereu atât de robust și plin de viață. Avusese un scop, un loc, un țel. Acum avea și ea.

Ce-i drept, încă trebuia să ceară sfaturi când venea vorba despre formularea mai tehnică a contractelor și depindea la greu de consiliul administrativ când era vorba de a încheia afaceri. Dar începea să aprecieze - ba mai mult, începea să se delecteze cu jocul acesta de șah al cumpărării și vânzării de clădiri.

Încercui ceea ce considera a fi o clauză prost formulată din contract, după care răspunse la interfon.

- Domnul Bingham vrea să vă vadă, domnișoară Hayward.

- Trimite-l înăuntru, Janine. Ah, și vezi dacă poți să dai de Frank Marlowe de la Marlowe, Radcliffe și Smyth.

- Da, doamnă.

O clipă mai târziu, când Lloyd intră în birou, Sydney stătea încă aplecată peste contract. Ridică un deget, ca să își mai aloce un minut ca să termine de citit.

– Lloyd. Iartă-mă, dar dacă îmi pierd concentrarea de la toate punctele astea de la secțiunea *„Având în vedere că"*, va trebui să o iau de la capăt. Mâzgăli o notă pentru sine, apoi le puse pe ambele, și nota, și contractul, la o parte și îi zâmbi. Cu ce te pot ajuta?

– Proiectul Soho. A scăpat de sub control.

Buzele i se încordară. Dacă se gândea la Soho, se gândea la Mikhail. Mikhail îi aducea aminte de călătoria turbulentă din Long Island și ultimul ei eșec ca femeie. Nu îi păsa de asta.

– În ce sens?

– În toate sensurile. Cu o furie aproape nestăpânită, acesta începu să se plimbe încolo și încoace prin biroul ei. Un sfert de milion. Ai alocat un sfert de milion ca să reabilitezi clădirea.

Sydney rămase la locul ei și își împreună tăcută mâinile pe birou.

– Sunt conștientă de asta, Lloyd. Ținând cont de starea clădirii, oferta domnului Stanislaski a fost foarte rezonabilă.

– De unde știi? ripostă el. Ai cerut oferte concurente?

– Nu. Își flexă degetele, după care și le relaxă din nou. Era dificil, dar își aminti că bărbatul își câștigase ascensiunea pe scara profesională, în timp ce ea fusese săltată direct pe treapta cea mai de sus. Mi-am ascultat instinctele.

– Instinctele? Se întoarse spre ea cu ochii mijiți. Batjocura din vocea lui era la fel de groasă precum covorul ei. Ești în domeniu de câteva luni de zile și deja ai instincte.

– Așa este. Mai sunt conștientă și de faptul că devizele estimative pentru înlocuirea instalației electrice,

a ţevilor şi a tâmplăriei erau foarte asemănătoare cu alte reabilitări similare.

– Fir-ar să fie, Sydney, anul trecut am investit cam tot atât în clădirea asta.

Ea începu să bată uşor cu degetul în birou.

– În ceea ce priveşte clădirea Hayward, tot ce am făcut a ţinut mai mult de decorare. O mare parte din reparaţiile din Soho sunt o chestiune de siguranţă şi de conformitate a clădirii.

– Un sfert de milion pentru reparaţii. Îşi trânti palmele pe birou şi se aplecă în faţă. Sydney îşi aminti că Mikhail făcuse un gest asemănător. Dar, bineînţeles, Lloyd nu avea să lase în urma lui pete de murdărie. Ştii cât este venitul nostru anual din apartamentele cu pricina?

– De fapt, chiar ştiu. Îi trânti o sumă, surprinzându-l. Era exactă, până la ultimul bănuţ. Pe de o parte, cu siguranţă va fi nevoie de mai mult de un an în care să fie ocupată complet ca să ne recuperăm capitalul investit. Pe de altă parte, când oamenii plătesc chirie cu bună credinţă, merită locuinţe decente.

– Decente, cu siguranţă, spuse Lloyd rigid. Amesteci morala cu afacerile.

– Chiar sper că aşa fac. Chiar sper.

El se trase înapoi, furios pe faptul că ea stătea atât de fercheşă şi neprihănită în spatele unui birou care ar fi trebuit să fie al lui.

– Eşti naivă, Sydney.

– Se prea poate. Dar, atât timp cât eu conduc această companie, va fi condusă conform standardelor mele.

– Crezi că o conduci pentru că semnezi câteva contracte şi dai telefoane. Ai investit un sfert de milion în ceea ce chiar tu ai numit proiectul tău de suflet şi nu ai nici cea mai vagă idee ce face acest Stanislaski. De unde ştii că nu cumpără materiale de calitate inferioară şi nu bagă excesul în buzunarul lui?

– E absurd.

– Așa cum am spus, ești naivă. Ai pus un artist rus să se ocupe de un proiect important, după care nici măcar nu te sinchisești să verifici cum merge treaba.

– Intenționez să inspectez proiectul. Am fost prinsă cu altele. Și primesc raportul săptămânal de la domnul Stanislaski.

El rânji batjocoritor. Înainte să își piardă cumpătul, Sydney își dădu seama că Lloyd avea dreptate. Îl angajase pe Mikhail din impuls și instinct, apoi din pricina sentimentelor ei, neglijase să se mai implice în proiect.

Nu era o chestiune de naivitate. Era o lașitate din partea ei.

– Ai perfectă dreptate, Lloyd, și voi corecta acest aspect. Se lăsă în spate pe scaun. Mai era și altceva?

– Ai greșit, spuse el. Scump, în cazul de față. Consiliul nu va tolera încă o greșeală.

Cu brațele sprijinite lejer pe cele ale scaunului, ea încuviință.

– Iar tu speri să îi convingi că locul tău este în spatele acestui birou.

– Sunt oameni de afaceri, Sydney. Și chiar dacă, din punct de vedere sentimental, ar prefera un membru al familiei Hayward în capul mesei, profiturile și pierderile vor schimba situația.

Ea își păstră calmul și vocea statornică.

– Sunt convinsă că ai din nou dreptate. Și, în cazul în care consiliul continuă să mă sprijine, vreau unul din două lucruri de la tine. Demisia sau loialitatea. Nu voi accepta nimic între ele. Și acum, te rog să mă scuzi.

Când ușa se trânti în urma lui, apucă telefonul. Dar mâna îi tremura, așa că și-o trase înapoi. Apucă o agrafă de birou și o strâmbă toată. Apoi încă una, și apoi o a treia. După ce mai rupse în bucăți și două coli de hârtie, simți grosul furiei atenuându-se.

Cu mintea limpede, înfruntă faptele.

Lloyd Bingham era un dușman, ba încă unul cu experiență și influență. Se grăbise în cazul clădirii din Soho. Nu se înșelase; nu credea că se înșelase. Dar, dacă existau greșeli, Lloyd avea să profite de pe urma lor și să i le arunce direct în poală.

Oare risca tot ce îi dăruise bunicul ei cu un singur proiect? Oare avea să fie forțată să renunțe la poziția ei de conducere în cadrul companiei dacă nu avea să poată dovedi că procedase într-un mod semnificativ și corect?

Nu știa sigur, iar asta era partea cea mai rea.

Fiecare lucru la rândul lui. Doar așa putea continua. Și primul lucru pe care trebuia să îl facă era să meargă în Soho și să își facă treaba.

Cerul avea culoarea unei plăci de rigips. În ultimele câteva zile, căldura se mai atenuase, dar în dimineața cu pricina se revărsase din nou peste oraș, asemenea unui râu, inundând Manhattanul cu umiditate. Pietonii înaintau prin ea, scurgându-se prin intersecții în grămezi mici și fierbinți.

Fete în pantaloni scurți și bărbați în costume de afaceri flasce se îngrămădeau în jurul vânzătorilor de pe trotuar, sperând ca o înghețată sau un suc să îi ajute să înfrângă căldura.

Când Sydney coborî din mașină, aerul lipicios și apăsător o lovi ca un pumn. Se gândi la șoferul ei, care stătea în mașina închisă și îi dădu liber restul zilei. Își duse mâna streașină la ochi și se răsuci spre clădire, să o studieze.

Schele se înălțau pe pereți precum o iederă de metal. Geamurile scânteiau, iar autocolantele producătorului străbăteau sticla. I se păru că văzu două mâini artritice îndepărtând etichetele la o fereastră de la al treilea etaj.

La intrare erau postate afișe care avertizau că locul era un șantier în lucru. Auzea sunete care adevereau acest lucru: ciocane care bubuiau, fierăstraie care zumzăiau,

zăngănit de metal şi zgomotul slab al muzicii rock and roll care răsuna din nişte boxe portabile.

Pe trotuar văzu maşina instalatorului, o furgonetă de tip papuc cu urme de lovituri şi o mulţime dispersată de privitori. Întrucât se uitau cu toţii în sus, urmări şi ea direcţia cu pricina. Şi îl văzu pe Mikhail.

Preţ de o clipă, inima i se opri. Acesta se afla în afara ultimului etaj, al cincilea, mişcându-se agil pe ceea ce lui Sydney i se păru a fi o scândură foarte îngustă.

– Frate, uită-te la fundul ăla, oftă o femeie lângă ea. Sunt de clasa întâi.

Sydney înghiţi în sec. Presupunea că aşa era. Nici spatele lui nu era de lepădat. Problema era că nu se prea bucura de asta când şi-l imagina cu groază plonjând de pe schelă şi rupându-şi-l de betonul de dedesubt.

Panicată, dădu buzna în clădire. Uşile de la ascensor erau deschise şi câţiva mecanici îşi încărcau şi descărcau uneltele în interiorul lui. Nu se opri să întrebe, ci o zbughi în sus pe scări.

Bărbaţi transpiraţi refăceau tencuiala în casa scărilor între etajul al doilea şi al treilea. Îşi făcură timp să o fluiere şi să îi facă cu ochiul, dar ea continuă să urce. Cineva dăduse volumul la televizor prea tare, probabil pentru a acoperi sunetul construcţiilor. Un bebeluş plângea isteric. Simţi miros de pui frigându-se.

Fără să se oprească ca să îşi tragă răsuflarea, ţâşni de la etajul al patrulea la al cincilea. Aici se auzea muzică. Rock dur şi hotărât şi o voce de tenor care cânta fals.

Uşa lui Mikhail era deschisă, iar Sydney dădu buzna înăuntru. Mai că nu se împiedică de un bărbat aproape cărunt cu braţe ca trunchiurile de copac. Acesta se ridică elegant din poziţia lui pe vine în care sortase unelte şi o sprijini.

– Îmi pare rău. Nu v-am văzut.

– E în regulă. Îmi place ca femeile să cadă la picioarele mele.

Auzi accentul slav în timp ce aruncă o privire disperată prin încăpere după Mikhail. Poate că toți cei din clădire era ruși, se gândi ea cu frenezie. Poate că adusese instalatori din țara lui maternă.

– Vă pot ajuta?

– Nu. Da. Își duse o mână la piept când își dădu seama că i se tăiase respirația. Mikhail.

– E afară. Intrigat, bărbatul o privi în timp ce arătă cu degetul mare spre fereastră.

Ea îl văzu acolo – sau cel puțin torsul plat și bronzat.

– Afară. Dar, dar...

– Terminăm pe ziua de astăzi. Stați jos?

– Aduceți-l înăuntru, șopti Sydney. Vă rog, aduceți-l înăuntru.

Înainte ca bărbatul să apuce să răspundă, fereastra culisă în sus, iar Mikhail își vârî un picior lung și musculos înăuntru. Spuse ceva în limba lui maternă, râzând, în timp ce restul trupului îi urmă piciorului. Când o văzu pe Sydney, râsul îi pieri.

– Hayward. Își lovi ușor pistolul pentru spumă de palmă.

– Ce căutai afară? întrebă ea pe un ton acuzator.

– Înlocuiam ferestre. Lăsă din mână pistolul pentru spumă. S-a întâmplat ceva?

– Nu, eu... Nu își amintea vreo ipostază în care să se fi simțit mai proastă ca acum. Am venit să verific progresul lucrărilor.

– Așa. Îți fac un tur imediat. Se duse în bucătărie, își vârî capul în chiuvetă și dădu drumul la apa rece.

– I se cam încinge mintea, spuse bărbatul din spatele ei, chicotind de gluma făcută. Întrucât Sydney reuși doar să zâmbească ușor, îi strigă ceva lui Mikhail, vorbind rapid în limba aceea străină exotică.

– *Tak,* spuse acesta. Mikhail se întoarse picurând, părul șiroindu-i peste baticul cu care și-l legase. Îl scutură, împroșcând cu apă, după care ridică din umeri și își vârî

degetele mari în găicile pentru curea. Era ud, transpirat și pe jumătate dezbrăcat. Sydney trebui să își plieze limba în interiorul gurii, ca să nu îi atârne.

– Fiul meu este nepoliticos. Yuri Stanislaski clătină din cap. L-am crescut mai bine.

– Fiul – oh. Sydney aruncă o privire în spate la bărbatul cu fața lată și mâini frumoase. Mâini ca ale lui Mikhail. Ce mai faceți, domnule Stanislaski?

– Fac bine. Eu sunt Yuri. Îl întreb pe fiul meu dacă sunteți Hayward care deține această afacere. El spune doar că da și se încruntă.

– Da, păi, da, sunt.

– E o clădire bună. Doar puțin bolnavă. Iar noi suntem doctorii.

Îi zâmbi larg fiului lui, după care mai spuse ceva pe o voce răsunătoare în ucraineană.

De data aceasta, Mikhail îi zâmbi ușor drept răspuns.

– Așa este, tată, încă nu ai pierdut un pacient până acum. Du-te acasă să iei cina.

Yuri își ridică trusa de scule.

– Vino și tu și adu-o pe domnișoara cea drăguță. Mama ta face destul.

– O, păi, mulțumesc, dar...

– Sunt ocupat în seara asta, tată, întrerupse Mikhail refuzul politicos al lui Sydney.

Yuri ridică din sprânceana-i stufoasă.

– Ești prost în seara asta, spuse el în ucraineană. Din cauza ei ești îmbufnat toată săptămâna?

Enervat, Mikhail apucă un prosop de bucătărie și se șterse pe față.

– Femeile nu mă fac îmbufnat.

Yuri zâmbi doar.

– Ea te-ar face. După care se întoarse spre Sydney: Acum și eu sunt nepoliticos, vorbind astfel încât să nu înțelegi. Are o influență proastă.

Îi ridică mâna și o sărută într-un mod considerabil de fermecător.

- Mă bucur de cunoștință.

- De asemenea.

- Îmbracă-te, îi porunci Yuri fiului său, după care plecă, fluierând.

- E foarte cumsecade, spuse Sydney.

- Așa este. Mikhail ridică tricoul pe care și-l dăduse jos cu câteva ore înainte, dar îl ținu doar în mâini. Deci, vrei să vezi lucrările?

- Da, mă gândeam...

- Ferestrele sunt gata, o întrerupse el. Instalația electrică este aproape gata. Asta și țevile vor mai dura o săptămână. Vino.

Ieși, ocolind-o la vreo jumătate de metru, după care intră în apartamentul de lângă fără să bată la ușă.

- Aici stă Keely, îi spuse el. Nu e acasă.

Camera era un contrast de culori țipătoare și mirosuri. Mobila era veche și lăsată, dar acoperită cu perne viu colorate și diverse articole de îmbrăcăminte pentru femei.

Bucătăria de alături era un dezastru - nu din pricina vaselor sau a oalelor și tigăilor -, ci din cauza pereților doborâți și a cablurilor groase care ieșeau ca niște șerpi din ei.

- Probabil că este o inconvenientă pentru ea, pentru toată lumea, în timpul construcției.

- Mai bine decât să bage un mixer în priză și să scurtcircuiteze clădirea. Instalația veche era cu țevi și butoane, veche de vreo patruzeci de ani sau mai mult, și uzată. Aceasta e de tip Romex. Mai eficientă, mai sigură.

Ea se aplecă peste brațul lui, studiind cablurile.

- Ei bine. Hmm.

El aproape că zâmbi. Poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi mirosit atât de bine. În schimb, se îndepărtă intenționat vreo treizeci de centimetri mai încolo.

– După inspecție, vom ridica pereți noi. Vino.

Fu o încercare pentru amândoi, dar o conduse prin fiecare fază a lucrării, trecând de la etaj la etaj, arătându-i coturi de țevi de plastic și metri întregi de țevi de cupru.

– Cea mai mare parte a pardoselii poate fi salvată prin sablare și finisare. Dar o parte trebuie înlocuită. Lovi cu piciorul un pătrat de foaie de furnir pe care îl bătuse în cuie peste o gaură din palierul de la al doilea etaj.

Sydney doar încuviință, punând întrebări numai atunci când i se păreau inteligente. Majoritatea muncitorilor plecaseră deja să își încaseze plata pe săptămâna cu pricina. Nivelul de zgomot coborî într-atât încât putea auzi voci în spatele ușilor închise, fragmente de muzică sau de curse de mașini televizate. Ridică din sprânceană când un saxofon tenor începu să cânte *Rhapsody in Blue*.

– Este Will Metcalf, îi spuse Mikhail. Se pricepe. Cântă într-o trupă.

– Da, se pricepe. Simți balustrada netedă și robustă sub mână în timp ce coborâră. Mikhail făcuse asta, se gândi ea. Montase, reparase, înlocuise, în funcție de nevoie, deoarece îi păsa de oamenii care locuiau în clădire. Știa cine cânta la saxofon sau cine mânca puiul prăjit, al cui era bebelușul care râdea.

– Ești mulțumit de progres? întrebă ea încet.

Tonul vocii ei îl făcu să o privească, lucru pe care încercase să îl evite. Câteva șuvițe de păr îi scăpaseră din agrafele de păr și i se încolăciseră pe tâmple. Putea zări un strat subțire de pistrui pe nasul ei.

– Destul de mulțumit. Dar tu ar trebui să răspunzi. E clădirea ta.

– Ba nu este. Avea o privire foarte serioasă, foarte tristă. E a ta. Eu doar scriu cecurile.

– Sydney...

– Am văzut îndeajuns ca să știu că ați început bine. Cobora în grabă scările în timp ce vorbea. Să îi contactezi pe cei de la birou când este timpul pentru următoarea plată.

– La naiba. Încetinește. O prinse din urmă la capătul scărilor și o apucă de braț. Ce-ai pățit? Mai întâi stai în camera mea, palidă și cu răsuflarea tăiată. Acum o iei la fugă și ai privirea nefericită.

O lovise, cu putere, realizarea faptului că ea nu avea o comunitate de oameni cărora să le pese. Cercul ei de prieteni era atât de îngust, de absorbit de sine. Cel mai bun prieten al ei fusese Peter, iar prietenia lor fusese distrusă într-un mod îngrozitor. Viața ei era pe tușă și invidia implicarea, apropierea pe care o simțea în locul acesta. Clădirea nu era a ei, se gândi ea din nou. Ea doar o deținea.

– Nu fug și nu e nimic în neregulă cu mine. Trebuia să iasă, să plece de acolo, dar trebuia să o facă cu demnitate. Iau foarte în serios această slujbă. Este primul meu proiect important de când am preluat postul în cadrul companiei Hayward. Vreau ca lucrurile să fie făcute bine. Și am riscat când... Se opri, aruncând o privire spre ușa din dreapta ei. Ar fi putut să jure că auzise pe cineva strigând după ajutor. Probabil că la televizor, se gândi ea, dar înainte să continue, auzi din nou strigătul acela subțire, jalnic. Mikhail, ai auzit?

– Ce să aud? Cum să audă ceva când se străduia să nu o sărute din nou?

– Aici. Se răsuci spre ușă, ciulindu-și urechile. Da, aici, am auzit...

De data aceasta îl auzise și el. Ridică pumnul și bătu în ușă.

– Doamnă Wolburg. Doamnă Wolburg, sunt Mik.

Vocea tremurândă trecu prin lemn.

– M-am rănit. Ajută-mă.

– O, Doamne, e...

Înainte ca Sydney să apuce să termine propoziția, Mikhail se izbi cu umărul în ușă. La a doua bufnitură surdă, aceasta se deschise și rămase atârnată în balamale, clătinându-se.

– În bucătărie, strigă slăbită doamna Wolburg. Mik, slavă Cerului.

El traversă în fugă apartamentul plin de macrameuri apretate și flori de hârtie și o găsi pe podeaua din bucătărie. Era o femeie micuță, aproape piele și oase. Părul alb, de obicei îngrijit, era acoperit de sudoare.

– Nu văd, spuse ea. Mi-am scăpat ochelarii.

– Nu vă faceți griji. Îngenunche lângă ea, verificându-i din reflex pulsul, în timp ce îi studie ochii plini de durere. Cheamă ambulanța, îi porunci el lui Sydney, dar aceasta vorbea deja la telefon. Nu vă voi ajuta să vă ridicați, pentru că nu știu unde v-ați rănit.

– La șold. Își încleștă dinții din pricina durerii îngrozitoare, radiantă. Cred că mi-am rupt șoldul. Am căzut, m-am împiedicat. N-am putut să mă mișc. Din pricina zgomotului, nimeni nu m-a auzit strigând. Stau aici de două, trei ore. Sunt foarte slăbită.

– Este în regulă acum. Încercă să îi frece mâinile, să o încălzească. Sydney, adu o pătură și o pernă.

Ea era deja cu ele în brațe și se așeza pe vine lângă doamna Wolburg înainte ca el să își termine fraza.

– Așa. Vă voi ridica puțin capul. Așează capul neputincios al femeii pe pernă. În pofida căldurii extreme, doamna Wolburg tremura de frig. Sydney continuă să îi vorbească pe un ton liniștit, alinător, în timp ce o înfășură cu pătura. Mai durează doar câteva minute, murmură Sydney și o mângâie pe bătrână pe fruntea-i lipicioasă.

La ușă începea să se strângă o mulțime de oameni. Chiar dacă nu îi plăcea să o lase pe Sydney cu femeia rănită, se ridică totuși în picioare.

– Vreau să îi țin pe vecini la distanță. Să trimit pe cineva să arunce un ochi după ambulanță.

– Bine. Chiar dacă pieptul i se umplea de teamă, continuă să îi zâmbească doamnei Wolburg. Aveți un apartament încântător. Dumneavoastră croșetați macrameurile?

– Lucrez de mână de șaizeci de ani, de când eram însărcinată cu prima mea fiică.

– Sunt frumoase. Aveți și alți copii?

– Șase, trei din fiecare. Și douăzeci de nepoți. Cinci stră... Închise ochii când o năvăli un val de durere, după care îi deschise din nou și reuși să zâmbească. S-au tot luat de mine pentru că locuiesc singură, dar îmi place să am locul meu și rânduiala mea.

– Bineînțeles.

– Fiica mea, Lizzy, s-a mutat taman în Phoenix, Arizona. De ce aș vrea să locuiesc acolo?

Sydney zâmbi și o mângâie.

– N-aș ști să vă răspund.

– Se vor ține de capul meu acum, bombăni ea, și închise din nou ochii. Nu s-ar fi întâmplat dacă nu mi-aș fi scăpat ochelarii. Nu văd fără ei. E dat naibii să îmbătrânești, fata mea, și dacă îți spune altcineva că nu este așa, să nu îl crezi. N-am văzut pe unde merg și m-am împiedicat de linoleumul acela rupt. Mik mi-a spus să îl lipesc de pardoseală, dar am vrut să îl curăț bine. Reuși să zâmbească tremurător. Măcar am stat întinsă pe podeaua curată.

– Vin paramedicii, spuse Mikhail în spatele ei.

Sydney încuviință doar, plină de un sentiment îngrozitor de vină și furie pe care se temea să îl verbalizeze.

– Îl suni tu pe nepotul meu, Mik? Locuiește pe strada 81. Se va ocupa el de ceilalți.

– Nu vă faceți griji, doamnă Wolburg.

După alte cincisprezece minute eficiente, Sydney se afla pe trotuar și îi privea pe paramedici urcând targa în ambulanță.

– Ai reușit să dai de nepotul ei? îl întrebă ea pe Mikhail.

– L-am lăsat un mesaj în căsuța vocală.

Ea încuviință și se duse spre trotuar, încercând să cheme un taxi.

– Unde ți-e mașina?

– L-am trimis acasă. Nu știam cât va dura și era prea cald ca să îl las să stea acolo. Poate ar trebui să intru înapoi și să chem un taxi.

– Te grăbești?

Ea tresări când porni sirena.

– Vreau să ajung la spital.

Uluit, el își vârî mâinile în buzunare.

– Nu ai de ce se mergi la spital.

Ea se răsuci, iar privirea, preț de o clipă scurtă în care se întâlni cu a lui, îi era plină de emoție. Nu spuse nimic, ci își întoarse privirea când un taxi se opri lângă bordură. Nu spuse nimic nici când Mikhail se urcă în mașină lângă ea.

Ura mirosul din spitale. Straturi peste straturi de boli, antiseptice, teamă și produse de curățenie puternice. Amintirea ultimelor zile în care bunicul ei zăcuse muribund îi era încă prea proaspăt întipărită în minte. Secția de Urgențe a spitalului central mai adăuga un strat. Mirosul sângelui proaspăt.

Sydney se oțeli și trecu prin mulțimile de bolnavi și răniți și merse la ghișeul pentru internări.

– A fost adusă o doamnă Wolburg de curând.

– Așa este. Funcționara apăsă câteva taste pe calculator. Sunteți rude?

– Nu, eu...

– Vom avea nevoie ca un membru al familiei să completeze aceste formulare. Pacienta ne-a spus că nu este asigurată.

Mikhail se apleca deja înspre ghişeu, cu o privire periculoasă, dar Sydney spuse scurt:

– Hayward Industries va fi răspunzătoare de cheltuielile medicale ale doamnei Wolburg. Căută în geantă un act de identitate şi îl trânti pe tejghea. Eu sunt Sydney Hayward. Unde este doamna Wolburg?

– La radiografie. Privirea glacială a lui Sydney o făcu pe funcţionară să se foiască pe scaun. Dr. Cohen o tratează.

Aşa că aşteptară, bând cafea proastă printre gemetele şi lacrimile din Secţia de Urgenţe a spitalului. Uneori, Sydney îşi mai sprijinea capul pe perete şi închidea ochii. Părea să aţipească, dar în tot acest timp se gândea cum ar fi fost să fie bătrână şi singură şi neajutorată.

El voia să creadă că era acolo doar ca să îşi acopere dosul. Oh, da, voia să gândească asta despre ea. Era mult mai confortabil să se gândească la ea ca la şefa unei companii nepăsătoare, decât ca la o femeie.

Dar îşi aminti cât de rapid acţionase în apartamentul doamnei Wolburg, cât de blândă fusese cu bătrâna. Şi, mai presus de orice, îşi aminti privirea ei pe stradă. Suferinţa, mila şi vina îi umpluseră ochii mari.

– S-a împiedicat de linoleum, murmură Sydney.

Fu prima dată când vorbise de aproximativ o oră, iar Mikhail îşi răsuci capul să o studieze. Încă avea ochii închişi, faţa palidă şi calmă.

– Se plimba pur şi simplu prin bucătărie şi a căzut pentru că podeaua era veche şi nesigură.

– O faci acum sigură.

Sydney continuă ca şi cum n-ar fi auzit.

– După care a zăcut acolo, căzută, rănită şi singură. Vocea îi era atât de slăbită. Aproape că am trecut pe lângă ea.

– Nu ai trecut pe lângă. Îşi puse ezitant mâna peste a ei. Apoi, înjurând, îşi apăsă palma peste dosul mâinii ei. Eşti doar un membru al familiei Hayward, Sydney. Bunicul tău...

– Era foarte bolnav. Mâna i se încleştă sub a lui Mikhail, iar ea închise şi mai tare din ochi. A fost bolnav aproape doi ani, iar eu eram în Europa. Nu am ştiut. Nu a vrut să îmi întrerupă viaţa. Tata murise deja, eram singură, şi nu a vrut să mă îngrijoreze. Când m-a sunat în cele din urmă, aproape că se sfârşise totul. A fost un om bun. Nu ar fi lăsat ca lucrurile să se înrăutăţească atât de mult, dar nu a put... pur şi simplu nu a putut.

Expiră scurt, tremurat. Mikhail îi întoarse mâna şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei.

– Când am ajuns la New York, era în spital. Părea atât de pipernicit, de obosit. Mi-a spus că sunt singura Hayward rămasă. După care a murit, spuse ea obosită. Şi aşa era.

– Faci ceea ce trebuie făcut. Nimeni nu poate cere mai mult de atât.

Ea deschise din nou ochii şi îl privi.

– Nu ştiu ce să zic.

Aşteptară din nou, în tăcere.

Trecură aproape două ore până când nepotul îngrijorat al doamnei Wolburg dădu buzna în spital. Trebuiră să repete întreaga poveste, după care acesta se duse grăbit să îi sune pe ceilalţi membri ai familiei.

Patru ore după sosirea lor la Secţia de Urgenţe, doctorul veni să le dea veşti.

Un şold fracturat, o contuzie uşoară. Avea să fie mutată într-un salon când avea să termine la Secţia de Reanimare. Din pricina vârstei, fractura era gravă, dar

starea ei de sănătate ajuta la echilibrarea balanței. Sydney le lăsă atât numărul de telefon de la birou, cât și pe cel de acasă doctorului și nepotului, cerându-le să fie ținută la curent în ceea ce privea starea doamnei Wolburg.

Istovită atât fizic, cât și mental, Sydney ieși în cele din urmă din spital.

- Ai nevoie de mâncare, spuse Mikhail.

- Poftim? Nu, serios, sunt doar obosită.

Ignorând-o, o apucă de braț și o trase în josul străzii.

- De ce spui mereu opusul a ceea ce zic eu?

- Nu fac asta.

- Vezi, tocmai ce ai făcut-o din nou. Ai nevoie de carne.

Dacă avea să încerce în continuare să își târască călcâiele, el avea să îi scoată brațul din încheietură. Enervată, încercă să țină pasul.

- Ce te face să crezi că știi de ce am nevoie?

- Pentru că știu. Se opri brusc la un semafor, iar ea se ciocni de el. Înainte să se poată stăpâni, o atinse cu mâna pe față. Dumnezeule, ești atât de frumoasă.

Ea clipi surprinsă, iar el înjură, se încruntă, apoi o trase în stradă cu câteva secunde înainte să se schimbe lumina la semafor.

- Poate că nu sunt mulțumit de tine, continuă el, bombănind în sinea lui. Poate că mi se pare că ești cicălitoare și snoabă, și...

- Nu sunt snoabă.

El spuse ceva oarecum familiar în limba lui maternă. Sydney își încordă bărbia când își aminti ce însemna expresia.

- Nu e o aiureală. Tu ești snob dacă mă consideri pe mine snoabă doar pentru că provin dintr-un mediu diferit.

El se opri, privind-o cu un amestec de neîncredere și interes.

– În regulă, atunci nu te va deranja să mănânci aici. O smuci într-un local zgomotos. Se trezi așezată într-un separeu îngust cu el, șold la șold.

Simți mirosuri de carne gătită, ceapă prăjită, bere vărsată, toate suprapuse cu cel de grăsime. Îi lăsară gura apă.

– Ți-am spus că nu mi-e foame.

– Iar eu spun că ești snoabă și mincinoasă.

Îi plăcea culoarea din obrajii ei, dar aceasta nu dură îndeajuns de mult. Ea se aplecă în față.

– Și ai vrea să știi ce cred eu despre tine?

El ridică din nou mâna și o atinse pe obraz. Nu putea rezista.

– Da, aș vrea.

Ospătărița o salvă de la a fi nevoită să găsească o descriere pentru el în mintea care i se întunecă brusc.

– Două fripturi, medium rare, și două beri la halbă.

– Nu îmi place când bărbații comandă pentru mine, spuse Sydney încordată.

– Atunci poți să comanzi tu pentru mine data viitoare și vom fi chit. Se făcu comod, își azvârli brațul peste tăblia separeului și își întinse picioarele. De ce nu îți dai jos haina, Hayward? Ți-e cald.

– Nu îmi mai spune cum mi-e. Și oprește-te.

– Din ce anume?

– Din a te juca cu părul meu.

El zâmbi larg.

– Mă jucam cu gâtul tău. Îmi place gâtul tău. Ca să îi dovedească, își trecu un deget în jos peste el.

Ea își încleștă dinții când simți pe spate fiorul delicios pe care i-l stârni atingerea lui.

– Aș vrea să te dai mai încolo.

– În regulă. El se dădu mai aproape de ea. Este mai bine așa?

Calm, își spuse ea. Avea să își păstreze calmul. După ce respiră ca să își limpezească gândurile, își întoarse

capul spre el. Dacă nu... Îi simți buzele frecându-se de ale ei, oprindu-i cuvintele și gândul în spatele lor.

– Vreau să îmi răspunzi la sărut.

Ea dădu să clatine din cap, dar nu reuși să o facă.

– Vreau să te privesc în timp ce o faci, murmură el. Vreau să știu ce se află acolo.

– Nu se află nimic acolo.

Dar el îi acoperi gura cu a lui și îi dovedi că era o mincinoasă. Ea se prăbuși în sărutul lor, cu o mână pierdută în părul lui, cu cealaltă strângându-l de umăr.

Simți totul, totul. Și totul se derula prea repede. Mintea părea să i se întunece până aproape că nu mai auzi zarva și agitația din bar. Dar îi simți gura înclinându-se peste a ei, îi simți dinții ciugulindu-i buzele, îi simți limba seducând-o.

Orice îi făcea ea lui îi făcea și el ei. O știa. O vedea în felul în care ochii îi deveniseră sticloși înainte să îi închidă, o simțea în pasiunea încinsă, plină de dorință, de pe buzele ei. Ar fi trebuit să îi aline orgoliul, să îi dovedească un punct de vedere. Dar nu se întâmplă așa. Îl lăsă doar tânjind.

– Scuze că vă întrerup. Ospătărița trânti două căni înghețate pe masă. Friptura e pe drum.

Sydney își dădu capul pe spate. El o ținea în continuare în brațe, chiar dacă nu la fel de strâns. Iar ea, ea era lipită de el. Trupul i se modelă după al lui în timp ce se aflau într-un separeu într-un loc public. Rușinea și furia se luptau pentru supremație când se smuci din brațele lui.

– Ai făcut un lucru abject.

El ridică din umeri și își ridică berea.

– Nu am făcut-o singur. Privirea i se ascuți pe deasupra spumei de la bere. Nici acum, nici data trecută.

– Data trecută ai...

– Ce?

Sydney își ridică halba și sorbi delicat din ea.

– Nu vreau să discut despre asta.

El ar fi vrut să se certe, ba chiar dădu să o facă, dar văzu în ochii ei o sclipire de durere care îl consternă. Nu îl deranja să o înfurie. La naiba, chiar îi făcea plăcere. Dar nu ştia ce făcuse de o rănise. Aşteptă până când ospătăriţa le aduse fripturile.

– Ai avut o zi grea, spuse el pe un ton atât de blând, încât Sydney icni. Nu vreau să o fac mai rea.

– E... Se strădui să îi răspundă. A fost o zi grea din toate punctele de vedere. Să trecem peste.

– S-a făcut. Îi întinse zâmbitor un cuţit şi o furculiţă. Mănâncă-ţi cina. Facem un armistiţiu.

– Bine. Ea îşi dădu seama că totuşi avea poftă de mâncare.

capitolul 5

Sydney nu știa cum aflase presa despre accidentul suferit de Mildred Wolburg, dar până marți după-amiaza primi o mulțime de apeluri telefonice la birou de la reporteri. Câțiva mai cu inițiativă stătuseră la pândă în holul clădirii Hayward și o încolțiseră când plecă de la birou.

Până miercuri, prin birouri se zvonea că Hayward se confrunta cu un proces de mai multe milioane de dolari, iar Sydney avea de-a face cu mai mulți membri ai consiliului administrativ foarte nemulțumiți. În general, toți erau de acord că, prin faptul că își asumase răspunderea pentru cheltuielile medicale ale doamnei Wolburg, Sydney recunoscuse faptul că firma Hayward se făcea vinovată de neglijență, făcând-o implicit pasibilă de o înțelegere publică de mare valoare.

Era o publicitate proastă și un mod prost de a face afaceri.

Întrucât nu știa altă variantă în afară de cea directă, Sydney pregăti o declarație de presă și consimți să întrunească de urgență consiliul administrativ. Până vineri, se gândi ea în timp ce intră în spital, urma să știe dacă avea să rămână la conducerea companiei Hayward sau dacă avea să i se reducă atribuțiile la a fi la conducere doar cu numele.

Cu un teanc de cărți broșate într-o mână și o plantă într-un ghiveci în cealaltă, Sydney se opri în fața salonului doamnei Wolburg. Întrucât era a treia ei vizită de la accident, știa că era foarte posibil ca văduva să nu fie singură. În mod invariabil, prieteni și membri ai familiei intrau și ieșeau din salonul ei în timpul programului

de vizită. De data aceasta, îi văzu pe Mikhail, Keely și doi dintre copiii doamnei Wolburg.

Mikhail o observă în timp ce Sydney se întreba dacă să iasă pe furiș de acolo și să lase cărțile și planta pe care le adusese la recepție, la asistente.

– A mai venit cineva să vă vadă, doamnă Wolburg.

– Sydney. Privirea văduvei se însenină în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Alte cărți.

– Nepotul dumneavoastră mi-a spus că vă place să citiți. Simțindu-se ciudat, așeză teancul de cărți pe masă, lângă pat, și apucă mâna întinsă a doamnei Wolburg.

– Harry al meu obișnuia să spună că prefer să citesc în loc să mănânc. Îi strânse mâna cu degetele ei subțiri și osoase. Ce plantă frumoasă.

– Am observat că aveți câteva în apartament. Zâmbi, simțindu-se puțin mai relaxată, în timp ce conversația din salon își reluă fluxul normal în jurul lor. Și ultima dată când am fost aici, salonul părea o florărie. Aruncă o privire în jur la rândurile de flori în vaze, ghivece, coșulețe și chiar și într-un pantof din ceramică. Așa că m-am hotărât la o violetă africană.

– Chiar am o slăbiciune pentru flori și pentru a crește lucruri. Așaz-o acolo, pe noptieră, dragă, bine? Între trandafiri și garoafe.

– O să devină o răsfățată. În timp ce Sydney se duse să pună floarea în locul indicat, fiica bătrânei îi făcu cu ochiul fratelui ei. Flori, cadouri, răzgâiat. Să zicem mersi dacă vom mai primi vreodată prăjiturele de casă de la ea.

– O, s-ar putea să mai fiu în stare să coc o tură sau două, se făli doamna Wolburg, îmbrăcată într-un sveter nou croșetat. Mik îmi zicea că voi primi un cuptor nou. Care să fie la nivelul ochilor, ca să nu fiu nevoită să mă aplec și să mă gârbovesc.

– Așa că, eu zic că eu ar trebui să primesc prima tură de prăjiturele, spuse Mikhail în timp ce mirosi trandafirii. Din cele cu fulgi de ciocolată.

– Vă rog. Keely își apăsă o mână pe abdomen. Sunt la dietă. Voi fi ucisă săptămâna viitoare și trebuie să arăt cât mai bine. Observă expresia de uluire de pe chipul lui Sydney și zâmbi larg. Joc în *Death Stalk*, îi explică ea. E primul serial de televiziune în care apar. Sunt cea de-a treia victimă a psihopatului maniac. Când mă strangulează, port un neglijeu superb.

– Nu ar fi trebuit să lași ușile descuiate, îi spuse doamna Wolburg, iar Keely zâmbi larg din nou.

– Ei bine, așa e în divertisment.

Sydney așteptă o pauză în conversație, după care se scuză și plecă. Mikhail îi dădu un avans de zece secunde, după care smulse un trandafir galben dintr-o vază.

– Ne vedem mai târziu, frumoaso.

O sărută pe doamna Wolburg pe obraz, iar aceasta începu să chicotească.

Din câțiva pași lungi, o ajunse din urmă pe Sydney în dreptul ascensoarelor.

– Hei, cred că ți-ar prinde bine asta.

Îi oferi floarea.

– De stricat nu strică. Mirosi bobocul, apoi se forță să zâmbească. Mersi.

– Vrei să îmi spui de ce ești supărată?

– Nu sunt supărată. Apăsă din nou butonul de coborâre al ascensorului.

– Nu te certa niciodată cu un artist când vine vorba despre sentimente. Îi împinse insistent bărbia pe spate, cu un deget. Văd oboseală și nefericire, îngrijorare și supărare pe chipul tău.

Se auzi clinchetul ascensorului, ceea ce o eliberă din atingerea lui, dar știa că avea să se urce împreună cu ea în cabina aglomerată. Se încruntă puțin când se trezi înghesuită între Mikhail și o femeie corpolentă cu o geantă

de mărimea unei valize. Cineva din ascensor se dăduse excesiv cu un parfum scump. Sydney se întrebă în trecere dacă acest lucru nu ar fi trebuit cumva să fie la fel de ilegal ca fumatul într-o mașină închisă.

– Aveți romi în familie? îl întrebă ea pe Mikhail din impuls.

– Evident.

– Aș prefera să folosești un glob de cristal ca să îți dai seama ce îmi rezervă viitorul, în loc să îmi analizezi sentimentele acum.

– Să vedem ce putem face.

Cabina se opri la fiecare etaj. Oamenii coborau târșâit sau se înghesuiau să urce. Până să ajungă pe hol, Sydney stătea foarte aproape de Mikhail, care își ținea nonșalant brațul pe după talia ei. Nu se sinchisi să și-o mute după ce coborâră din ascensor. Ea nu se sinchisi să îi spună ceva în sensul acesta.

– Lucrările merg bine, îi spuse el.

– În regulă. Nu voia să se gândească la cât timp avea să mai fie direct implicată în proiect.

– Inspecția electrică s-a finalizat. S-ar putea ca țevile să mai dureze o săptămână. Îi privi expresia absentă. Și am hotărât să construim acoperișul nou din brânză albastră.

– Îhî. Ieși din clădire, se opri și se întoarse spre el. Râse rapid, apoi clătină din cap. S-ar putea să arate foarte diferit – dar e riscant cu căldura asta.

– Deci mă ascultai.

– Aproape. Se apăsă absentă cu degetele pe tâmpla care îi zvâcnea, în timp ce șoferul ei opri lângă bordură. Îmi pare rău. Am multe pe cap.

– Spune-mi.

Era surprinsă că își dorea să o facă. Nu reușise să vorbească cu mama ei. Margerite ar fi fost consternată. Channing – ce glumă bună! Sydney se îndoia că vreuna

dintre prietenele ei ar fi înțeles cum de se atașase atât de tare de Hayward într-un timp atât de scurt.

– Chiar nu are rost, hotărî ea și porni spre mașina și șoferul care o așteptau.

Chiar credea că avea să o lase să plece, ținând cont de ridul acela de îngrijorare dintre sprâncenele ei și de tensiunea din umerii ei încordați?

– Mă duci până acasă?

Ea aruncă o privire în spate. Încă își amintea foarte bine drumul spre casa lui de la petrecerea mamei ei. Dar el îi zâmbea nonșalant, prietenos. Neamenințător? Ba nu, nu avea să fie niciodată neamenințător cu înfățișarea lui întunecoasă și aura lui neîmblânzită. Dar stabiliseră să încheie un armistițiu și era vorba doar de câteva străzi.

– Sigur. Îl vom lăsa pe domnul Stanislaski în Soho, Donald.

– Da, doamnă.

Ca măsură de precauție, se strecură, într-un mod nepăsător spera ea, tocmai lângă geamul îndepărtat.

– Doamna Wolburg arată uimitor de bine, ținând cont de cele întâmplate, începu ea.

– E puternică. De data aceasta se auzea muzică de Mozart, observă el, încet și dulce, prin boxele mașinii.

– Doctorul spune că va putea merge curând acasă, cu fiul ei.

– Și ai aranjat ca fizioterapeutul să îi facă vizite. Sydney se opri din trecut trandafirul dintr-o mână în cealaltă și îl privi. Mi-a spus ea, îi explică el. Mi-a mai zis și că, atunci când va fi pregătită să meargă acasă, o va aștepta o asistentă medicală care va sta cu ea până se va simți îndeajuns de bine ca să fie pe cont propriu.

– Nu mă joc de-a bunul samaritean, murmură Sydney. Încerc doar să fac ceea ce este corect.

– Îmi dau seama. Îmi dau seama şi că îţi faci griji pentru ea. Dar te preocupă şi altceva. Este din cauza ştirilor din ziare şi de la televizor?

Privirea i se transformă din tulburată în frigidă.

– Nu mi-am asumat răspunderea pentru cheltuielile medicale ale doamnei Wolburg pentru publicitate, fie ea bună sau proastă. Şi nu...

– Ştiu că aşa e. Îi cuprinse mâna încleştată cu a lui. Nu uita că am fost acolo. Am văzut cum te-ai purtat cu ea.

Sydney trase adânc aer în piept. Trebuia să o facă. Aproape că izbucnise într-o tiradă şi nu era deloc o soluţie să îşi piardă cumpătul.

– Ideea este, spuse ea mai calmă, că o femeie în vârstă a fost rănită grav. Durerea ei nu ar trebui să devină o politică corporatistă sau nutreţ pentru jurnalişti. Am făcut ce am făcut deoarece ştiam că aşa este corect. Vreau doar să mă asigur că se va proceda în continuare într-un mod corect.

– Eşti preşedintele companiei Hayward.

– Momentan. Se întoarse şi privi pe geam în timp ce opriră în faţa clădirii de apartamente. Văd că facem progrese la acoperiş.

– Printre alte lucruri. Întrucât nu terminase câtuşi de puţin, se aplecă şi deschise uşa de pe partea ei. Preţ de o clipă, fură atât de aproape, încât trupul lui îl apăsă uşor pe al ei. Simţi imboldul, aproape disperat, de a-şi freca degetele de obrazul lui, de a-i simţi barba scurtă şi aspră pe care acesta neglijase să o radă. Aş vrea să urci, îi spuse el. Am ceva pentru tine.

Sydney se surprinse ridicând mâna şi şi-o trase înapoi.

– E aproape ora şase. Chiar ar trebui...

– Vino sus pentru o oră, încheie el. Şoferul tău se poate întoarce după tine, aşa-i?

– Aşa este. Se îndepărtă de el, neştiind sigur dacă voia să iasă sau doar să se distanţeze puţin de el. Poţi trimite raportul.

– Aş putea.

El se mai apropie câţiva centimetri de ea. Ca apărare, Sydney îşi coborî picioarele din maşină.

– Bine, atunci, dar nu cred că va dura o oră.

– Ba va dura.

Se înduplecă pentru că prefera să petreacă o oră studiind un raport, decât să stea în apartamentul ei gol, gândindu-se la şedinţa cu consiliul administrativ pe care o programase. După ce îi dădu instrucţiuni şoferului, se duse împreună cu Mikhail spre clădire.

– Ai reparat prispa.

– Marţi. Nu a fost uşor să îi conving pe bărbaţi să se dea de pe ea îndeajuns de mult. Îi salută pe cei trei bărbaţi răsfiraţi de-a lungul ei chiar în clipa aceea, în timp ce Sydney trecu printr-o aromă de bere şi tutun. Putem urca cu ascensorul. Certificatul de inspecţie nici nu s-a uscat încă.

Ea se gândi la cele cinci rânduri de scări lungi.

– Nu ai idee cât de tare mă bucur să aud asta. Intră împreună cu el şi aşteptă să închidă uşile de fier.

– Are caracter acum, spuse el în timp ce începură să urce. Şi nu îţi mai faci griji că te urci în el ca să cobori şi că vei sfârşi petrecându-ţi noaptea în el.

– Ce veşti bune.

Deschise din nou uşile în timp ce cabina se opri lin, încet. Holul nu mai avea acoperiş, lăsând grinzi golaşe şi cabluri noi la vedere.

– Daunele făcute de scurgerile de apă au fost grave, spuse Mikhail pe un ton conversaţional. După ce terminăm acoperişul, le înlocuim.

– M-am aşteptat la plângeri din partea chiriaşilor, dar nu am primit nici măcar una singură. Nu le este greu să locuiască într-o zonă aflată în construcţie?

Mikhail își zdrăngăni cheile.

- E inconvenabil. Dar toți sunt entuziasmați și urmăresc progresul. Domnul Stuben, care stă la etajul al treilea, vine până sus în fiecare dimineață, înainte să plece la lucru. În fiecare zi îmi spune: „Mikhail, ai mult de lucru astăzi". Rânji în timp ce deschise ușa. În unele zile îmi vine să arunc cu ciocanul în el. Se dădu în spate și o înghionti să intre. Ia loc, îi spuse el.

Cu buzele țuguiate, Sydney studie încăperea. Mobila fusese împinsă toată spre centru - ca să fie mai ușor de lucrat, își imagină ea. Mesele erau așezate peste scaune, covorul fusese rulat sul. Sub cearșaful pe care îl azvârlise peste masa lui de lucru se zăreau diverse forme interesante de la sculpturile, uneltele și bucățile de lemn încă necioplite.

Mirosea a rumeguș, se gândi ea, și a terebentină.

- Unde?

El se opri în drum spre bucătărie și aruncă o privire în spate. După ce se uită rapid prin încăpere, se aplecă înspre grămada de lucruri și ridică un balansoar vechi din stejar. Cu o singură mână, observă Sydney, și se simți prostuță și impresionată.

- Poftim. După ce așeză scaunul într-un loc liber, se îndreptă din nou spre bucătărie.

Suprafața balansoarului era fină ca satinul. Când se așeză, Sydney avu senzația că scaunul o învăluia ca niște brațe alinătoare. La zece secunde după ce se așezase în el, se legăna deja ușor înainte și înapoi.

- E frumos.

El auzea scârțâitul ușor al balansoarului care se legăna și nu se sinchisi să se întoarcă.

- L-am făcut pentru sora mea, cu ani în urmă, când a născut. Vocea i se schimbă subtil în timp ce dădu drumul la robinetul din bucătărie. A pierdut copilul, pe Lily, la doar câteva luni, și a fost dureros pentru Natasha să păstreze scaunul.

– Îmi pare rău. Scârțâitul se opri. Nu îmi imaginez ce ar putea fi mai rău pentru un părinte.

– Pentru că nu există nimic mai rău. Se întoarse în cameră cu un pahar cu apă și o sticlă. Lily va lăsa mereu o mică cicatrice pe inimă. Dar Tash are trei copii acum. Așa că durerea se echilibrează cu bucurie. Poftim. Îi înmână paharul, după care scoase două aspirine dintr-o sticlă. Te doare capul.

Ea se încruntă la pastilele pe care i le puse în palmă. Ce-i drept, o durea capul îngrozitor, dar nu îi menționase nimic despre asta.

– Posibil să mă doară puțin capul, bombăni ea. De unde știi?

– O văd în ochii tăi. Așteptă ca ea să bea apă și să înghită pastilele, după care se duse în spatele ei și o masă circular pe tâmple cu degetele. Și nu te doare doar puțin.

Fără îndoială că ar trebui să îi spună să se oprească. Și avea să o facă. Imediat. Incapabilă să se opună, se lăsă pe spate și închise ochii în timp ce el o masa, făcând ca durerea să îi treacă în mare parte.

– Asta voiai să îmi dai? Leacuri pentru durerea de cap?

O spusese atât de încet, de obosită, încât i se strânse inima puțin.

– Nu, am altceva pentru tine. Dar poate aștepta până te simți mai bine. Vorbește cu mine, Sydney. Spune-mi ce s-a întâmplat. Poate te pot ajuta.

– Trebuie să mă ocup singură de asta.

– În regulă. Se va schimba asta dacă vorbești cu mine?

Nu, se gândi ea. Era problema ei, viitorul ei. Dar ce ar fi putut să se întâmple rău dacă vorbea despre asta, dacă o spunea cu voce tare și asculta și alt punct de vedere?

– Politica firmei. Oftă când el începu să îi maseze baza gâtului. Degetele lui aspre, bătătorite erau la fel de tandre ca degetele de mamă. Mă gândesc că lucrurile sunt destul de încurcate și când ai experiență. Eu am doar numele de familie potrivit și ultimele dorințe ale bunicului meu. Publicitatea făcută incidentului cu doamna Wolburg m-a pus într-o poziție foarte precară în cadrul companiei. Mi-am asumat răspunderea fără să trec prin canalele obișnuite și fără să mă consult cu departamentul legal. Consiliul este nemulțumit de mine.

Privirea i se întunecase, dar degetele îi rămaseră tandre.

– Pentru că ai integritate?

– Pentru că m-am pripit, ca să spun așa. Publicitatea care a urmat doar a înrăutățit lucrurile. Părerea generală este că cineva mai experimentat ar fi putut gestiona chestiunea Wolburg – așa i se zice în firmă – mai discret, mai ordonat. Avem ședință de consiliu vineri, la prânz, și s-ar putea să îmi ceară să renunț la funcția de președinte.

– Și o vei face?

– Nu știu. Acum îi masa umerii, competent, profund. Mi-ar plăcea să lupt, să scot totul la lumină. Pe de altă parte, compania se află într-un proces de transformare de un an de zile și nu ar ajuta-o ca președintele ei și consiliul să fie adversari. În plus, eu și vicepreședintele executiv și-așa nu ne înțelegem. Consideră, poate că justificat, că el ar trebui să ocupe funcția principală în cadrul firmei. Râse încet, apoi adăugă: Uneori, îmi doresc să fi fost așa.

– Nu e adevărat. Se împotrivi imboldului de-a se apleca și de a o săruta pe gâtul lung și zvelt. Cu greu. Îți place să conduci, iar eu cred că te pricepi la asta.

Ea se opri din legănat, își întoarse capul și se holbă la el.

– Eşti primul care îmi spune asta. Majoritatea cunoscuţilor cred că este o joacă pentru mine, sau că mi-am pierdut temporar minţile.

Îşi trecu uşor mâna în jos peste braţul ei, ocolind balansoarul şi ghemuindu-se în faţa ei.

– Asta înseamnă că, de fapt, nu te cunosc, nu-i aşa?

O mulţime de emoţii explodară în interiorul ei când îl privi în ochi. Dar plăcerea, simpla plăcere de a fi înţeleasă era primordială.

– Poate că nu mă cunosc, murmură ea. Poate că nu.

– Nu îţi voi da sfaturi. Îi ridică o mână pentru că îi plăcea să o examineze, să îi studieze degetele lungi, fără inele pe ele, încheietura subţire, pielea fină şi rece. Nu ştiu nimic despre politicile corporatiste sau şedinţele de consiliu. Dar cred că vei proceda corect. Ai o minte bună şi o inimă bună.

Ea zâmbi, aproape nedându-şi seama că îşi răsucise mâna sub a lui, făcându-le să se întrepătrundă. Legătura creată era mai desăvârşită decât o împreunare a degetelor şi nu reuşea să o înţeleagă. Era vorba de sprijin, de credinţă în ea şi de o încurajare de care nu se aşteptase să aibă parte.

– Ciudat că a trebuit să apelez la un tâmplar ucrainean pentru îmbărbătare. Mersi.

– Cu plăcere. O privi din nou în ochi. Nu te mai doare capul.

Surprinsă, îşi duse degetele la tâmplă.

– Da, aşa este. De fapt, nu îşi amintea să se fi simţit vreodată mai relaxată de atât. Ai putea câştiga o avere cu mâinile alea.

El zâmbi larg şi trecu în sus peste braţele ei, împingându-i şi mânecile hainei, ca să îi simtă pielea.

– Trebuie doar să ştii ce să faci cu ele şi când. Iar el ştia exact cum ar fi vrut să îşi folosească mâinile cu ea. Din nefericire, nu era momentul potrivit.

– Da, păi... Se întâmpla din nou, limbile acelea de foc mici pe care le simțea în stomac, căldura tremurătoare de-a lungul pielii. Îți sunt sincer recunoscătoare, pentru tot. Ar trebui să plec.

– Mai ai timp. Își coborî din nou degetele peste brațele ei, apoi și le întrepătrunse cu ale ei. Încă nu ți-am dat cadoul.

– Cadoul? El o trăgea încet în picioare. Acum se aflau coapsă lângă coapsă, ochii ei în dreptul gurii lui. Era curbată și aproape și o surescita.

Trebuia doar să se aplece. Centimetri, doar câțiva centimetri. Aproape că înnebuni imaginându-și. Deși nu era căutași de puțin un sentiment neplăcut, își dădu el seama, această anticipare, această surprindere. Dacă ea avea să ofere, și numai atunci când ea avea să ofere, el avea să ia.

– Nu îți plac cadourile, *milaya*?

Vocea lui era precum frișca fierbinte, revărsându-se din abundență peste ea.

– Eu... raportul, spuse ea, aducându-și aminte. Nu aveai de gând să îmi dai raportul?

Își trecu ușor degetele mari peste încheietura ei și îi simți pulsul nestatornic. Era ispititor, foarte ispititor.

– Pot trimite raportul. Altceva aveam în minte.

– Altceva... Mintea i se decuplă pur și simplu.

El râse, atât de încântat de ea, că îi venea să o sărute până nu mai putea respira. În schimb, îi dădu drumul la mâini și se îndepărtă. Ea nu se mișcă, nici măcar un centimetru, în timp ce el se duse spre rafturi și ridică pânza. Se întoarse într-o clipă și îi așeză mica Cenușăreasă în mână.

– Aș vrea să ți-o dăruiesc ție.

– O, dar... Încercă, încercă din răsputeri să formuleze un refuz adecvat. Nu își găsea însă cuvintele.

– Nu îți place?

– Nu. Adică, ba da, bineînțeles că îmi place, este splendidă. Dar de ce? Își curba deja degetele posesiv în jurul ei când își ridică privirea spre a lui. De ce ai vrea să mi-o dăruiești mie?

– Pentru că îmi amintește de tine. E încântătoare, fragilă, nesigură pe ea însăși.

Descrierea îi atenuă din plăcere lui Sydney.

– Majoritatea oamenilor ar considera-o romantică.

– Nu sunt ca majoritatea. Când fuge, Cenușăreasa nu crede îndeajuns. Își trecu degetul peste pliurile delicate ale rochiei de bal. Respectă regulile, fără să le pună la îndoială. Este miezul nopții, iar ea se află în brațele prințului ei, dar se desprinde de el și o ia la fugă. Pentru că așa zice regula. Și ea se teme, se teme să îl lase să privească femeia care se ascunde dincolo de iluzie.

– A trebuit să plece. A promis că așa va face. În plus, ar fi fost umilită dacă ar fi rămas acolo în zdrențe și în picioarele goale.

Mikhail își înclină capul și o studie.

– Crezi că îi păsa de rochia ei?

– Păi, nu, nu cred că ar fi contat pentru el. Sydney respiră nerăbdătoare în timp ce el îi zâmbea larg. Era ridicol; stătea să dezbată psihologia unui personaj de basm. În orice caz, a avut final fericit, și chiar dacă nu am nimic în comun cu Cenușăreasa, figurina e frumoasă. O voi prețui.

– Bine. Acum, te voi conduce jos. Nu vrei să întârzii la cina cu mama ta.

– Va ajunge doar pe la opt și jumătate. Mereu întârzie. Când era pe jumătate ieșită pe ușă, Sydney se opri. De unde știai că mă întâlnesc cu mama?

– Mi-a spus ea, ăă, alaltăieri. Am băut ceva împreună în centru.

Sydney se răsuci complet spre el, astfel încât ajunseră ea de o parte a pragului și el de cealaltă.

– Ai băut ceva cu mama? întrebă ea, spațiind cu grijă fiecare cuvânt.

– Da. Se sprijini leneș pe uscior. Înainte să încerci să mă transformi într-un aisberg, trebuie să înțelegi că nu sunt interesat sexual de Margerite.

– Ce încântător. Pur și simplu încântător. Dacă nu ar fi pus deja figurina în poșetă, probabil că i-ar fi aruncat-o în față. Am convenit că o vei lăsa în pace pe mama.

– Nu am convenit nimic, o corectă el. Și nu o deranjez pe mama ta. Nu avea nimic de câștigat dacă îi spunea că Margerite îl sunase de trei ori înainte să cedeze și să se întâlnească cu ea. A fost o băutură ca între prieteni și, la sfârșit, cred că Margerite a înțeles că ne potrivim doar ca amici. Mai ales, spuse el, ridicând un deget pentru ca ea să nu îl întrerupă, că sunt foarte interesat sexual de fiica ei.

Cuvintele îi înlemniră. Sydney înghiți în sec, se strădui să își păstreze calmul, dar eșuă.

– Ba nu ești, ci ești doar interesat să mai obții câteva puncte de macho.

Ceva licări în ochii ei.

– Ai vrea să intri înapoi ca să îți arăt exact ce anume mă interesează?

– Nu. Se retrase înainte să se poată opri. Dar mi-ar plăcea să ai decența să nu te joci cu mama mea.

Se întrebă dacă Margerite ar sări atât de repede în apărarea fiicei ei sau dacă Sydney ar înțelege că mama ei era doar interesată de o aventură scurtă cu un bărbat mai tânăr – iar el îi spusese foarte clar că nu voia să ia parte la așa ceva.

– Deoarece nu mi-ar plăcea deloc să îți revină durerea de cap după ce m-am chinuit să te scap de ea, voi încerca să fiu cât mai clar. Nu am nici o intenție de a mă implica într-o relație romantică, fizică sau emoțională cu mama ta. Ești mulțumită?

– Aș fi, dacă te-aș putea crede.

El nu se mișcă, nici măcar un mușchi, dar ea îl simți blocându-se, precum cocoșul unei arme. Îi spuse pe o voce joasă și gravă:

- Eu nu mint.

Ea încuviință, rece ca gheața.

- Vezi-ți de bătut cuie, Mikhail. Ne vom înțelege de minune atunci. Și mă descurc și singură să cobor. Nu se răsuci rapid, ci se întoarse lent și se îndreptă spre ascensor. Chiar dacă nu privi în urmă când intră în el, era perfect conștientă că Mikhail o privea cum pleacă.

La ora douăsprezece fix, Sydney stătea în capul mesei lungi din lemn de nuc din sala de întrunire a consiliului. Zece bărbați și două femei stăteau așezați de-o parte și de cealaltă a mesei, cu pahare fără picior în dreptul coatelor și carnețele și pixuri la îndemână. Draperiile grele din brocart erau trase la o parte, dând la iveală un zid de ferestre, colorate, pentru a reduce din strălucirea soarelui - dacă ar fi fost o zi însorită. În schimb, se vedea o perdea de ploaie, gri ca cenușa. Abia de reușea să recunoască clădirea Times. Ocazional, un murmur de tunet se furișa prin piatră și sticlă.

Întunecimea i se potrivea. Sydney se simțea exact ca un copil nesăbuit chemat în biroul directorului.

Se uită la șirurile de chipuri, unele dintre ele prezente în acest birou, la această masă, încă dinainte să se fi născut ea. Poate că ei aveau să fie cel mai greu de influențat, cei care o credeau încă fetița care venea la Hayward ca să o salte bunicul ei pe genunchi.

Apoi mai era Lloyd, pe la jumătatea suprafeței lucioase a mesei, atât de încrezut, de încrezător, încât îi venea să mârâie la el. Ba nu, își dădu ea seama când acesta o privi în ochi și îi susținu privirea. Voia să câștige.

- Doamnelor, domnilor. Se ridică în clipa în care se ceru să se facă liniște pentru a începe ședința. Înainte

să începem să discutăm chestiunea care ne preocupă atât de tare, aș dori să fac o afirmație.

– Ți-ai făcut deja afirmațiile în fața presei, Sydney, sublinie Lloyd. Cred că toți cei prezenți aici îți cunoaștem punctul de vedere.

Răsună un val de murmure, unele în acord, altele în dezacord. Ea așteptă ca acesta să se potolească, după care reluă cuvântul.

– Cu toate acestea, în calitate de președinte și acționar major al Hayward, voi spune ce am de spus, după care vom deschide sesiunea de discuții.

Gâtul i se blocă după ce toate privirile se ațintiră asupra ei. Unele erau răbdătoare, altele indulgente, altele speculative.

– Înțeleg neliniștea consiliului din pricina sumei de bani alocată pentru proiectul din Soho. Dintre proprietățile deținute de Hayward, această clădire reprezintă un venit anual relativ mic. Cu toate acestea, acest venit mic a fost constant. În decursul ultimilor zece ani, acest complex a avut nevoie – sau poate că ar trebui să spun că a avut parte – de puțină întreținere, spre deloc. Cunoașteți, bineînțeles, din rapoartele trimestriale, cât de mult a crescut valoarea acestei proprietăți în acest interval de timp. Consider, din punct de vedere pur pragmatic, că banii pe care i-am alocat reprezintă o asigurare prin care ne protejăm investiția.

Voia să se oprească, să își ridice paharul și să îl dea pe gât, dar știa că gestul ar fi lăsat să se vadă cât de emoționată era în realitate.

– În plus, cred că Hayward are o obligație morală, etică și legală de a își asigura chiriașii că au parte de locuințe sigure și decente.

– Proprietatea cu pricina ar fi putut fi făcută sigură și decentă cu jumătate din bugetul alocat, interveni Lloyd.

Sydney aproape că nici nu se uită la el.

– Ai dreptate. Cred că bunicul meu și-a dorit mai mult decât minimumul necesar pentru Hayward. A vrut să fie cea mai bună, cea mai elegantă. Eu, una, așa îmi doresc. Nu vă voi înșira cifre. Le găsiți în dosare și le vom putea discuta pe larg în câteva minute. Da, bugetul alocat pentru proiectul Soho este ridicat, dar la fel sunt și standardele Hayward.

– Sydney, îi spuse Howard Keller, unul dintre cei mai vechi asociați ai bunicului ei. Nici unul dintre noi nu se îndoiește de motivele sau entuziasmul tău. În schimb, trebuie să luăm în considerare judecata ta, atât în această privință, cât și în chestiunea Wolburg. Publicitatea din ultimele câteva zile a fost extrem de dăunătoare. Acțiunile Hayward au scăzut trei procente. Adițional scăderii pe care am suferit-o când ai preluat conducerea companiei. Acționarii sunt îngrijorați, lucru care este de înțeles.

– Chestiunea Wolburg, spuse Sydney cu voce de oțel, este o femeie de optzeci de ani cu fractură de șold. A căzut deoarece podeaua din bucătăria ei, podea pe care noi am neglijat să o înlocuim, era nesigură.

– Tocmai astfel de afirmații nesăbuite vor face Hayward vulnerabilă la un proces de proporții, interveni Lloyd, pe un ton jos, calm și rațional. Oare nu este treaba investigatorilor din domeniul asigurărilor și cel legal să ajungă la o decizie în acest sens, după o analiză atentă a situației? Nu ne putem conduce compania pe baza emoțiilor și a impulsurilor. Poate că domnișoara Hayward a fost emoționată de chestiunea Wolburg, dar există proceduri, canale ce trebuie folosite. Acum că presa a sărit pe subiect...

– Da, interveni ea. Este foarte interesant cât de rapid a aflat presa despre accident. Este greu de crezut că la doar câteva zile după ce o bătrână necunoscută și lipsită de importanță cade în apartamentul ei din centru, presa ia firma Hayward la pălmuit pe primele pagini.

- Îmi imaginez că i-a sunat chiar ea, spuse Lloyd.

Ea îi zâmbi glacial.

- Așa zici?

- Nu cred că discutăm despre cum a aflat presa despre asta, comentă Mavis Trelane. Ideea este că au aflat, iar publicitatea rezultantă a fost împotriva noastră, ceea ce a pus Hayward într-o poziție foarte vulnerabilă. Acționarii vor o soluție, rapid.

- Crede cineva de aici că Hayward nu este vinovată pentru rănile suferite de doamna Wolburg?

- Nu contează ce credem, o corectă Mavis. Și nici unul dintre noi nu ar putea decide acest lucru fără o investigație completă a incidentului. Relevant este modul în care sunt gestionate astfel de chestiuni.

Se încruntă când fu întreruptă de o bătaie în ușă.

- Îmi pare rău, spuse Sydney, apoi se îndepărtă de masă, ducându-se bățoasă spre ușă. Janine, ți-am explicat că nu trebuie să fim întrerupți.

- Da, doamnă. Secretara, care îi devenise loială lui Sydney la cinci minute după ce auzise povestea, îi spuse încet: Este important. Tocmai m-a sunat un prieten. Lucrează la Channel 6. Doamna Wolburg va da o declarație la știrile de la prânz. Din clipă în clipă.

Sydney ezită un moment, după care încuviință.

- Mulțumesc, Janine.

- Succes, domnișoară Hayward.

Sydney zâmbi și închise ușa. Avea să aibă nevoie de asta. Cu o expresie calmă pe chip, se întoarse spre cei din încăpere.

- Tocmai mi s-a spus că doamna Wolburg va da o declarație televizată. Sunt convinsă că suntem interesați cu toții de ce are de spus. Deci, cu permisiunea voastră, voi porni televizorul. În loc să aștepte să se dezbată chestiunea, Sydney ridică telecomanda și o țintì spre consola din colț.

În timp ce Lloyd afirma că consiliul trebuia să se preocupe de fapte, nu de o manevră de publicitate, Channel 6 trecu de la reclame la imagini cu patul de spital al doamnei Wolburg.

Reporterul, o femeie drăguță la vreo douăzeci și ceva de ani, cu ochi tăioși ca niște cuie, începu interviul rugând-o pe pacientă să explice cum s-a rănit.

Câțiva membri ai consiliului clătinară din cap și bombăniră între ei în timp ce aceasta povesti cum s-a împiedicat de linoleumul rupt și cum nimeni nu îi auzise strigătele de ajutor din pricina zgomotului de la lucrările de construcții.

Lloyd trebui să se abțină să nu rânjească în timp ce își imagină cum mai apare o gaură în nava lui Sydney.

– În ceea ce privește podeaua, continuă reportera, starea ei a fost raportată companiei Hayward?

– O, bineînțeles. Mik – adică Mikhail Stanislaski, băiatul acela drăguț care locuiește la etajul al cincilea, a trimis scrisori despre întreaga clădire.

– Și nu s-au luat măsuri?

– Nu, nici una. Apoi, domnului și doamnei Kowalski, cuplul de tineri de la 101, le-a căzut o bucată de tencuială cât o farfurie pentru plăcinte din tavan. Mik a reparat-o.

– Deci chiriașii au fost obligați să se ocupe ei de reparații, din pricina neglijenței de care a dat dovadă compania Hayward.

– Presupun că se poate spune și așa. Până în urmă cu câteva săptămâni.

– O, și ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni?

– Atunci a preluat Sydney – adică domnișoara Hayward – conducerea companiei. Este nepoata bătrânului Hayward. Am auzit că a fost foarte bolnav în ultimii doi ani. Mă gândesc că lucrurile i-au scăpat de sub control. Oricum, Mik s-a dus să o vadă și ea a venit chiar în ziua aceea să arunce o privire la clădire. La nici două

săptămâni mai târziu, clădirea era deja plină de muncitori. Ne-au înlocuit ferestrele. Chiar în momentul de față ne schimbă acoperișul. Au reparat și țevile. Fiecare lucru pe care l-a trecut Mik pe listă va fi rezolvat.

– Serios? Și toate acestea s-au întâmplat înainte sau după ce v-ați rănit?

– Înainte, spuse Wolburg, puțin nerăbdătoare din pricina sarcasmului reporterei. V-am spus că din cauza loviturilor de ciocan și a zgomotului de fierăstraie nu m-a auzit nimeni când am căzut. Și aș vrea să știți că domnișoara Hayward era acolo și în ziua aceea, să verifice clădirea. Ea și Mik m-au găsit. S-a așezat chiar acolo, pe podea, și a vorbit cu mine, mi-a adus o pernă și o pătură și a rămas cu mine până a venit ambulanța. A venit și la spital și s-a ocupat de facturile medicale. M-a vizitat de trei ori de când sunt internată.

– Nu ați spune că Hayward, și implicit Sydney Hayward, este responsabilă pentru faptul că vă aflați aici?

– Faptul că nu văd bine și o gaură în podea sunt responsabile, spuse ea liniștită. Și vă voi spune și dumneavoastră ce le-am spus și avocaților care fac bani din astfel de cazuri și care mi-au sunat familia. Nu am motive să dau în judecată compania Hayward. S-au îngrijit de mine din clipa în care m-am rănit. Poate că dacă ar fi tărăgănat lucrurile și s-ar fi prefăcut că nu aveau nimic a face cu asta, aș fi simțit altfel. Dar au procedat corect și nu poți cere mai mult de atât. Sydney are etică și, atât timp cât ea e la conducere, mă gândesc că și Hayward are etică. Sunt încântată să locuiesc într-o clădire deținută de o companie cu conștiință.

Sydney rămase locului după încheierea interviului. Nu spuse nimic, ci închise televizorul și așteptă.

– Nu poți cumpăra atâta bunăvoință, hotărî Mavis. Poate că metoda folosită de tine a fost neortodoxă, Sydney, și sunt convinsă că tot vom mai avea de gestionat

câteva replici ale incidentului, dar, în mare, cred că acționarii vor fi încântați.

Mai discutară detalii alte treizeci de minute, dar criza trecuse.

În clipa în care Sydney se întoarse la ea în birou, ridică receptorul. Țârâitul telefonului îi răsună în ureche de douăsprezece ori, frustrând-o, înainte să îi răspundă în sfârșit cineva de la celălalt capăt.

- Da?

- Mikhail?

- Nu, e mai jos pe hol.

- Ah, bine, atunci, eu...

- Stai așa. Auzi un huruit, apoi un zăngănit, după care un huruit, în timp ce vocea masculină îl strigă cu voce tunătoare pe Mikhail. Simțindu-se ca o proastă, Sydney rămase la telefon.

- Alo?

- Mikhail, sunt Sydney.

El zâmbi larg și apucă carafa cu apă cu gheață din frigider.

- Bună, oricum.

- Tocmai ce-am văzut știrile. Bănuiesc că știai.

- Le-am văzut în pauza de prânz. Deci?

- Tu i-ai cerut să o facă?

- Nu. Făcu o pauză îndeajuns de lungă ca să dea pe gât cam o jumătate de litru de apă. I-am spus cum stau lucrurile și ei i-a venit ideea. A fost o idee bună.

- Da, a fost o idee bună. Și îți rămân datoare.

- Da? Se gândi puțin la asta. În regulă. Plătește.

Nu își dădea seama de ce se așteptase ca el să refuze politicos să își asume meritul pentru asta.

- Poftim?

- Plătește, Hayward. Poți lua cina cu mine duminică.

- Serios, nu înțeleg ce legătură are una cu cealaltă.

- Îmi ești datoare, îi aminti el, și asta vreau. Nimic deosebit, bine? Te iau pe la ora patru.

- Patru? Patru după-amiaza pentru cină?

- Corect. Scoase un creion de tâmplărie din buzunar. Ce adresă ai?

Fluieră prelung în timp ce ea i-o dictă cu reticență.

- Drăguț. O termină de scris pe perete. Ai un număr de telefon? În caz că apare ceva.

Ea se încruntă, dar i-l dădu.

- Vreau să fie foarte clar...

- Poți să clarifici lucrurile când vin să te iau. Sunt în timpul programului și tu plătești. Din impuls, îi marcă adresa și numărul de telefon cu o inimioară. Ne vedem duminică. Șefa.

capitolul 6

Sydney își studie cu un ochi critic și precaut reflexia din oglinda înaltă. Nu era o întâlnire romantică. Își amintise acest lucru de câteva sute de ori de-a lungul weekendului. Era mai degrabă o plată și, indiferent ce simțea pentru Mikhail, îi era datoare. Cei din familia Hayward își plăteau datoriile.

Nimic formal. Îl crezuse pe cuvânt. Purta o rochie simplă, cu decolteu și bretele subțiri din pricina căldurii. Era mai strâmtă în talie, ceea ce o avantaja, iar fusta largă îi era comodă. Materialul subțire, aproape imponderabil, era de un albastru verzui. Nu că ar fi acordat vreo atenție sugestiei lui de a purta culori mai vii.

Poate că rochia era nouă, cumpărată după o căutare frenetică de două ore – dar asta doar pentru că voise ceva nou.

Lănțișorul de aur scurt, cu verigile lui mici și cerceii în formă de cercuri erau simple, dar elegante. Petrecuse mai mult timp decât de obicei la partea cu machiajul, dar asta doar pentru că experimentase cu nuanțe noi de farduri.

După o dezbatere îndelungă, optase să își lase părul desfăcut. Apoi, bineînțeles, trebuise să se prostească cu el până găsi un stil care să i se potrivească. Umflat, ajungându-i chiar deasupra umerilor, i se păru îndeajuns de informal. Și sexy. Nu că i-ar fi păsat dacă arăta sexy în seara aceasta, dar o femeie este îndreptățită la o anumită cantitate de vanitate.

Ezită deasupra sticluței de parfum din sticlă șlefuită, amintindu-și felul în care Mikhail îi descrisese mirosul. Ridică din umeri și o atinse de punctele pulsante.

Nu prea conta dacă lui i se părea atrăgător sau nu. Se dădea cu el pentru ea însăşi.

Mulţumită, îşi verifică conţinutul genţii, apoi ceasul de mână. Terminase cu o oră mai devreme. Respiră îndelung şi se aşează pe pat. Pentru prima dată în viaţă, îşi dori să bea ceva.

O oră şi cincisprezece minute mai târziu, după ce se plimbase prin tot apartamentul, umflând perne, mutând statui, apoi punându-le la locul lor iniţial, îl auzi bătând la uşă. Se opri în foaier, îşi dădu seama că trebuia să se mai agite puţin cu părul, după care îşi duse mâna la stomac, emoţionată. După ce îşi recăpătă calmul exterior, deschise uşa.

Nu păruse să îşi fi dat prea mult silinţa în privinţa îmbrăcăminţii. Blugii erau curaţi, dar şterşi; adidaşii înalţi erau o idee mai puţin roşi ca bocancii lui de lucru obişnuiţi. Purta o cămaşă gri simplă, din bumbac, băgată în pantaloni - o schimbare categorică. Părul îi cădea peste guler, atât de negru, de neîmblânzit, încât nici o femeie în viaţă nu ar fi putut să nu îşi imagineze cum ar fi fost să îşi înfigă degetele în el.

Părea lumesc, puţin sălbatic şi mai mult decât periculos. Şi îi adusese o lalea.

- Am întârziat. Îi întinse floarea, gândindu-se că arăta la fel de răcoroasă şi de delicioasă ca un parfait de şerbet într-un bol de cristal. Lucram la faţa ta.

- Ce făceai?

- Faţa ta. Îşi duse mâna sub bărbia ei, mijind ochii concentrat. Am găsit bucata de lemn de trandafir perfectă şi am pierdut noţiunea timpului. În timp ce o studie, îşi mişcă degetele peste faţa ei, aşa cum făcuse cu lemnul, căutând răspunsuri. Mă inviţi înăuntru?

Mintea ei, goală precum o găleată cu găuri, se chinui să se umple din nou.

- Bineînţeles. Timp de un minut. Se dădu în spate, întrerupând contactul. O pun în apă.

Când ea plecă, Mikhail aruncă o privire prin cameră. Îi plăcu ce văzu. Nu era genul de casă decorată formal, profesional, la care s-ar fi putut aştepta unii de la ea. Chiar locuia aici, printre culorile moi şi confortul liniştit. Articolele de Art Nouveau, lampa din bronz în forma unei femei lungi şi zvelte şi florile sinuoase de pe uşile din sticlă ale unei vitrine înalte în care se aflau genţi vechi cu mărgele adăugau un strop de stil încăperii.

Observă că sculptura lui se afla singură într-o cutie cu sticlă veche lucioasă şi se simţi flatat.

Ea se întoarse cu laleaua într-o vază de argint subţire.

- Îţi admir gustul.

Ea aşeză vaza pe vitrină.

- Mulţumesc.

- Stilul Nouveau e senzual. Îşi trecu degetul peste liniile curgătoare ale lămpii. Şi rebel.

Ea aproape că se încruntă, dar se abţinu la timp.

- Mie mi se pare atrăgător. Elegant.

- Da, elegant. Şi puternic.

Nu îi păsa că îi zâmbea de parcă ar fi ştiut un secret pe care ea nu îl cunoştea. Şi că secretul cu pricina era ea.

- Da, păi, sunt convinsă că, în calitate de artist ai fi de acord că arta ar trebui să aibă putere. Vrei ceva de băut înainte să plecăm?

- Nu, nu înainte să conduc.

- Să conduci?

- Da. Îţi plac plimbările de duminică, Sydney?

- Eu... Îşi apucă geanta ca să aibă o ocupaţie pentru mâini. Nu avea nici un motiv, absolut nici unul, ca să îi permită să o facă să se simtă stânjenită, ca o adolescentă la prima ei întâlnire. Nu prea am astfel de oportunităţi în oraş. I se păru înţelept să se pună în mişcare. Se duse spre uşă, întrebându-se cum avea să fie să se afle în maşină cu el. Singuri. Nu ştiam că ai maşină.

El zâmbi rapid şi uşor autoironic în timp ce ieşiră pe hol.

– Cu vreo doi ani în urmă, după ce am avut ceva succes în artă, am cumpărat una. A fost o mică fantezie de-a mea. Cred că mă costă mai mult parcarea decât am plătit pentru mașină. Dar fanteziile sunt rareori gratuite.

În ascensor, apăsă butonul pentru garaj.

– Și eu mă gândesc la asta, recunoscu ea. Mi-e dor să conduc, de independența cu care vine la pachet, cred. În Europa, puteam să mă urc în mașină și să îmi iau zborul când voiam. Dar mi se pare mai practic să am șofer decât să mă războiesc de fiecare dată când trebuie să găsesc un loc de parcare.

– Vom merge cândva spre nord, de-a lungul râului, și poți conduce tu.

Era o imagine aproape prea atrăgătoare: să gonească pe drumuri spre munții din nordul statului. Se gândi că mai bine nu zicea nimic.

– Am primit raportul tău vineri, începu ea.

– Nu astăzi. Se aplecă și o prinse de mână în timp ce păşiră în garajul cu ecou. Discuția despre rapoarte poate aștepta până luni. Poftim. Îi deschise ușa de la un MG roșu și crem lucios. Acoperișul retractabil era coborât. Te deranjează dacă lăsăm acoperișul coborât? o întrebă el în timp ce ea se așeză pe scaun.

Sydney se gândi cât timp și grijă îi luase ca să își aranjeze părul. Apoi se gândi la sentimentul de libertate de a simți briza, chiar și una fierbinte, prin el.

– Nu, nu mă deranjează.

El se urcă pe scaunul șoferului, potrivindu-și picioarele lungi, după care tură motorul. Apucă o pereche de ochelari de soare de tip oglindă de pe bord, apoi ieși din garaj. Radioul era dat pe muzică rock. Sydney se trezi zâmbind în timp ce înconjurară Central Park.

– Nu mi-ai spus unde mergem.

– Știu un locșor. Au mâncare bună. Observă că ea bătea ritmul cu piciorul. Spune-mi pe unde ai locuit în Europa.

– O, nu am locuit într-un loc anume. M-am plimbat din loc în loc. Paris, Saint Tropez, Veneția, Londra, Monte Carlo.

– Poate că și tu ai sânge nomad.

– Poate. Nu nomad, se gândi ea. Nu existase nimic atât de romantic precum dorul de ducă în călătoriile ei alandala prin Europa. Doar nemulțumire și nevoia de-a se ascunde până aveau să i se vindece rănile.

– Tu ai fost vreodată în Europa?

– Când eram foarte mic. Dar mi-ar plăcea să mă întorc, acum că sunt îndeajuns de matur ca să o apreciez. Știi tu, arta și atmosfera, arhitectura. Care locuri ți-au plăcut cel mai mult?

– Un sătuc din zona rurală a Franței, unde mulgeau vacile manual și creșteau struguri negri și grași. Hanul la care stăteam avea o curte cu flori mari și viu colorate. După-amiaza târziu, puteai să stai și să bei un vin alb minunat și să asculți turturelele gângurind. Se opri, ușor jenată. Și, bineînțeles, Parisul, spuse ea rapid. Mâncarea, cumpărăturile, baletul. Cunoșteam câteva persoane acolo și mi-au plăcut petrecerile.

Dar nu la fel de mult, se gândi el, precum îi plăcuse să stea singură și să asculte turturele gângurind.

– Te gândești vreodată să te întorci în Uniunea Sovietică? îl întrebă ea.

– Deseori. Să văd locul în care m-am născut, casa în care am trăit. S-ar putea să nu mai fie acolo acum. Dealurile pe care m-am jucat pe când eram copil. Ele ar mai fi acolo.

Se vedea doar pe sine în ochelarii lui. Dar, se gândi ea, în spatele lor, probabil că privirea îi era tristă.

Vocea așa îi era.

– Lucrurile s-au schimbat atât de mult, de rapid în ultimii câțiva ani. Glasnost, Zidul Berlinului. Te-ai putea întoarce.

– Uneori mă gândesc că o voi face, după care mă întreb dacă nu este mai bine să rămână o amintire – dulce-amăruie, dar colorată prin ochi de copil. Eram foarte mic când am plecat.

– A fost dificil.

– Da. Mai mult pentru părinții mei, care cunoșteau riscurile mai bine decât noi. Au avut curajul să renunțe la tot ce aveau ca să le ofere copiilor lor singurul lucru pe care nu l-au avut niciodată. Libertate.

Emoționată, ea își puse mâna peste a lui, pe schimbătorul de viteze. Margerite îi povestise cum fugiseră în Ungaria cu căruța, făcând-o să pară un fel de aventură romantică. Ei însă nu i se părea deloc romantic. Ci înspăimântător.

– Probabil că ai fost înspăimântat.

– Sper să nu mai fiu niciodată atât de înspăimântat ca atunci. Noaptea stăteam treaz, mereu înfrigurat, mereu înfometat și îi ascultam pe părinții mei vorbind. Se liniștea unul pe celălalt și plănuiau până unde aveam să mergem în ziua următoare – și apoi în următoarea. Când am ajuns în America, tata a plâns. Și atunci am înțeles că se terminase. Nu mi-a mai fost frică.

Și ochii ei se umpluseră cu lacrimi. Își întoarse capul și lăsă ca vântul să le usuce.

– Dar probabil că și faptul că ai venit aici a fost înspăimântător. Un loc diferit, o limbă diferită, o cultură diferită.

El auzi emoția din vocea ei. Chiar dacă era înduioșat, nu voia să o întristeze. Nu astăzi.

– Cei mici se adaptează rapid. A trebuit doar să îi sparg nasul băiatului din vecini ca să mă simt ca acasă.

Ea se întoarse din nou spre el, îi văzu zâmbetul larg și râse.

– După care bănuiesc că ați devenit prieteni de nedespărțit.

– Am fost cavaler de onoare la nunta lui, cu doi ani în urmă.

Ea clătină din cap, apoi se lăsă pe spate. Abia atunci observă că treceau podul spre Brooklyn.

– Nu ai reușit să găsești un loc pentru cină în Manhattan?

El zâmbi și mai tare.

– Nu ca acesta.

Câteva minute mai târziu trecea printr-unul dintre cartierele vechi, cu șirul lui de case din cărămizi șterse și copaci mari și umbroși. Copiii se îngrămădeau pe trotuare, dându-se pe bicicletă, sărind coarda. Când Mikhail opri lângă trotuar, doi băieți tranzacționau profund și serios cartonașe de baseball.

– Hei, Mik! Sărira amândoi în picioare înainte ca el să apuce să coboare din mașină. Ai ratat meciul. S-a terminat de o oră.

– Îl prind pe următorul. Aruncă o privire spre Sydney și văzu că aceasta coborâse deja și stătea în mijlocul străzii, studiind cartierul cu uluire și precauție. Se aplecă înspre băieți și le făcu cu ochiul. Am întâlnire cu o tipă fierbinte.

– O, Doamne. Dezgustați, așa cum erau toți băieții de doisprezece ani, cei doi nu mai comentară nimic.

Mikhail râse și se duse spre Sydney, apucând-o de mână și trăgând-o pe trotuar.

– Nu înțeleg, începu ea în timp ce el o conduse pe betonul împins în afară de rădăcinile unui stejar enorm. Aici este un restaurant?

– Nu. Trebui să o tragă ca să o facă să țină pasul cu el în timp ce urcă scările. Este o casă.

– Dar ai spus...

– Că mergem să luăm cina. Împinse ușa și respiră adânc. După miros, mama a făcut pui Kiev. Îți va plăcea.

– Mama ta? Aproape că se împiedică de intrarea îngustă. Stomacul i se umplu de diverse emoții, ca un stol de păsări. M-ai adus la părinții tăi?

– Da, pentru cina de duminică.

– O, Doamne!

El ridică din sprânceană.

– Nu îți place puiul Kiev?

– Nu. Ba da. Nu asta e ideea. Mă așteptam...

– Ai întârziat, spuse Yuri cu voce tunătoare. Ai de gând să o aduci pe femeie înăuntru sau să rămâi în pragul ușii?

Mikhail o privi pe Sydney în ochi.

– Nu vrea să intre, îi strigă el drept răspuns.

– Nu e asta, șopti ea, îngrozită. Ai fi putut să îmi spui despre asta ca să pot... of, nu contează. Trecu pe lângă el și, după câțiva pași, ajunse în sufragerie. Yuri tocmai se ridica de pe un scaun. Domnule Stanislaski, mulțumesc că m-ați primit. Îi întinse mâna, iar el o cuprinse cu totul într-a lui.

– Ești binevenită aici. Îmi vei spune Yuri.

– Mulțumesc.

– Suntem fericiți că Mikhail dă dovadă de gusturi bune. Zâmbi și îi șopti: Mamei lui nu i-a plăcut de dansatoarea cu păr blond.

– Mersi, tată. Mikhail o cuprinse nonșalant pe Sydney cu brațul pe după umeri – o simți opunându-se imboldului de a-l îndepărta. Unde este toată lumea?

– Mama și Rachel sunt în bucătărie. Alex întârzie și mai mult decât tine. Alex se întâlnește cu toate fetele, în același timp, îi spuse Yuri lui Sydney. Ar trebui să îl încurce, dar nu e așa.

– Yuri, nu ai scos încă gunoiul. O femeie măruntă cu chip exotic și păr cărunt ieși din bucătărie, cu tacâmuri de argint în poala șorțului.

Yuri îl bătu pe fiul lui afectuos peste spate, aproape făcând-o pe Sydney să se aplece în față.

– Îl aştept pe Mikhail să vină şi să îl ducă.

– Şi Mikhail îl va aştepta pe Alex. Aşează tacâmurile pe o masă grea din celălalt capăt al încăperii, după care veni spre Sydney. Avea o privire întunecată, şireată, nu neprietenoasă, ci una care studia în linişte. Mirosea a condimente şi unt topit. Eu sunt Nadia, mama lui Mikhail. Îi întinse mâna, apoi adăugă: Ne bucurăm să te avem cu noi.

– Mulţumesc. Aveţi o casă încântătoare.

O spuse în mod automat, din politeţe. Dar în clipa în care rosti cuvintele, Sydney îşi dădu seama că erau adevărate. Întreaga casă probabil că ar fi încăput într-o singură aripă a casei mamei ei de pe moşia din Long Island, iar mobila era mai degrabă veche, decât antică. Braţele fotoliilor erau acoperite cu macrameuri la fel de fermecătoare şi de complexe precum cele pe care le văzuse în apartamentul doamnei Wolburg. Tapetul era şters, dar asta făcea doar ca bobocii de trandafir minusculi răspândiţi de-a lungul lui să fie şi mai încântători.

Lumina puternică a soarelui pătrundea prin fereastră, scoţând la iveală fiecare cicatrice, fiecare reparaţie. Aşa cum scotea la iveală şi cu câtă dragoste fusese lustruită tâmplăria şi suprafeţele meselor.

Surprinse mişcare cu colţul ochiului. Aruncă o privire într-acolo şi văzu un ghemotoc grăsun de blană gri zbătându-se, scheunând de sub un scaun.

– El e Ivan, spuse Yuri, arătând spre căţeluş. E doar un bebeluş. Oftă puţin pentru fosta lui potaie, Sasha, care murise liniştit la vârsta de cincisprezece ani cu şase luni în urmă. Alex îl aduce acasă de la hingheri.

– Te-a salvat de la ultimul drum, nu-i aşa, Ivan? Mikhail se aplecă şi îi ciufuli blana. Ivan dădu zgomotos din coadă, privind-o emoţionat pe Sydney. L-am numit după Ivan cel Groaznic, dar e un laş.

– Este doar timid, îl corectă Sydney, după care cedă în faţa nevoii şi se ghemui. Îşi dorise dintotdeauna

un animal de companie, dar la internate nu erau permise. Așa, ce scump ești! Câinele tremură vizibil preț de o clipă când îl mângâie, după care începu să îi lingă degetele de la picioare care îi ieșeau prin sandale. Mikhail începu să creadă că cățelușul avea potențial.

– Ce rasă este? întrebă ea.

– E corcitură cu câine-lup rusesc, afirmă Yuri.

– Cu o doză ridicată de vânzători ambulanți, se auzi de lângă ușa care dădea spre bucătărie. Sydney se uită peste umăr și văzu o femeie superbă cu păr lins, negru ca pana corbului, și ochi maro-roșcați. Eu sunt sora lui Mikhail, Rachel. Tu trebuie să fii Sydney.

– Da, bună. Sydney își îndreptă spatele și se întrebă ce miracole genetice îi făcuseră pe toți membrii familiei Stanislaski atât de orbitor de frumoși.

– Cina va fi gata în zece minute. Rachel avea doar un accent ușor și o voce joasă și fină ce amintea de catifeaua neagră. Mikhail, poți pune masa.

– Trebuie să scot gunoiul, îi spuse el, alegând numai decât cel mai mic dintre cele două rele.

– O fac eu. Oferta impulsivă a lui Sydney fu întâmpinată cu o acceptare familiară. Aproape terminase când intră Alex, la fel de întunecat, exotic și superb ca ceilalți membri ai familiei.

– Scuze că am întârziat, tată. Tocmai am lucrat o tură dublă. Abia am avut timp să... Se opri când o zări pe Sydney. Gura i se curbă, iar ochii îi licăriră a interes categoric. Acum chiar că îmi pare rău că am întârziat. Bună!

– Salut! Îi zâmbi la rândul ei. Genul acela de șarm romantic i-ar fi putut crește pulsul și unui cadavru. Cu condiția să fie femeie.

– A mea, spuse Mikhail ușor când ieși din nou din bucătărie.

Alex doar zâmbi larg şi continuă să se îndrepte spre Sydney. O luă de mână şi o sărută pe încheieturile degetelor.

- Doar ca să ştii, dintre noi doi, eu am toane mai puţine şi un loc de muncă mai stabil.

Nu se putu abţine să nu râdă.

- Voi ţine cu siguranţă cont de asta.

- Se crede poliţist. Mikhail îşi privi amuzat fratele. Mama zice să vă spălaţi pe mâini. Cina e gata.

Sydney era convinsă că nu văzuse vreodată mai multă mâncare pe o masă. Erau grămezi de pui umplut cu unt cu ierburi aromate, savuros. Drept garnitură, aveau un castron enorm de cartofi uşor aurii şi un platou cu o grămăjoară de legume feliate făcute pe grătar pe care Nadia le culesese în dimineaţa aceea chiar din grădina ei. Mai era şi un turn de biscuiţi pe masă, alături de un munte de ceva pateuri pufoase umplute, care erau preferatele lui Alex.

Sydney sorbi din vinul proaspăt servit împreună cu votcă şi se minună. Cantitatea şi diversitatea mâncărurilor păleau în comparaţie cu conversaţia.

Rachel şi Alex se certau în legătură cu cineva pe nume Gâscanul. După o explicaţie pe larg, Sydney află că Alex era poliţist începător, iar Rachel lucra de trei ani în cadrul biroului apărătorului public. Iar Gâscanul era un hoţ mărunt pe care îl apăra Rachel.

Yuri şi Mikhail se certau în legătură cu baseballul. Sydney nu avu nevoie de traducerea cordială a Nadiei ca să îşi dea seama că Yuri era un fan înrăit al echipei Yankees, iar Mikhail îi susţinea pe cei de la Mets.

Cei prezenţi gesticulară mult cu tacâmurile de argint şi amestecară exclamaţii în rusă cu cele în engleză. Apoi râdeau, strigau vreo întrebare, după care iarăşi se certau.

– Rachel este o idealistă, spuse Alex. Cu coatele pe masă și bărbia sprijinită pe mâinile-i împreunate, îi zâmbi lui Sydney. Tu ce ești?

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Prea deșteaptă ca să mă bag între un avocat și un polițist.

– Coatele jos, spuse Nadia și îl lovi rapid și ușor pe fiul ei. Mikhail spune că ești femeie de afaceri. Și că ești foarte deșteaptă. Și corectă.

Descrierea o surprinse și aproape că se fâstâci.

– Încerc să fiu.

– Compania ta a fost într-o situație mai aiurea săptămâna trecută. Rachel dădu pe gât ultima gură de votcă cu o eleganță pe care Sydney o admiră. Te-ai descurcat bine. Nu mi s-a părut că ai încercat să fii corectă, ci chiar ai fost. Îl știi pe Mikhail de mult timp?

Făcuse o tranziție atât de lină spre întrebarea cu pricina, încât Sydney reuși doar să clipească.

– De fapt, nu. Ne-am cunoscut luna trecută când a dat buzna în biroul meu, pregătit să zdrobească orice membru al familiei Hayward sub bocancul lui.

– Am fost politicos, o corectă el.

– Ba nu ai fost politicos. Deoarece văzu că Yuri era amuzat, continuă: Era murdar, furios și pregătit de luptă.

– A moștenit caracterul mamei lui, o informă Yuri pe Sydney. E feroce.

– O singură dată, spuse Nadia clătinând din cap. O singură dată l-am lovit cu o oală peste cap. Nu uită niciodată.

– Încă am cicatricea. Și aici. Yuri arătă spre umărul lui. Când ai aruncat peria de păr în mine.

– Nu ar fi trebuit să spui că rochia mea cea nouă era urâtă.

– Dar era urâtă, spuse el ridicând din umeri, după care se bătu cu mâna peste piept. Iar aici, unde mai...

– Ajunge. Se ridică, plină de demnitate. Sau musafira noastră va crede că sunt o tirană.

– Chiar e o tirană, îi spuse Yuri lui Sydney rânjind.

– Iar tirana asta spune să strângem masa pentru desert.

Sydney încă chicotea când își amintea, în timp ce Mikhail trecu podul înapoi spre Manhattan. Cândva în timpul mesei lungi, confortabile, uitase să mai fie supărată pe el. Poate că băuse cu vreo jumătate de pahar de vin prea mult. Cu siguranță mâncase prea mult *kissel* – budinca cu caise divină pe care Nadia o servise cu smântână rece, gustoasă. Dar era relaxată și nu își amintea să fi petrecut vreodată o seară de duminică mai plăcută ca aceasta.

– Tatăl tău a inventat chestia aia? Cuibărită pe scaunul ei, Sydney își întoarse capul și îl studie pe Mikhail din profil. Cum că mama ta aruncă cu lucruri?

– Nu, chiar aruncă cu lucruri. Reduse viteza și intră în trafic. O dată, o farfurie întreagă cu spaghete și chiftele în mine, pentru că m-a luat gura pe dinainte.

Ea râse, simțindu-se foarte bine.

– Of, mi-ar fi plăcut la nebunie să văd asta. Te-ai ferit?

El îi zâmbi larg.

– Nu îndeajuns de repede.

– Eu nu am aruncat cu nimic în viața mea. Oftă, parțial gânditoare, parțial invidioasă. Cred că este foarte eliberator. Sunt minunați, spuse ea după încă o clipă. Cei din familia ta. Ești foarte norocos.

– Deci nu te deranjează să mănânci în Brooklyn?

Ea se încruntă și își îndreptă puțin spatele.

– Nu era vorba despre asta. Ți-am spus că nu sunt snoabă. Doar că nu eram pregătită. Ar fi trebuit să îmi spui că mă duci acolo.

– Ai mai fi venit atunci?

Ea dădu să spună ceva, dar închise gura. După o clipă, ridică din umeri.

– Nu știu. De ce m-ai dus la ei?

– Am vrut să te văd acolo. Poate am vrut ca și tu să mă vezi acolo.

Nedumerită, se întoarse din nou spre el și îl privi. Aproape că ajunseseră înapoi. Peste câteva minute, aveau să meargă fiecare pe drumul lui.

– Nu înțeleg de ce ar conta asta pentru tine.

– Atunci înțelegi mult prea puțin, Sydney.

– Poate că aș înțelege dacă ai fi mai clar. Deveni brusc important, chiar vital, să știe. Începea să simtă furnicături în vârfurile degetelor, așa că trebui să și le frece unele de altele, pentru a opri senzația.

– Mă descurc mai bine cu mâinile decât cu vorbele. Nerăbdător cu ea, cu el însuși, parcă în garaj, în subsolul clădirii ei. Își dădu jos ochelarii de soare, iar ea îi văzu privirea întunecoasă și turbulentă.

Oare chiar nu știa că nenorocitul ei de parfum îi făcea nervii să sfârâie? Felul în care râdea, felul în care părul i se umfla de la vânt. Felul în care ochii i se îmbunaseră și tânjiseră când se uitase la potaia micuță și prostuță a tatălui lui.

Era mai rău, mult mai rău acum că o văzuse în mijlocul familiei lui. Acum că privise cum rigiditatea ei inițială se topise după câteva cuvinte pline de bunătate. Se îngrijorase că făcuse o greșeală, că avea să se poarte rece cu familia lui, să fie disprețuitoare față de casa veche și masa simplă.

În schimb, râsese împreună cu tatăl lui, uscase vase cu mama lui. Felul evident în care Alex flirtase cu ea nu o jignise, ci mai degrabă o amuzase. Și când Rachel lăudase modul în care se ocupase de accidentul doamnei Wolburg, roșise ca o școlăriță.

Cum naiba să fi știut că avea să se îndrăgostească de ea?

Şi acum că era din nou singură cu el, toată reţinerea ei de gheaţă începea să revină. Putea vedea acest lucru în felul în care ea îşi îndreptă spatele când coborî din maşină.

La naiba, o simţea chiar - îl surprinse faptul că nu se formase încă un strat de gheaţă pe parbriz.

- Te conduc sus. Trânti uşa de la maşină.

- Nu este necesar. Nu ştia ce anume stricase seara, dar era pregătită să arunce vina pe umerii lui.

- Te conduc sus, repetă el şi o trase înspre ascensor.

- În regulă. Îşi împreună braţele şi aşteptă.

Când uşile se deschiseră, intrară fără să îşi vorbească. Amândoi erau convinşi că era cea mai lungă tură cu ascensorul din istorie. Sydney ieşi în faţa lui când ajunseră la etajul ei. Îşi scosese deja cheile cu doi paşi înainte să ajungă la uşa ei.

- Mi-a plăcut familia ta, spuse ea, grijuliu de politicoasă. Să le mai spui o dată părinţilor tăi cât de mult le-am apreciat ospitalitatea. Încuietoarea se deschise. Mă găseşti la birou dacă apar probleme săptămâna aceasta.

El îşi aşeză mâna pe uşă înainte ca ea să i-o închidă în faţă.

- Intru.

capitolul 7

Sydney se gândi ce şanse avea să închidă uşa în timp ce el îşi lăsa greutatea pe ea, consideră că nu erau prea mari şi optă pentru o reţinere ezitantă.

- E puţin cam devreme pentru un pahar înainte de culcare şi puţin cam târziu pentru cafea.

- Nu vreau să beau. Mikhail închise uşa, trântind-o cu atâta forţă, încât oglinda din foaier se mişcă.

Deşi refuză să se dea în spate, Sydney simţi cum muşchii stomacului îi tremurau la fel de neajutoraţi.

- S-ar putea ca unii să considere că un bărbat care intră cu forţa în apartamentul unei femei este foarte nemanierat.

- Sunt nemanierat, îi spuse el şi, vârându-şi mâinile în buzunare, se duse în sufragerie.

- Probabil că este o încercare grea pentru părinţii tăi. Este evident că au muncit din greu ca să le inoculeze copiilor lor un anumit comportament. Nu s-a prins de tine.

El se dădu în spate, ca o felină compactă şi musculoasă ce stă la pândă. Categoric omnivoră.

- Ţi-a plăcut de ei?

Năucită, îşi trecu mâna prin părul dezordonat.

- Bineînţeles că mi-a plăcut. Am mai spus-o deja.

El îşi strânse şi desfăcuse mâinile în buzunare, după care ridică din sprânceană.

- M-am gândit că poate ai spus-o din pricina manierelor tale perfecte.

Ca insultă, fu o lovitură bine ţintită. Indignarea cutremură gheaţa.

- Ei bine, te-ai înşelat. Şi acum, dacă am clarificat totul, poţi pleca.

– Nu am clarificat nimic. Spune-mi de ce eşti atât de diferită acum decât erai cu o oră în urmă.

Se stăpâni şi îşi încordă buzele, înainte să se bosumfle.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Cu familia mea erai caldă şi drăguţă. Zâmbeai atât de uşor. Acum, cu mine, eşti rece şi distantă. Nu zâmbeşti deloc.

– E absurd. Deşi mai degrabă îşi arătă doar dinţii şi se forţă să îşi curbeze buzele. Poftim, ţi-am zâmbit. Eşti mulţumit?

Ochii îi licăriră furioşi şi începu să se plimbe din nou încolo şi încoace.

– Nu am fost satisfăcut de când intru în biroul tău. Mă faci să sufăr şi nu îmi place.

– Se presupune că artiştii suferă, ripostă ea. Şi nu îmi dau seama cum am avut eu de-a face cu asta. Am acceptat fiecare cerere a ta. Am înlocuit ferestrele, am scos ţevile, am scăpat de instalaţia de tip unelte şi butoane.

– Ţevi şi butoane, o corectă el, aproape amuzat.

– Ei bine, a dispărut, da? Ai idee câtă cherestea am autorizat?

– Până la ultima bucăţică, ştiu. Nu asta este idee.

Ea îl studie ca o bufniţă.

– Ştii că uiţi să articulezi cuvintele când eşti furios?

El mişi ochii.

– Nu uit nimic.

– Articolele hotărâte şi cele nehotărâte, sublinie ea. Şi structura propoziţiei are de suferit. Amesteci timpurile verbale.

Asta îl duru.

– Aş vrea să te aud pe tine vorbind limba mea.

Ea îşi trânti geanta pe care încă o ţinea în mână pe masă, tăios.

– Baryshnikov, *glasnost*.

El zâmbi uşor.

– Asta e rusă. Eu sunt ucrainean. E o greşeală pe care o faci, dar trec cu vederea.

– O! O treci cu vederea, îl corectă ea. În orice caz, eşti destul de pe-aproape. El făcu un pas în faţă, ea se dădu unul în spate. Sunt convinsă că putem purta o discuţie fascinantă despre subtilităţile limbii, dar va trebui să aştepte. El se apropie şi mai mult, iar ea se îndepărtă uşor – într-un mod nonşalant, spera ea. Aşa cum am spus mai devreme, m-am simţit bine în seara aceasta. Şi acum – el o făcu să ajungă în spatele unui scaun – nu mă mai hărţui.

– Îţi imaginezi lucruri. Nu eşti *un* iepure, ci *o* femeie.

Dar se simţea ca un iepure, ca o biată creatură care înlemneşte surprinsă de lumina farurilor de maşină.

– Nu ştiu ce anume ţi-a creat această stare de spirit...

– Am multe stări de spirit. Tu mă aduci în asta de fiecare dată când te văd sau mă gândesc la tine.

Ea se duse după o masă. Întrucât ştia bine că dacă avea să se mai dea mult în spate, avea să ajungă la perete, puse piciorul în prag.

– În regulă, fir-ar să fie. Ce vrei?

– Pe tine. Ştii că te vreau pe tine.

Inima îi sări în gâtlej, după care i se prăbuşi până în stomac.

– Ba nu mă vrei. Tremurul din vocea ei o irită îndeajuns încât să se forţeze să vorbească pe un ton glacial. Nu îmi place deloc jocul pe care îl faci.

– Mă joc? Ce ar putea crede un bărbat când o femeie se înfierbântă, apoi se răceşte? Când îl priveşte cu pasiune într-o clipă şi cu gheaţă în alta? Îşi ridică frustrat mâinile, după care le izbi de masă. Îţi spun drept în faţă când eşti foarte supărată că nu o vreau pe mama ta, că te vreau pe tine. Şi mă faci mincinos.

– Nu... Abia de reuşi să respire. Se îndepărtă în mod deliberat, trecând în spatele unui scaun şi apucând tare spătarul. Fusese o greşeală să îl privească în ochi. Exista

o cruzime în ei care o incita îngrozitor. Înainte nu m-ai vrut.

– Înainte? Cred că te-am vrut înainte să te cunosc. Ce înseamnă înainte?

– În mașină. Se îmbujoră, umilită. Când... când ne întorceam din Long Island. Ne... Își înfipse degetele în spătarul scaunului. Nu contează.

Din doi pași ajunse în fața scaunului și o prinse de mâini.

– Spune-mi la ce te referi.

Mândria, își spuse ea în sinea ei. Avea să își păstreze naibii mândria.

– Bine, atunci, ca să clarificăm și ca să ne asigurăm că nu vom mai purta această conversație vreodată. Ai început ceva în mașină în seara aceea. Nu am cerut-o eu, nu am încurajat-o, dar tu ai început-o. Trase adânc aer în piept, ca să fie sigură că vocea avea să îi rămână statornică. Și pur și simplu te-ai oprit pentru că... ei bine, pentru că, la urma urmei, nu eram ceea ce îți doreai.

Preț de o clipă, el reuși doar să se holbeze la ea, prea uluit ca să vorbească. După care expresia i se schimbă, atât de rapid, încât Sydney putu doar să clipească în fața valului de furie. Când el acționă, ea țipă surprinsă. Scaunul pe care îl smulse dintre ei doi ateriză pe o parte, la vreo șaizeci de centimetri de ei.

El o înjură. Nu avea nevoie să înțeleagă cuvintele ca să aprecieze sentimentul din spatele lor. Înainte să apuce să se retragă nedemnă, el o prinse tare de brațe. Preț de o clipă, se temu că avea să sfârșească la fel ca scaunul. Era îndeajuns de puternic și cu siguranță îndeajuns de furios. Dar el continuă doar să țipe.

Dură aproape un minut până să își dea seama că era suspendată la vreo doi centimetri și jumătate deasupra podelei și că el începuse să vorbească din nou în engleză.

– Idioată. Cum poate o atât de deșteaptă femeie să nu aibă minte?

– Nu voi sta aici ca să fiu insultată. De fapt, nu stătea deloc, se gândi ea, încercând să nu intre în panică. Ci se bălăngănea.

– Nu este insultă să spui adevărul. Săptămâni întregi am încercat să fiu gentilom.

– *Un* gentilom, spuse ea furioasă. Ai încercat să fii *un* gentilom. Şi ai eşuat lamentabil.

– Cred că ai nevoie de timp, ai nevoie să îţi arăt ce simt. Şi îmi pare rău că te-am tratat aşa cum am făcut-o în maşină în seara aceea. Mă face să cred că ai... Se opri, frustrat că nu găseşte cuvântul potrivit. Că mă vei crede...

– Un păgân, se răsti ea, savurând momentul. Un barbar.

– Nu, asta nu e aşa rău. Ci un bărbat care abuzează o femeie pentru plăcere. Care o forţează şi o răneşte.

– Nu a fost o chestiune de forţă, spuse Sydney rece. Şi acum, pune-mă jos.

El o mai ridică vreo doi centimetri.

– Crezi că m-am oprit pentru că nu te vreau?

– Sunt perfect conştientă de faptul că sexualitatea mea este sub standard.

El nu avea idee la ce se referea ea, aşa că continuă:

– Eram într-o maşină, în mijlocul oraşului, cu şoferul tău în faţă. Iar eu eram gata să îţi rup hainele şi să te fac a mea, chiar acolo. M-a făcut furios pe mine însumi şi pe tine pentru că mă puteai face să uit.

Ea încercă să se gândească la un răspuns. Dar el o aşezase din nou pe picioarele ei şi acum nu o mai ţinea strâns, ci o mângâia. Furia din privirea lui se transformase în altceva şi îi tăie respiraţia.

– În fiecare zi de atunci, murmură el. În fiecare noapte, îmi amintesc cum arătai, cum te-am simţit. Aşa că vreau mai mult. Şi aştept ca tu să oferi ce am văzut în ochii tăi în noaptea aceea. Dar nu o faci. Nu mai pot aştepta.

Își vârî degetele în părul ei, îl strânse în pumn, dându-i capul pe spate și îi zdrobi gura cu a lui. Căldura îi trecu prin piele, în sânge și oase. Gemu, nu de durere, ci de o plăcere chinuită. Doritoare, disperat de doritoare, își desfăcu gura sub a lui, invitându-l, acceptându-l. De data aceasta, când inima îi urcă până în gâtlej, simți o glorie sălbatică.

Înjurând, el își smulse gura de pe a ei și și-o îngropă de gâtul ei. Nu o ceruse, nu o încurajase. Așa spusese și nu avea să ignore adevărul din spatele lor. Se agăță strâns de ultima fărâmă alunecătoare de control pe care o mai avea, străduindu-se să își tragă răsuflarea și să își păstreze sănătatea mintală.

– Trimite-mă în iad sau du-mă în rai, murmură el. Dar fă-o acum.

Ea își zăvorî brațele în jurul gâtului lui. Avea să plece, știa asta, așa cum plecase prima dată. Și dacă el pleca, posibil să nu mai simtă niciodată această frenezie.

– Te doresc. *Mi-e teamă, mi-e teamă.* Da, te doresc. Fă dragoste cu mine.

Iar el îi acoperi din nou gura cu a lui, aspră, fierbinte, înfometată, în timp ce își plimbă mâinile precum oțelul topit peste trupul ei. Nu era o mângâiere, ci o înfierare. Printr-o singură mângâiere prelungă și posesivă, formulă o revendicare. Era prea târziu pentru alegeri.

O frământau temeri și plăceri, valuri dure de emoție care o făceau să tremure și să absoarbă desfătări. Își înfipse degetele în umerii lui, apucându-l lacomă de păr. Prin straturile subțiri de bumbac, îi simțea bătăile răsunătoare și urgente ale inimii și știa că erau pentru ea.

Mai mult. Se gândea doar că avea nevoie de mai mult, în timp ce mirosul ei îi înota prin minte și gustul ei îi inundă gura. Se freca de el, cu trupul ei mic, subțire, agitat și dornic. Când o atinse, când o sculptă cu mâinile lui de artist, considerându-i curbele și planurile

deja perfecte, scâncetele ei joase, guturale îi răsunară în ureche ca niște tunete.

Mai mult.

Îi trase bretelele de pe umeri, rupând una dintre ele în graba lui de a îndepărta chiar și cel mai mic obstacol. În timp ce își trecu în goană gura peste curba netedă, goală, întârzie la fermoar, smucindu-l și trăgând de el până rochia se scurse la picioarele ei.

Sub ea. Doamne, sub ea.

Compleul mic fără bretele se învolbura peste sânii albi ca laptele, se revărsa spre coapsele ei lungi, încântătoare. Ea ridică o mână tremurândă, ca și cum ar fi dat să se acopere, dar el o prinse, o ținu. Nu văzu emoțiile din ochii ei în timp ce o privi cum arată, înconjurată de ultimele flăcări ale apusului de soare care încălzeau încăperea.

– Mikhail. Întrucât nu era chiar pregătit să vorbească, el încuviință doar. Eu... dormitor.

Fusese tentat să o ia acolo unde se aflau, sau cel mult să o întindă pe podea. Se opri și o luă pe brațe dintr-o singură mișcare glorioasă.

– Ar face bine să fie aproape.

Cu un râs instabil, ea făcu un gest. Până atunci, nici un bărbat nu o mai dusese pe brațe spre pat și i se părea amețitor de romantic. Neștiind prea sigur ce rol să joace, Sydney își apăsă ezitantă buzele pe gâtul lui. El tremură. Încurajată, și le mișcă ușor în sus, spre urechea lui. El gemu. Oftând de plăcere, ea continuă să îl muște ușor, în timp ce își vârî picioarele pe sub cămașa lui și îl mângâie pe umăr.

O strânse mai tare în brațe. Ea își întoarse capul, iar gura lui o aștepta, întâmpinând-o cu lăcomie pe a ei în timp ce se trântiră pe pat.

– Nu ar trebui să tragem draperiile? Întrebarea se termină cu un icnit când el începu să îi facă lucruri, lucruri

minunate, lucruri cutremurătoare. Nu era loc de timiditate în această lume sufocantă, ameţitoare.

Nu aşa trebuia să se întâmple. Mereu i se păruse că era fie ciudat de mecanic sau liniştit de reconfortant să faci dragoste. Nu trebuia să fie atât de imperios, de turbulent. De incredibil. Îşi trecea mâinile acelea aspre, istețe, peste carnea ei, peste mătase, apoi din nou peste carne, lăsând-o o masă tremurândă de senzaţii. Iar gura îi era la fel de grăbită, de îndemânatică, şi parcurgea aceeaşi călătorie erotică.

Era pierdut în ea, cu desăvârşire, iremediabil de pierdut în ea. Până şi aerul era plin de ea, de mirosul acela liniştit, reţinut, glorios de seducător. Pielea ei părea să se topească, ca nişte flori lichide, sub degetele lui, sub buzele lui. Fiecare tremur rapid pe care i-l provoca îl chinuia de credea că avea să îşi piardă minţile.

Dorinţa se arcui şi crescu şi zumzăi, în timp ce ea deveni tot mai moale, mai docilă. Mai a lui.

Nerăbdător, îşi aduse gura spre sânul ei şi îl supse prin mătase, în timp ce îşi urcă mâinile spre coapsele ei şi o găsi, udă şi fierbinte.

Când o atinse, ea se arcui şocată. Îşi azvârli braţul în spate şi degetele i se prinseră de una dintre barele tăbliei din alamă a patului. Clătină din cap când o străfulgeră plăcerea, fierbinte ca un glonţ. Brusc, teama şi dorinţa erau atât de întrepătrunse într-o singură emoţie, încât nu ştia dacă să îl implore să se oprească sau să îl roage să continue. La nesfârşit.

Încercă să tragă aer în piept, neajutorată, pierzându-şi orice urmă de control. Avea impresia că se contractase toată până devenise o minge fierbinte densă. Când îi rosti numele printre suspine, mingea făcu implozie, iar ea tremura toată.

Un geamăt tremurând ieşi din ea, după care trupul îi deveni din nou nemişcat.

Insuportabil de atât, el o privi; plăcerea uluită, strălucitoare care o îmbujora; dorința întunecoasă, năucită, care îi transformau ochii într-un fum albăstrui. Pentru ea, pentru el, se apucă din nou, ducând-o tot mai sus, până gâfâia deja, încinsă.

– Te rog, reuși ea să îngâne când el dădu la o parte compleul de mătase.

– Te voi satisface. Își trecu limba peste sfârcul ei. Și pe mine.

Nu putea exista mai mult de atât. Dar el îi dovedi că nu era așa. În timp ce începu să tragă cu frenezie de hainele lui, el continuă să o asalteze și să îi dăruiască, să îi dăruiască mai mult decât ar fi crezut vreodată că ar fi putut încăpea în ea. Nu își ținu mâinile locului o secundă în timp ce se rostogoliră prin pat, ajutând-o să îl scape de orice barieră posibilă.

Își dorea ca ea să fie nebună după el, așa cum era el după ea. Simțea nevoia sălbatică în felul în care se mișca sub el, în felul în care cerceta cu mâinile. Și, da, în felul în care țipa când el găsea câte un secret pe care ea îl păstrase doar pentru el.

Când nu mai putu să aștepte, se afundă în ea, precum o sabie în teacă.

Ea depăși limitele plăcerii. Nu exista o denumire pentru marginea pe care tremura. Trupul i se mișca, se arcuia pentru el, găsindu-și ritmul lor intim propriu, la fel de natural ca respiratul. Știa că îi vorbește, cuvinte disperate într-un amestec de limbi. Înțelegea că, indiferent unde era ea, el era cu ea, la fel de captiv ca ea.

Și când energia o împinse dincolo de acea ultimă margine subțire, nu mai exista nimic în afară de el. Nu mai avea nevoie să existe nimic în afară de el.

Era întuneric, iar încăperea era scufundată în umbre. Întrebându-se dacă mintea avea să i se mai limpezească

vreodată, Sydney se holba la tavan și apoi îl asculta pe Mikhail respirând. Era un lucru prostesc, probabil, dar aerul acela care intra și ieșea din plămânii lui era un sunet atât de alinător, de intim. L-ar fi putut asculta ore întregi.

Poate că o făcuse.

Nu avea idee cât trecuse de când își izbise mâna de ușa ei și dăduse buzna după ea. Posibil să fi trecut minute sau ore de atunci, dar nu prea conta. Viața i se schimbase. Zâmbind în sinea ei, își trecu mâna prin părul lui. El își întoarse capul, doar câțiva centimetri, și își apăsă buzele de partea inferioară a maxilarului ei.

– Credeam că dormi, murmură ea.

– Nu. Nu aș adormi peste tine. Își ridică capul. Ea văzu licărirea din ochii lui, zâmbetul incipient. Sunt alte lucruri mult mai interesante pe care le pot face deasupra.

Ea simți cum se îmbujorează și era recunoscătoare pentru întuneric.

– Am fost... Cum să întrebe? Deci a fost în regulă?

– Nu. Cu trupul apăsat de al ei, îi simți retragerea rapidă. Sydney, s-ar putea să nu am atâtea cuvinte bune ca tine, dar cred că „în regulă" este o alegere proastă. O plimbare în parc este în regulă.

– Mă referem doar că... Își schimbă poziția. Chiar dacă se sprijinea pe coate ca să nu se lase cu toată greutatea pe ea, el se asigurase că nu se putea strecura de sub el.

– Cred că vom aprinde lumina acum.

– Nu, nu e... Lampa de pe noptieră se aprinse. Necesar.

– Vreau să te văd, deoarece cred că voi face din nou dragoste cu tine într-un minut. Și îmi place să te privesc. Își trecu lejer buzele peste ale ei. Nu o face.

– Ce anume?

– Nu îți încorda umerii. Mi-ar plăcea să cred că te poți relaxa cu mine.

– Sunt relaxată, spuse ea, după care expiră prelung. Ba nu, nu era. Doar că ori de câte ori pun o întrebare directă, îmi răspunzi evaziv. Voiam doar să știu dacă, ei bine, ai fost satisfăcut.

Fusese sigură înainte, dar acum că fierbințeala se atenuase, se întreba dacă nu cumva doar își dorise ea să fie așa.

– Ah! Strângând-o tare, se rostogoli până ea ajunse deasupra lui. E ca un test. Cu mai multe variante de răspuns. Erau preferatele mele la școală. Vrei să știi, A, dacă a fost în regulă, B, dacă a fost foarte bine sau C, dacă a fost foarte minunat.

– Las-o baltă.

Își strânse brațele în jurul ei când ea încercă să se îndepărteze.

– Nu am terminat cu tine, Hayward. Încă trebuie să îți răspund la întrebare, dar consider că nu sunt suficiente opțiuni. O trase înspre el până când nu avu de ales, decât să își unească buzele cu ale lui. Și fu un sărut lung și dulce. Acum înțelegi?

Avea ochii întunecoși, încă grei de la plăcerea pe care o împărtășiseră. Expresia lor spunea mai mult decât sute de cuvinte mătăsoase.

– Da.

– Bine. Întoarce-te la mine. Îi cuibări capul pe umărul lui și începu să își treacă tandru mâna în sus și în jos peste spatele ei. E plăcut?

– Da. Zâmbi din nou. E plăcut. Trecură câteva momente într-o tăcere lejeră. Mikhail.

– Hmm?

– Nu erau suficiente opțiuni nici pentru mine.

Era așa frumoasă când dormea, încât aproape că nu își putea lua privirea de la ea. Părul ei, o revărsare încâlcită de foc auriu, îi acoperea o parte din față. O mână, mică și delicată, stătea îndoită pe perna unde își ținuse

el capul. Cearșaful, mototolit de la ore de iubire, îi creiona conturul trupului până unde se termina materialul, chiar la curba sânului ei.

Fusese mai măreață ca orice fantezie: generoasă, deschisă, uluitor de sexy și timidă în același timp. Fusese ca și când ar fi inițiat o virgină și ar fi fost sedus de o sirenă în același timp. Și după aceea, jena fadă, nesiguranța intrigantă. De unde apăruseră și astea?

Trebuia să o convingă să îi răspundă. Și dacă nu avea să o poată convinge, atunci avea să o forțeze să îi spună.

Dar acum, când o privea în lumina dimineții, simțea o tandrețe atât de dureroasă.

Nu îi plăcea că trebuia să o trezească, dar cunoștea femeile îndeajuns ca să fie sigur că avea să fie rănită dacă o lăsa să doarmă.

Îi dădu cu blândețe părul la o parte de pe obraz, se aplecă și o sărută.

Ea se foi. La fel și dorința în el.

El o sărută din nou, mușcând-o ușor până ajunse la urechea ei.

- Sydney. I se încinse sângele când o auzi torcând ușor, somnoroasă. Trezește-te și sărută-mă de rămas-bun.

- E dimineață? Genele i se ridicară, dându-i la iveală ochii întunecați, grei. Se holbă la el preț de o clipă, încercând să se dezmeticească. Fața lui era aproape de ea și umbrită de o barbă scurtă. Ca să își satisfacă o poftă veche, își duse mâna spre ea. Ai o față periculoasă. El zâmbi larg, iar ea se propti într-un cot. Te-ai îmbrăcat, își dădu ea seama.

- M-am gândit că așa ar fi cel mai bine ca să mă duc în oraș.

- Să te duci?

Amuzat, el se așeză pe marginea patului.

- La muncă. E aproape șapte. Am făcut cafea la aparatul tău și ți-am folosit dușul.

Ea încuviință. Simțea mirosul ambelor – și al cafelei, și al săpunului ei pe pielea lui.

– Ar fi trebuit să mă trezești.

El își încolăci o șuviță din părul ei pe după deget, plăcându-i felul în care semăna cu un foc subtil ce părea să îi cuprindă carnea.

– Nu te-am lăsat să dormi foarte mult noaptea trecută. Vii în centru după muncă? Îți voi găti cina.

Ea zâmbi, ușurată.

– Da.

– Și vei rămâne peste noapte la mine, vei dormi în patul meu?

Ea se ridică în șezut, așa că erau acum față în față.

– Da.

– Bine. Trase de șuvița de păr. Acum sărută-mă de rămas-bun.

– Bine. Punându-se la probă, se ridică în șezut și își uni mâinile în jurul gâtului său. Cearșaful îi alunecă până la talie. Satisfăcută, îi urmări privirea coborându-i, îi simți mușchii încordându-i-se, văzu strălucirea de căldură. Se apleacă înainte lent, așteptând până când el o privi din nou în ochi. Își trecu buzele peste ale lui, apoi se retrase, și le trecu din nou, apoi se retrase, până îl simți gemând rapid. Satisfăcută că îi captase pe deplin atenția, îi desfăcu nasturii de la cămașă.

– Sydney. Râzând ușor, el o prinse de mâini. O să mă faci să întârzii.

– Asta e și ideea. Zâmbi în timp ce îi împinse cămașa de pe umeri. Nu-ți face griji, voi pune o vorbă bună pentru tine la șefa ta.

Două ore mai târziu, Sydney intră în birou cu un braț de flori pe care le cumpărase de pe stradă. Își lăsase părul desprins, alesese un costum galben, solar, ca dispoziția ei. Și fredona.

Janine își ridică privirea de la postul ei, pregătită să o salute ca de obicei. Cuvintele formale i se blocară în gâtlej.

- Uau! Domnișoară Hayward, arătați fabulos.

- Mulțumesc, Janine. Așa mă și simt. Astea sunt pentru tine.

Confuză, Janine adună laolaltă brațul de flori văratice.

- Mulțumesc. Eu... Mulțumesc.

- Când am prima întâlnire?

- La nouă și jumătate. Cu domnișoara Brinkman, domnul Lowe și domnul Keller, ca să finalizați achiziția proiectului de locuințe din New Jersey.

- Înseamnă că am aproximativ douăzeci de minute la dispoziție. Aș vrea să vii în biroul meu.

- Da, doamnă. Janine se întinse deja după carnețelul ei de notițe.

- Nu vei avea nevoie de el, îi spuse Sydney și intră pe ușa dublă. Se așeză, apoi îi făcu semn lui Janine să se așeze pe un scaun. De cât timp lucrezi pentru Hayward?

- S-au făcut cinci ani în martie.

Sydney se lăsă pe spate în scaun și își privi secretara, o privi cu adevărat. Janine era atrăgătoare, îngrijită, avea ochi gri direcți, ușor nedumeriți în momentul de față. Avea părul de un blond-închis, scurt și lins. Se ținea bine, observă Sydney. Înfățișarea era importantă, nu cea mai importantă, dar cu siguranță conta pentru ce avea de gând.

- Probabil erai foarte tânără când ai început să lucrezi aici.

- Douăzeci și unu, răspunse Janine zâmbind ușor. Tocmai terminasem facultatea de administrare a afacerilor.

- Faci ceea ce îți dorești să faci, Janine?

- Mă scuzați?

- Vrei să lucrezi în secretariat toată viața, sau ai și alte ambiții?

Janine se împotrivi imboldului de-a se foi pe scaun.

– Sper să avansez spre postul de manager de departament. Dar îmi face plăcere să lucrez pentru dumneavoastră, domnișoară Hayward.

– Ai cinci ani experiență în cadrul companiei, cu aproape cinci mai mulți decât mine, și totuși îți face plăcere să lucrezi pentru mine. De ce?

– De ce? Janine nu mai era emoționată, ci de-a dreptul uluită. Să fii secretara președintei companiei Hayward este o slujbă importantă și cred că mă pricep la asta.

– Sunt de acord cu ambele afirmații. Sydney se ridică și ocoli biroul, după care se cocoță pe colțul lui din față. Să fim sincere, Janine. Nimeni din Hayward nu s-a așteptat să rămân mai mult de o lună sau două și sunt convinsă că în general credeau că îmi voi petrece majoritatea timpului pilindu-mi unghiile sau pălăvrăgind cu prietenele la telefon. Janine se îmbujoră ușor, așa că Sydney își dădu seama că nu era prea departe de adevăr. Mi-au dat o secretară eficientă, nu o asistentă sau un șef de birou, sau un asistent executiv, sau cum i-am numi aici, la Hayward, deoarece nu credeau că voi avea nevoie de unul. Așa este?

– Așa se bârfește prin birou. Janine se îndreptă în scaun și o privi pe Sydney în ochi. Dacă tot avea să fie concediată, avea să accepte cu bărbăție. Am acceptat postul pentru că mi-a adus o funcție bună, o promovare și o mărire de salariu.

– Iar eu cred că ai procedat foarte înțelept. S-a deschis o portiță, iar tu ai pășit prin ea. De când lucrezi pentru mine, ai fost excelentă. Nu pot să pretind că aș avea multă experiență în a lucra cu o secretară, dar știu că ești la biroul tău când ajung dimineața și deseori rămâi după ce plec eu seara. Când îți cer informații, le ai deja sau le obții. Când te întreb, îmi explici, iar când îți dau un ordin, îl îndeplinești.

– Nu cred în a face lucrurile cu jumătate de măsură, domnişoară Hayward.

Sydney zâmbi. Era exact ceea ce voia să audă.

– Şi vrei să avansezi. Când poziţia mea era fragilă, iar asta este frumos spus, m-ai susţinut. A fost riscant să întrerupi şedinţa de consiliu şi faptul că la momentul respectiv te-ai aliat cu mine cu siguranţă ţi-a scăzut şansele de-a avansa în cadrul firmei dacă mi s-ar fi cerut să renunţ la postul meu. Şi cu siguranţă ţi-ai câştigat un duşman puternic.

– Lucrez pentru dumneavoastră, nu pentru domnul Bingham. Şi chiar dacă nu ar fi fost o chestiune de loialitate, aţi procedat corect.

– Ţin foarte mult la loialitate, Janine, aşa cum ţin să îi ofer cuiva care încearcă să reuşească în viaţă oportunitatea de a o face. Florile erau drept mulţumire pentru loialitatea de care ai dat dovadă, din partea mea pentru tine, personal.

– Mulţumesc, doamnă Hayward. Janine se relaxă şi zâmbi.

– Cu plăcere. Consider că a te promova în funcţia de asistentă executivă, cu salariul şi beneficiile aferente, este o decizie de afaceri bună.

Janine rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– Sper că vei accepta postul, Janine. Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere, cineva pe care îl respect şi cineva care să ştie cum naiba se administrează un birou. Accepţi? Sydney îi întinse mâna. Janine se holbă la ea înainte să reuşească să se ridice şi să o apuce ferm.

– Domnişoară Hayward...

– Sydney. Vom fi în asta împreună.

Janine râse rapid, uluită.

– Sydney. Sper că nu visez.

– Eşti trează de-a binelea, iar artileria grea va cădea înainte să se încheie ziua. Prima ta sarcina în noul tău

post este să stabilești o întâlnire cu Lloyd. Să fie o cerere formală, în biroul meu, înainte să se termine programul de lucru.

Acesta o amână până la patru și un sfert, dar Sydney era răbdătoare. Timpul în plus îi oferise măcar ocazia de a-și examina sentimentele și de-a se asigura că nu își baza decizia pe emoții.

Când Janine îl lăsă să intre în birou, Sydney era pregătită și era sigură.

- Ai ales o zi aglomerată pentru asta, începu el.

- Ia loc, Lloyd.

El se așează, iar ea așteptă din nou până acesta își scoase o țigară.

- Nu te voi reține mult, îi spuse ea. Mi s-a părut cel mai bine să discutăm această chestiune cât mai repede.

El își ridică privirea și zâmbi încrezător prin negura de fum.

- Ai probleme cu unul dintre proiecte?

- Nu. Ea zâmbi glacial. Nimic cu ce nu m-aș putea descurca. Mă preocupă însă conflictul intern din cadrul companiei și am hotărât să remediez situația.

- Reorganizarea biroului este o chestiune spinoasă. Își încrucișă picioarele și se lăsă pe spate. Chiar crezi că ești în companie de suficient timp ca să încerci așa ceva?

- Nu voi încerca nimic, ci chiar voi face. Aș vrea să am demisia ta pe birou până mâine la cinci.

El sări în picioare.

- Despre ce naiba vorbești?

- Demisia ta, Lloyd. Sau, la nevoie, încetarea contractului tău de muncă la Hayward. Las la latitudinea ta care dintre ele.

El zdrobi țigara în scrumieră.

– Crezi că mă poți concedia? Că poți veni, la nici trei luni avute în firmă, să mă concediezi, deși lucrez la Hayward de doisprezece ani?

– Uite care este ideea, spuse ea calm. Indiferent că este vorba de trei luni sau de trei zile, sunt o Hayward. Nu voi tolera ca unul dintre directorii mei de vârf să îmi submineze poziția. Este evident că nu ești fericit de statutul curent din cadrul companiei Hayward și îți pot garanta că voi rămâne la conducerea acestei companii mult timp. Prin urmare, cred că este în interesul tău, și categoric și în al meu, să îți dai demisia.

– Ba pe naiba.

– Este alegerea ta, evident. Cu toate acestea, voi duce chestiunea înaintea consiliului și voi folosi toată puterea de care dispun ca să o limitez pe a ta.

Mergând pe instinct, își jucă următoarea carte.

– Faptul că ai anunțat presa despre accidentul doamnei Wolburg nu m-a pus doar pe mine într-o poziție dificilă. A pus Hayward într-o poziție dificilă. Ca vicepreședinte executiv, datoria ta este în primul rând față de companie, nu să te ții de măsuri răzbunătoare pentru că nu îți place să lucrezi pentru mine.

El se încordă, iar ea știu că ghicise corect.

– Nu ai cum să dovedești că scurgerea de informații a provenit din biroul meu.

– Ai fi surprins să vezi ce pot dovedi, merse ea la cacealma. Ți-am spus că îți vreau loialitatea sau demisia dacă consiliul mă va sprijini în proiectul Soho. Știm amândoi că nici nu se pune problema să îmi acorzi loialitatea ta.

– Să îți spun ce îți voi acorda. Se simțea dispreț în vocea lui, dar transpira pe sub costumul lui gri elegant. Eu voi sta în spatele biroului aceluia când tu te vei întoarce în Europa, ca să zburzi din magazin în magazin.

– Ba nu, Lloyd. Nu vei sta niciodată la acest birou. În calitate de acționar majoritar al Hayward, mă voi ocupa

de asta. Și acum, continuă ea liniștită, în timpul întâlnirii de vineri nu a fost necesar să documentez pentru consiliu numeroasele ocazii în care mi-ai ignorat cererile, ai trecut cu vederea plângeri din partea clienților, a chiriașilor și a altor asociați. Totuși, o voi face la următoarea. Ținând cont de climatul curent, cred că îmi vor îndeplini dorințele.

El își încolăci degetele. Își imagină satisfacția de a și le împreuna în jurul gâtului ei.

– Crezi că, pentru că ai reușit să derapezi printr-o încurcătură și pentru că bunicul tău senil te-a trântit la biroul acela, mă poți forța să plec? Cucoană, te voi îngropa.

Ea înclină din cap, calmă.

– Ești binevenit să încerci. Dacă nu vei reuși, s-ar putea să îți fie dificil să găsești o poziție asemănătoare într-o altă companie. Ochii i se poleiră cu gheață. Dacă crezi că nu am nici o influență, sau tupeul ca să duc treaba asta la bun sfârșit, greșești. Ai douăzeci și patru de ore la dispoziție să te gândești la opțiunile pe care le ai. Întrevederea aceasta a luat sfârșit.

– Târfă cu sânge rece ce ești!

Ea se ridică și, de data aceasta, se aplecă ea peste birou.

– Pune-te cu mine, spuse ea încet. Fă-o.

– Lucrurile nu se încheie aici. Se răsuci pe un călcâi, se duse apăsat spre ușă și o deschise cu putere, trântind-o de perete.

Sydney respiră adânc de trei ori și apoi se prăbuși pe scaun. Într-adevăr, tremura – dar doar puțin. Și era de la nervi, își dădu ea seama, apăsându-și mâna pe abdomen. Nu era teamă. Ci nervi, sănătoși, trainici. Își dădu seama că nu trebuia să defuleze nici un sentiment de mânie îndoind agrafe de birou sau rupând hârtii. De fapt, își dădu seama că se simțea chiar minunat.

capitolul 8

Mikhail învârtea în amestecul de cărnuri, condimente și roșii din tigaia de fontă veche și se uita la strada de dedesubt prin geamul de la bucătărie. După ce mirosi și gustă, mai adăugă un strop de vin roșu amestecului. În spatele lui, în sufragerie, din combina stereo răsuna *Nunta lui Figaro*.

Se întrebă oare cât de curând avea să ajungă Sydney.

Lăsă mâncarea să fiarbă înăbușit și se duse în sufragerie, ca să studieze bucata de lemn de trandafir ce lua încet chipul ei.

Gura ei. Avea o moliciune aparte ce tocmai prindea contur. Verifică, măsurând-o între index și degetul mare. Și își aminti gustul ei în timp ce se mișcase nerăbdătoare sub a lui. Ca o bomboană fierbinte, acoperită cu vin alb rece. Care dădea dependență.

Pomeții aceia, atât de aristocratici, de eleganți. Puteau adăuga un aspect regal, semeț, într-o clipă, sau unul de războinică cu sânge rece în următoarea. Maxilarul acela ferm, mândru - își plimbă degetul peste el și se gândi cât de sensibilă și de fină îi era pielea acolo.

Ochii ei, se întrebă dacă avea să aibă oare probleme cu ochii ei. O, nu cu forma lor - ăsta era un lucru elementar al meseriei, ci cu sentimentul din interiorul lor, cu misterele din spatele lor.

Mai avea atât de multe lucruri pe care trebuia să le știe.

Se aplecă mai mult, până ajunse față în față cu bustul pe jumătate format.

- Mă vei lăsa să intru, șopti el. Se auzi o bătaie în ușă, dar rămase pe loc, holbându-se la fața lui Sydney care prindea încet contur.

– E deschis.

– Hei, Mik. Keely intră cu paşi uşori în apartament, îmbrăcată cu un tricou cu buline şi pantaloni scurţi de un verde neon. Ai ceva rece? Frigiderul meu şi-a dat în sfârşit duhul.

– Serveşte-te singură, spuse el absent, te voi pune prima pe lista pentru frigidere noi.

– Eroul meu. Se opri în bucătărie şi mirosi tigaia. Doamne, miroase păcătos de-a dreptul. Vârî lingura în ea şi luă o gură. Chiar că e păcătos de bună. Pare cam mult pentru o persoană.

– E pentru două.

– O! Rosti interjecţia din trei silabe, cu intonaţie ascendentă, în timp ce scoase un suc din frigider. Mirosul îi lăsa gura apă, aşa că mai aruncă o privire melancolică spre tigaie. Pare mult şi pentru doi.

El aruncă o privire peste umăr şi îi zâmbi larg.

– Ia-ţi într-un bol. Mai fierbe-o puţin înăbuşit.

– Eşti un prinţ, Mik. Îi căută prin dulapuri. Deci, cine e norocoasa?

– Sydney Hayward.

– Sydney. Făcu ochii mari. Lingura pe care o ţinea în mână se opri în aer deasupra tigăii cu gulaş care clocotea. Hayward, încheie ea. Adică Hayward cea bogată şi frumoasă care se îmbracă în haine de mătase la lucru şi are o poşetă de şase sute de dolari, pe care am pus chiar eu etichetă cu preţul la Saks? Vine aici, să ia cina şi toate cele?

El miza pe „toate cele".

– Da.

– Măiculiţă. Nu îi venea în minte nimic mai profund. Dar nu era convinsă că îi plăcea. Nu, nu era deloc convinsă, se gândi Keely în timp ce îşi scotea cina improvizată în castron.

Bogaţii erau diferiţi. Credea cu tărie asta. Iar doamna aceasta era putred de bogată. Keely ştia că Mikhail

câştigase destul de bine din artă, dar nu şi-l putea imagina ca fiind bogat. Era doar Mik, tipul sexy de alături care era dispus să îi desfunde chiuveta, sau să ucidă un păianjen pentru ea, sau să împartă o bere cu ea.

Cu castronul în mână, se duse spre el şi observă cea mai recentă lucrare a lui în curs.

– O, spuse ea, dar de data aceasta doar oftă. Ar fi ucis pentru astfel de pometi.

– Îţi place?

– Sigur, mereu îmi plac chestiile pe care le faci. Dar se foi de pe un picior pe celălalt. Nu îi plăcea cum se uita la chipul din lemn. Eu, ăă, mă gândesc că nu e doar o chestie de afaceri.

– Aşa e. Îşi înfipse degetele mari în buzunare şi privi în ochii tulburaţi ai lui Keely. Este o problemă?

– Problemă? Nu, nu e problemă. Buza de jos i se curbă a îngrijorare. Doar că – măi să fie, Mik, e din centrul oraşului.

Ştia că nu se referea doar la o adresă, dar zâmbi şi îşi trecu mâna peste părul ei.

– Îţi faci griji pentru mine.

– Păi, suntem amici, nu-i aşa? Nu suport să văd un amic rănit.

Mişcat, o sărută pe nas.

– Aşa cum ai făcut cu actorul cu picioare slăbănoage?

Ea ridică din umeri.

– Da, cred. Dar nu eram îndrăgostită de el sau ceva de genul. Sau doar puţin.

– Ai plâns.

– Clar, dar sunt plângăcioasă din fire. Mă podidesc lacrimile în timpul reclamelor la felicitări. Nemulţumită, se uită din nou la bust. Categoric din centru. Cred că o femeie care arată aşa l-ar putea face pe un tip să se alăture chiar şi Legiunii Străine sau ceva de genul.

El râse şi îi ciufuli părul.

– Nu-ţi face griji. Voi scrie.

Înainte să îi mai vină ceva în minte, se auzi o altă bătaie la uşă. Mikhail o bătu uşor pe Keely pe umăr şi se duse să deschidă.

– Bună. Sydney se lumină la faţă când îl văzu. Avea o geantă pentru haine într-o mână şi o sticlă de şampanie în cealaltă. Ceva miroase minunat. Am început să salivez de pe la al treilea etaj şi... O văzu pe Keely lângă masa de lucru, cu un castron în mâini. Salut. După ce îşi drese vocea, Sydney îşi spuse în sinea ei că nu avea să se simtă jenată pentru că vecina lui Mikhail o văzuse intrând în apartamentul lui cu o geantă după ea.

– Bună. Tocmai plecam. Simţindu-se la fel de inconfortabil ca Sydney, Keely o ţâşni din nou în bucătărie, să îşi ia sucul.

– Mă bucur să te revăd. Sydney rămase stânjenită lângă uşa deschisă. Cum a mers uciderea ta?

– M-a strangulat în trei duble. Zâmbi scurt, apoi ieşi valvârtej pe uşă. Să aveţi o cină plăcută. Mersi, Mik.

Când uşa de la apartamentul alăturat se închise, Sydney expiră prelung.

– Mereu se mişcă atât de rapid?

– De cele mai multe ori. O prinse pe Sydney de după talie. Se teme că mă vei seduce, te vei folosi de mine, după care mă vei arunca la o parte.

– Nu mai spune.

El chicoti şi o muşcă uşor de buza de jos.

– Nu mă deranjează primele două. Când îşi aşeză mai puternic gura pe a ei, îi scoase geanta cu haine de pe degetele-i relaxate şi o aruncă într-o parte. Îi luă sticla de vin şi împinse cu ea uşa din spatele ei, închizând-o. Îmi place rochia ta. Arăţi ca un trandafir în lumina soarelui.

Acum că avea mâinile libere, şi le trecu peste spatele lui, şi le strecură sub cămaşa din batist pe care el o lăsase scoasă din blugi.

– Îmi place cum arăţi, tot timpul.

Buzele i se curbară când o sărută pe gât.

- Ţi-e foame?

- Mmm. Îngrozitor de foame. A trebuit să sar peste prânz.

- Zece minute, îi promise el şi îi dădu reticent drumul. Dacă nu o făcea, aveau să cineze mult, mult mai târziu. Ce ne-ai adus? Răsuci sticla în mână şi studie eticheta. Ridică din sprânceana-i închisă la culoare. Îmi va umili gulaşul.

Cu ochii închişi, Sydney trase adânc aer în piept, apreciativ.

- Ba nu, nu cred. După care râse şi luă sticla de la el. Am vrut să sărbătorim. Am avut o zi foarte bună.

- Îmi vei spune?

- Da.

- Bine. Să găsim nişte pahare care să nu facă de ruşine şampania.

Nu ştia dacă fusese vreodată mai încântată ca acum. El aranjase o masă micuţă şi două scaune pe balconul minuscul al dormitorului. Un singur bujor roz împodobea o sticlă veche verde în centrul ei, iar de la radio se auzea muzică, pentru a atenua din sunetele traficului. Tocăniţa condimentată era servită în castroane albastre groase, iar într-un coş de nuiele se afla o grămăjoară de pâine neagră savuroasă.

În timp ce mâncară, îi spuse despre hotărârea ei de a o promova pe Janine şi de cearta ei cu Lloyd.

- I-ai cerut demisia. Ar fi trebuit să îl concediezi.

- E puţin mai complicat de-atât. Îmbujorată din pricina succesului pe care îl avusese în ziua aceea, Sydney îşi ridică paharul şi studie şampania în lumina soarelui de seară. Dar rezultatul este acelaşi. Dacă mă forţează, va trebui să apelez la consiliu. Am memorii şi alte documente. De exemplu, clădirea asta. Bătu cu degetul în cărămida veche. Bunicul i-a predat-o lui Lloyd cu mai

bine de un an în urmă cerându-i să se ocupe de cererile chiriaşilor şi de întreţinere. Restul îl ştii deja.

– Atunci poate că îi sunt recunoscător. Se întinse să îi dea părul după ureche, sărutând-o uşor chiar sub cerceii în formă de picuri negri pe care îi purta. Dacă ar fi fost sincer şi eficient, nu ar mai fi trebuit să fiu nepoliticos în biroul tău. Poate că nu ai fi fost în seara aceasta aici, cu mine.

Îi apucă mâna şi şi-o apăsă de obraz.

– Poate că ar fi trebuit să îi dau o mărire de salariu, atunci. Îl sărută în palmă, uimită de cât de uşor îi era acum să îşi exprime sentimentele.

– Nu. În schimb, vom considera că a fost mâna destinului. Nu îmi place ca cineva care ar vrea să te rănească să fie atât de aproape.

– Ştiu că el a anunţat presa despre povestea cu doamna Wolburg. Ambalându-se din nou, Sydney rupse o bucată de pâine. Pentru că era mânios pe mine, a pus Hayward într-o postură foarte instabilă. Nu voi tolera aşa ceva şi nici consiliul nu o va face.

– Vei repara lucrurile. Împărţi ce mai rămăsese din şampanie între ei doi.

– Da, aşa voi face. Privea afară, la cartier, la hainele întinse pe sfoară ca să se usuce la soare, la ferestrele deschise prin care se vedeau oameni umblând prin casele lor sau stând în faţa televizoarelor. Pe trotuar erau copii care profitau de o zi de vară lungă. Când Mikhail întinse mâna după a ei, ea i-o apucă strâns. Astăzi, pentru prima dată, spuse ea încet, am simţit că deţin controlul. Toată viaţa am făcut lucrurile despre care mi s-a spus că era mai bine să le fac, sau mai potrivit, sau pe care se aştepta lumea să le fac. Se opri şi clătină din cap. Nu contează. Contează că, la un moment dat, în ultimele luni, am început să îmi dau seama că a deţine controlul însemna că trebuia să preiei controlul. În sfârşit am făcut-o. Nu ştiu dacă înţelegi sentimentul pe care îl am.

– Știu ce văd. O femeie care începe să aibă încredere în ea și să ia ce este bine pentru ea. Zâmbi și își trecu ușor degetul peste obrazul ei, adăugând: Ia-mă!

Ea se întoarse spre el. Se afla la mai puțin de un braț distanță de ea. Înfățișarea lui întunecoasă, neîmblânzită ar fi făcut inima oricărei femei să bată nebunește. Dar ei nu îi creștea doar pulsul, ci se întâmpla mai mult de atât. Se temea să ia în calcul posibilitatea. Exista doar prezentul, își aminti ea, și se întinse spre el. El o ținu în brațe, frecându-și obrazul de părul ei, murmurând cuvinte încântătoare pe care nu le înțelegea.

– Va trebui să îmi iau un dicționar. Închise ochii, suspinând, în timp ce el își trecu ușor gura peste fața ei.

– Asta e ușoară. Îi repetă o frază printre săruturi.

Ea râse, mișcându-se de bună voie când el o trase pe picioare.

– Ușor de spus, pentru tine. Ce înseamnă?

El îi atinse din nou buzele cu ale lui.

– Te iubesc.

O privi deschizând brusc ochii, văzu valul de emoții străbătându-i, de la șoc la speranță la panică.

– Mikhail, eu...

– De ce te înspăimântă cuvintele? o întrerupse el. Dragostea nu amenință.

– Nu m-am așteptat la asta. Îi puse o mână pe piept, ca să îl țină la o oarecare distanță. Mikhail își coborî privirea tot mai întunecoasă spre ea, după care se dădu un pas în spate.

– La ce te așteptai?

– Credeam că ești... Oare o putea spune într-un mod delicat? Am presupus că...

– Îți vreau doar trupul, termină el în locul ei, și vocea i se încinse. Îi arătase atât de mult, iar ea văzuse atât de puțin. Sigur că îl vreau, dar nu vreau doar atât. Îmi vei spune că noaptea trecută nu a însemnat nimic?

– Bineînțeles că nu. A fost frumos. Trebuia să se așeze, chiar trebuia. Se simțea de parcă ar fi sărit de pe o stâncă și aterizase în cap. Dar el o privea într-un fel care o făcu să priceapă că mai bine rămânea în picioare. Sexul a fost bun.

El își ridică paharul. Chiar dacă era tentat să îi facă vânt pe balcon, doar sorbi din el.

– Sexul bun este necesar pentru trup și pentru starea mintală. Dar nu este suficient pentru inimă. Inima are nevoie de dragoste, iar azi-noapte a fost dragoste. Pentru amândoi.

Brațele îi căzură inutile pe lângă corp.

– Nu știu ce să zic. Nu am mai avut parte de sex bun până acum.

El o privi pe deasupra gurii paharului.

– Nu erai virgină. Ai mai fost căsătorită.

– Da, am mai fost căsătorită. Și acest lucru încă îi lăsa un gust amar pe limbă. Nu vreau să vorbesc despre asta, Mikhail. Nu este de ajuns că suntem bine împreună, că sentimentele pe care le am pentru tine nu le-am mai avut pentru nimeni altcineva? Nu vreau să analizez. Pur și simplu nu pot, încă.

– Nu vrei să știi ce simți? Asta îl ului. Cum poți trăi fără să știi ce este în interiorul tău?

– E diferit pentru mine. Nu am avut lucrurile pe care le-ai avut tu și nu am făcut lucrurile pe care le-ai făcut tu. Iar emoțiile tale – sunt mereu la vedere. Se văd în felul în care te miști, sau umbli, în ochii tăi, în munca ta. Ale mele sunt... ale mele nu sunt la fel de volatile. Am nevoie de timp.

El aproape că zâmbi.

– Crezi că sunt răbdător?

– Nu, spuse ea, cu patimă.

– Bine. Atunci vei înțelege că timpul tău va fi foarte scurt. Începu să adune vasele. Soțul tău te-a rănit?

– Un mariaj eşuat lasă răni. Te rog, nu insista acum în legătură cu asta.

– În seara asta nu o voi face. El o privi, în timp ce cerul începu să se adâncească în spatele lui. Pentru că în noaptea asta vreau să te gândeşti doar la mine. Păşi pe uşă, lăsând-o pe ea să adune resturile de mâncare.

O iubea. Cuvintele lui îi inundară mintea în timp ce ridică coşuleţul şi floarea. Nu încăpea îndoială. Ajunsese să înţeleagă că era genul de bărbat care nu spunea mai mult decât voia să spună, şi rareori mai puţin de atât. Dar nu avea de unde să ştie ce însemna dragostea pentru el.

Pentru ea, era ceva dulce şi colorat şi de durată care li se întâmpla altor oameni. Tatăl ei ţinuse la ea, în felul lui excentric. Dar petrecuseră doar frânturi de timp împreună la începutul copilăriei. După divorţ, pe când avusese şase ani, se mai văzuseră doar rareori.

Şi mama ei. Nu se îndoia de afecţiunea mamei ei. Dar îşi dădea mereu seama că era la fel de profundă ca interesele lui Margerite.

Mai fusese Peter, iar cu el avusese parte de ceva puternic şi adevărat şi important. Până încercaseră să se iubească ca soţ şi soţie.

Dar Mikhail nu îi oferea dragoste ca prieten. Ştiind acest lucru, simţindu-l, o încercau deopotrivă o fericire buimacă şi o groază deplină.

Încă ameţită, intră în bucătărie şi îl găsi scufundat până la coate în clăbuci de săpun. Lăsă din mână coşuleţul şi sticla şi apucă un prosop de vase.

– Eşti furios pe mine? îşi făcu ea curaj să întrebe o clipă mai târziu.

– Întrucâtva. Mai degrabă sunt nedumerit. Şi rănit, dar nu avea nevoie de vina sau mila ei. Ar trebui să te simţi fericită, caldă, pentru că eşti iubită.

– O parte din mine aşa se simte. Cealaltă jumătate se teme să nu se mişte prea rapid şi să nu rişte să strice ceea

ce am început. Avea nevoie de sinceritate, se gândi ea. O merita. Încercă să îi ofere ce avea. Astăzi, toată ziua abia am aşteptat să fiu aici cu tine, să pot vorbi cu tine, să îţi împărtăşesc ce s-a întâmplat. Să te ascult. Ştiam că mă vei face să râd, că inima avea să îmi bată mai repede când aveai să mă săruţi. Puse un castron uscat la o parte. De ce te uiţi aşa la mine?

El doar clătină din cap.

– Nici măcar nu ştii că eşti îndrăgostită de mine. Dar e în regulă, hotărî el şi îi întinse următorul castron. Vei şti.

– Eşti aşa de arogant, spuse ea, doar pe jumătate enervată. Nu sunt niciodată sigură dacă admir sau detest asta la tine.

– Îţi place foarte mult pentru că te face să vrei să ripostezi.

– Mă gândesc că tu crezi că ar trebui să fiu flatată de faptul că mă iubeşti.

– Bineînţeles. Îi zâmbi larg. Eşti?

Ea se gândi la asta în timp ce puse al doilea castron în primul, după care apucă tigaia.

– Presupun că da. E în natura umană. Şi tu eşti...

– Ce sunt?

Ea îşi ridică din nou privirea, spre rânjetul lui încrezut, ochii întunecoşi amuzaţi, claia de păr sălbatic.

– Eşti atât de superb.

Rânjetul îi dispăru şi rămase cu gura căscată. Când reuşi să o închidă din nou, îşi scoase mâinile din apă şi începu să bombăne.

– Mă înjuri cumva? În loc să îi răspundă, el îi smulse prosopul ca să se şteargă pe mâini. Cred că te-am făcut să te jenezi, continuă ea. Încântată, ea râse şi îi cuprinse faţa cu mâinile, adăugând: Aşa e.

– Opreşte-te imediat! Profund sleit, îi împinse mâinile la o parte. Nu mă pot gândi la cuvântul pentru ceea ce sunt.

– Dar ești superb. Înainte ca el să se poată elibera din atingerea ei, ea își încolăci brațele în jurul gâtului său. Când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că arătai ca un pirat, întunecos și năvalnic.

De data aceasta, el înjură în engleză, iar ea doar zâmbi.

– Poate că este din cauza părului, se gândi ea, trecându-și degetele prin el. Obișnuiam să îmi imaginez cum ar fi să îmi înfig mâinile în el. Sau poate ochii. Atât de țâfnoși, de periculoși.

El își coborî mâinile spre șoldurile ei.

– Încep să mă simt periculos.

– Hmm. Sau poate gura. S-ar putea să fie gura. Și-o atinse pe a ei de-a lui, apoi lent, privindu-l în ochi, îi trasă conturul cu limba. Nu cred că mai există femeie în viață care i-ar putea rezista.

– Încerci să mă seduci.

Își coborî mâinile, jucându-se cu nasturii lui.

– Cineva trebuie să o facă. Spera doar să o facă așa cum trebuia. Pe de altă parte, bineînțeles, mai este și trupul acesta minunat. Prima dată când te-am văzut fără cămașă, mai că nu mi-am înghițit limba. Îi desfăcu cămașa și își plimbă mâinile peste pieptul lui. Lui aproape că i se tăiară genunchii. Pielea îi era udă și lucea, și erai plin de mușchi. Uită că făcea un joc, seducându-se și pe ea însăși la fel de mult ca pe el. Atât de tari și pielea atât de fină. Am vrut să te ating, așa.

Cu o răsuflare tremurândă, își apăsă degetele în umerii lui, apoi își coborî mâinile peste brațele lui, frământându-l. Când își focaliză din nou privirea pe a lui, văzu că era intensă. Îi simți brațele tari ca oțelul. Cuvintele i se uscară în gâtlej.

– Știi ce îmi faci? întrebă el. Se întinse înspre nasturii mici și negri de la haina ei și degetele îi tremurară. Sub costumul solar cu mânecă foarte scurtă, purta dantelă

de culoarea miezului nopții. Simțea bufniturile rapide și surde ale inimii în cap. Sau câtă nevoie am de tine?

Ea reuși doar să clatine din cap.

– Arată-mi. E suficient dacă îmi arăți.

O captură rapid și dur, gura ei fuzionă cu a lui, trupurile li se presară unul de celălalt. Când își împreună brațele în jurul gâtului lui, el o ridică la vreo doi-trei centimetri deasupra podelei, învârtindu-se încet, amestecându-și buzele cu ale ei.

Amețită și disperată, se agăță de el, în timp ce el își croia drum spre dormitor. Își dădu jos pantofii, nepăsându-i încotro zburau. Era atâta libertate în acel gest simplu, încât râse, apoi se ținu bine de el când căzură pe pat.

Salteaua gemu și se lăsă sub greutatea lor, prinzându-i în centru. El îi bolborosi numele și ea pe al lui, apoi gurile li se întâlniră din nou.

Fu la fel de fierbinte și de nesăbuit ca înainte. Acum știa încotro aveau să se îndrepte și se forță să se sincronizeze cu el. Nevoia de a-l poseda era la fel de imperioasă ca respiratul și se războiu cu blugii lui, trăgând de denim, în timp ce el îi dădu jos dantela.

Simțea nodurile de la cuvertură sub spatele ei gol și pe el, tare și neliniștit deasupra ei. Căldura se revărsa prin fereastra deschisă. Și se auzi o bubuitură, joasă și distantă, de tunet. Simți în sânge ecoul electricității care îi răspunse.

El își dorea furtuna, afară, în ea. Până atunci nu înțelesese ce înseamnă să râvnești cu adevărat la ceva. Își amintea cum era să îi fie foame și să își dorească nefericit căldură. Își amintea cum era să dorească curbele și moliciunea unei femei. Dar toate acestea nu se comparau câtuși de puțin cu nevoia violentă pe care o simțea pentru ea.

Își trecu grăbit mâinile peste ea, dorindu-și să atingă fiecare centimetru, și oriunde o atingea, ea ardea. Dacă

tremura, el o împingea mai departe, până se cutremura. Când gemea, el lua din ea și o chinuia până țipa.

Și tot înfometat era.

Tunetul pândea mai aproape, ca o amenințare. În urma lui, pe fereastră, răsună scâncetul pasional al saxofonului. Soarele plonja în cer, azvârlind cu flăcări și umbre. În interiorul încăperii fierbinți, tot mai întunecoase, nu erau conștienți nici de timp, nici de sunete. Realitatea se redusese la un bărbat și o femeie și călătoria lor fără scrupule spre împreunare.

El o umplu. Ea îl înconjură.

Înnebunit, o ridică până când ea îi încercui talia cu picioarele, iar trupul i se arcui. Tremurând din pricina energiei pe care o creau, el își apăsă fața de umărul ei și se lăsă luat.

Ploaia întârzie până după-amiaza următoare, după care căzu cu un ansamblu deplin de tunete și fulgere. Cu telefonul pe difuzor, Sydney gestiona o conferință telefonică dificilă. Chiar dacă Janine stătea chiar în fața ei, își luă și ea notițe. Mulțumită unei dimineți de muncă intensă împreună cu noua ei asistentă, avea informațiile necesare la îndemână.

- Da, domnule Bernstein, cred că ajustările vor fi spre beneficiul tuturor. Așteptă până confirmarea trecu de la Bernstein la avocatul lui, apoi la partenerul lui de pe Coasta de Vest. Vă vom trimite ciorna revizuită pe fax, tuturor, până mâine la ora cinci, ora Coastei de Est. Își zâmbi în sinea ei. Da, Hayward Industries crede că trebuie să se miște rapid. Mulțumesc, domnilor. La revedere!

După ce decuplă difuzorul, aruncă o privire spre Janine.

- Deci?

- Nici măcar n-ai transpirat. Uită-te la mine. Janine întinse mâna. Am palmele umede. Cei trei sperau

să treacă cu tăvălugul peste tine și tu ai fost pe picior de egalitate cu ei. Felicitări!

– Cred că tranzacția aceasta ar trebui să fie pe placul consiliului. Șapte milioane, se gândi ea. Tocmai finalizase o afacere de șapte milioane de dolari. Iar Janine avea dreptate. Era de neclintit, ca o stâncă. Să trecem la chestiunile cu scris mic, Janine.

– Da, doamnă. În timp ce se ridică, sună telefonul. Mișcându-se automat, apucă receptorul lui Sydney. Biroul domnișoarei Hayward. O clipă, vă rog. Apăsă butonul de punere în așteptare. Domnul Warfield.

Ochii i se îngustară ușor a oboseală, dar încuviință.

– Îl preiau eu. Mulțumesc, Janine.

Așteptă până ușa se închise din nou, înainte să reia apelul.

– Bună, Channing.

– Sydney, am încercat să dau de tine de vreo două zile. Pe unde te-ai ascuns?

Se gândi la patul cu noduri al lui Mikhail și zâmbi.

– Îmi pare rău, Channing. Am fost... ocupată.

– Atâta muncă și joacă deloc, draga mea, spuse el, lăsându-i un gust neplăcut în gură. Te voi distanța de toate acestea. Ce zici dacă am lua prânzul mâine? La Lutece.

Cum era de așteptat, își verifică agenda.

– Am o întâlnire.

– Întâlnirile au fost făcute pentru a fi reprogramate.

– Nu, chiar nu pot. De fapt, mă așteaptă câteva proiecte care vor ajunge în punctul culminant și nu prea voi ieși din birou toată săptămâna.

– Haide, Sydney, i-am promis lui Margerite că nu te voi lăsa să te îngropi sub birou. Sunt un om de cuvânt.

Se întreba oare de ce se putea ocupa de afaceri de mai multe milioane de dolari cu capul limpede, dar chestiunea asta personală presantă o făcea să își încordeze umerii?

– Mama își face griji inutil. Îmi pare sincer rău, Channing, dar nu pot sta la poveşti acum. Am o... am întârziat la o întâlnire, improviză ea.

– Femeile frumoase au dreptul să întârzie. Dacă nu te pot scoate în oraş la prânz, insist să vii cu noi vineri. Suntem câțiva care mergem la teatru. Bineînțeles, mai întâi vom servi ceva de băut, şi după aceea mergem la o cină frugală.

– Am programul plin, Channing. Dar distracție plăcută. Acum chiar că trebuie să închid. Ciao. Înjurându-se singură, așează receptorul la loc, în timp ce Channing continuă să protesteze.

De ce nu îi spusese pur şi simplu că era într-o relație cu cineva?

O întrebare simplă, se gândi ea, cu un răspuns simplu. Channing avea să se ducă la Margerite, iar Sydney nu voia ca mama ei să ştie. Ce avea cu Mikhail îi aparținea ei, doar ei, şi voia ca lucrurile să rămână încă puțin așa.

O iubea.

Închise ochii şi experimentă același fior rapid de plăcere şi alarmare. Poate că, cu timpul, avea să îl poată iubi la rândul ei, pe deplin, în modul acela trainic de care se temea că nu era capabilă.

Tot ea se crezuse frigidă. Cu siguranță se înşelase în privința aceea. Dar acela era doar un pas.

Timp, se gândi ea din nou. Avea nevoie de timp ca să își facă ordine în emoții. Şi apoi... apoi aveau să vadă ce urma să se întâmple.

Se întoarse cu picioarele pe pământ când cineva bătu la uşă.

– Da?

– Scuze, Sydney. Janine intră cu o foaie cu antetul companiei Hayward pe ea. Tocmai am primit-o de la biroul domnului Bingham. Mă gândeam că ai vrea să o vezi numaidecât.

– Da, mulțumesc. Sydney se uită peste scrisoare. Era formulată cu grijă, ca să ascundă furia și amărăciunea, dar era o demisie. Fără preaviz. Puse cu grijă scrisoarea la o parte. Aveai nevoie doar de abilități minimale ca să citești printre rânduri și să știi că lucrurile nu se încheiaseră acolo.

– Janine, voi avea nevoie de câteva dosare de personal. Vom dori să ocupăm postul domnului Bingham și aș vrea să văd dacă o putem face dintre angajații interni.

– Da, doamnă. Se urni spre ușă, după care se opri. Sydney, dacă sunt asistenta ta executivă înseamnă că îți pot oferi sfaturi?

– Cu siguranță.

– Păzește-ți spatele. Există un bărbat căruia i-ar plăcea să te înjunghie în el.

– Știu. Nu intenționez să îl las să ajungă în spatele meu. Se frecă pe ceafă, unde simțea o senzație de presiune. Janine, înainte să ne ocupăm de dosare, ce zici de niște cafea? Pentru amândouă.

– Imediat. Se răsuci și aproape că se ciocni de Mikhail care tocmai atunci intra cu pași apăsați pe ușă. Mă scuzați. Bărbatul era ud leoarcă și purta un tricou alb simplu care i se agăța de fiecare mușchiuleț. Janine își imagină scurt cum ar fi fost să îl usuce chiar ea. Îmi pare rău, domnișoara Hayward este...

– E în regulă. Sydney ieșea deja de după birou. Îl voi primi pe domnul Stanislaski.

Janine observă privirea șefei ei și reuși să alunge în mare parte sentimentul de invidie care îi dădu ghes.

– Vă pun apelurile în așteptare?

– Hmm?

Mikhail rânji.

– Te rog. Tu ești Janine, cea cu promoția?

– Da.

– Sydney îmi spune că ești excelentă în ceea ce faci.

– Mulţumesc. Cine ar fi crezut că un bărbat ud ar fi putut mirosi atât de grozav? Vreţi cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Nu îmi aduce nici mie, Janine. Şi ia-ţi şi tu o pauză.

– Da, doamnă. Suspinând doar uşor de invidie, închise uşa.

– Nu ai umbrelă? îl întrebă Sydney şi se aplecă în faţă pentru un sărut. El îşi ţinu mâinile pe lângă corp.

– Nu te pot atinge, îţi voi strica costumul. Ai un prosop?

– Imediat. Se duse în baia de alături. Ce cauţi în centru la ora asta?

– Ploaia încetineşte lucrurile. Am făcut hârtiile şi am plecat la patru. Acceptă prosopul pe care i-l oferi ea şi se frecă pe cap cu el.

– Atât este ora? Se uită la ceas şi văzu că era aproape cinci.

– Eşti ocupată.

Ea se gândi la demisia de pe biroul ei şi la dosarele pe care trebuia să le studieze.

– Puţin.

– Când nu eşti ocupată, poate ţi-ar plăcea să mergi cu mine la film.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Luă înapoi prosopul. Îmi trebuie cam o oră.

– Mă voi întoarce. Întinse mâna şi se jucă cu perlele de la gâtul ei. Încă ceva.

– Ce?

– Familia mea se duce să o viziteze pe sora mea în weekend. La un grătar. Vii cu mine?

– Mi-ar plăcea să merg la un grătar. Când?

– Pleacă vineri, după muncă. Voia să îi facă un portret cu perlele acelea la gât. Şi nimic altceva. Chiar dacă lucra rareori în altceva decât lemn, se gândi că ar putea

să o sculpteze în alabastru. Putem pleca când ești pregătită.

– Ar trebui să ajung acasă și să mă schimb până la șase. Șase și jumătate, se corectă ea. E în regulă?

– În regulă. O apucă de umeri, ținând-o la câțiva centimetri distanță de hainele lui umede și o sărută. Natashei îi va plăcea de tine.

– Sper că așa va fi.

O sărută din nou.

– Te iubesc.

Ea se cutremură de emoție.

– Știu.

– Și tu mă iubești pe mine, murmură el. Doar că ești încăpățânată. Se mai jucă o clipă cu buzele ei. Dar curând vei poza pentru mine.

– Voi... ce?

– Poza pentru mine. Am o expoziție la toamnă și cred că voi folosi câteva lucrări cu tine.

– Nu mi-ai spus că vei avea o expoziție. Abia atunci pricepu pe deplin ce îi spusese. Cu mine?

– Da, va trebui să muncim din greu foarte curând. Așa că acum te las singură, să poți lucra.

Uitase de dosare și apeluri.

– Bine, ne vedem într-o oră.

– Și nu vom munci weekendul acesta. Dar următorul... El încuviință, hotărât. Categoric în alabastru.

Ea își trecu prosopul umed prin mâini în timp ce el se îndreptă spre ușă.

– Mikhail.

El se opri locului, cu mâna pe mâner, cu ușa deschisă.

– Da?

– Unde locuiește sora ta?

– Virginia de Vest. Rânji și închise ușa după el. Sydney se holbă la panoul gol timp de zece secunde bune.

– Virginia de Vest?

capitolul 9

Nu avea să fie gata la timp. Mereu hotărâtă când venea vorba de garderoba ei, Sydney împachetase şi despachetase de două ori. Cu ce te îmbraci pentru un weekend în Virginia de Vest? Câteva zile în Martinica – nici o problemă. O călătorie scurtă în Roma ar fi fost uşor. Dar un weekend, un weekend cu familia în Virginia de Vest, o făcea să caute cu frenezie prin şifonier.

În timp ce îşi închidea valiza a treia oară, îşi promise în sinea ei că nu avea să o deschidă din nou. Ca să reziste tentaţiei, duse valiza în sufragerie, după care se întoarse degrabă în dormitor ca să se schimbe din costumul de afaceri.

Tocmai ce se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni din bumbac, subţiri şi mai largi, şi cu o bluză de culoarea verde mentă – şi se pregătea să le smulgă din nou de pe ea – când se auzi bătaia în uşă.

Trebuia să se mulţumească cu hainele alese. Avea să se mulţumească cu ele, se asigură în sinea ei, şi se duse să răspundă. Aveau să ajungă atât de târziu la sora lui, încât nu avea să mai conteze cu ce era îmbrăcată. Îşi perie părul pe spate cu o mână neliniştită, se întrebă dacă ar trebui să îl prindă cu o eşarfă, după care deschise uşa.

De partea cealaltă a uşii se afla Margerite, împodobită şi elegantă.

– Sydney, dragă. Intră parcă alunecând înăuntru şi o sărută pe fiica ei pe obraz.

– Mamă. Nu ştiam că vii în oraş astăzi.

– Ba ştiai, cum să nu? Se aşează pe un scaun micuţ, cu picioarele încrucişate. Channing ţi-a spus despre mica noastră serată la teatru.

– Așa este, mi-a spus. Am uitat eu.

– Sydney, spuse aceasta oftând. Mă faci să mă îngrijorez pentru tine.

Din automatism, Sydney se duse la dulapul cu băuturi să îi toarne lui Margerite un pahar cu marca ei preferată de vin de Xeres.

– Nu ai de ce. Sunt bine.

– Nu am de ce? Margerite flutură din degetele ei drăguțe, cu unghii vopsite într-o nuanță de coral. Refuzi zeci de invitații, nu ai putut să îți faci timp nici măcar într-o după-amiază ca să mergi la cumpărături cu mama ta săptămâna trecută, te îngropi în biroul acela efectiv ore în șir. Și cică nu am de ce să îmi fac griji. Zâmbi cu indulgență și acceptă paharul. Ei bine, vom remedia situația. Vreau să te duci în cameră și să te schimbi în ceva superb. Ne vom întâlni cu Channing și cu ceilalți la Doubles, să bem ceva înainte să se ridice cortina.

Sydney își dădu seama de un lucru ciudat: aproape că fusese de acord să o facă, atât de întipărit era acest obicei al ei de a face ceea ce se aștepta de la ea. În schimb, se cocoță pe brațul canapelei și speră că putea să facă ce urma să facă fără să o rănească pe Margerite.

– Mamă, îmi pare rău. Am refuzat invitații deoarece tranziția mea în cadrul companiei îmi ocupă majoritatea timpului și îmi consumă cea mai mare parte din energie.

– Draga mea. Margerite făcu un gest cu paharul, apoi sorbi din el. Exact asta încerc și eu să spun.

Dar Sydney clătină doar din cap.

– Și pur și simplu nu mai simt nevoia să îmi umplu calendarul social în fiecare seară. Cât despre seara aceasta, apreciez, sincer, faptul că ați vrea să mă alătur vouă. Dar, așa cum i-am explicat lui Channing, am deja alte planuri.

Ochii lui Margerite licăriră a iritație, dar bătu doar ușor cu unghia în brațul scaunului.

– Dacă crezi că te voi lăsa să îți petreci seara zăvorâtă cu hârtii dezgustătoare...

– Nu lucrez weekendul acesta, o întrerupse Sydney. De fapt, plec din oraș la... Se simți ușurată când auzi bătăile rapide la ușă.

– Scuză-mă o clipă. Imediat ce deschise ușa, Sydney întinse mâna după el. Mikhail...

Evident că el nu voia să vorbească înainte să o sărute, lucru pe care îl și făcu, profund, la intrare. Palidă și rigidă, Margerite se ridică în picioare. Înțelese, așa cum ar fi înțeles orice femeie, că sărutul la care era martoră era genul de sărut dintre doi iubiți.

– Mikhail. Sydney reuși să se tragă câțiva centimetri în spate.

– Nu am terminat.

Îi puse o mână în piept, făcând neajutorată un gest cu cealaltă.

– Mama...

El aruncă o privire în direcția indicată, surprinse chipul palid și furios al lui Margerite și o mută ușor pe Sydney într-o parte. Un gest subtil de protectiv.

– Margerite.

– Nu există cumva o regulă, spuse ea rigidă, de a nu amesteca afacerile cu plăcerea? Ridică din sprâncene în timp ce îl măsură din priviri. Pe de altă parte, nu ai fi genul care respectă regulile, nu-i așa, Mikhail?

– Unele reguli sunt importante, altele nu. O spusese blând, dar fără vreun regret sau scuză. Sinceritatea este importantă, Margerite. Am fost sincer cu tine.

Ea își întoarse privirea, refuzând să recunoască adevărul afirmației lui.

– Aș vrea să vorbim o clipă singure, Sydney.

Simți o bubuitură la baza craniului când văzu spatele țeapăn al mamei ei.

– Mikhail, îmi duci te rog geanta la mașină? Cobor în câteva minute.

El îi cuprinse bărbia, tulburat de ceea ce citea în ochii ei.

- Rămân cu tine.

- Nu. Îl atinse pe încheietura mâinii. Cel mai bine ar fi să ne lași singure. Doar câteva minute. Degetele i se încordară. Te rog.

Nu îi dădea de ales. Bombănind în sinea lui, îi apucă valiza. În clipa în care ușa se închise în urma lui, Margerite se răsuci. Sydney se pregătise deja. Rar, foarte rar, se întâmpla ca Margerite să facă o tiradă. Dar când o făcea, era o scenă urâtă, cu cuvinte răutăcioase.

- Proasto! Te-ai culcat cu el.

- Nu cred că te privește acest aspect. Dar, da, așa este.

- Crezi că ai mintea sau abilitatea necesare ca să mânuiești un astfel de bărbat? Se auzi sticla crăpând când pocni paharul de cristal de masă. O astfel de aventură sordidă te-ar putea distruge, ar putea distruge toate lucrurile pentru care ai lucrat. Dumnezeu știe că ai provocat suficiente daune când ai divorțat de Peter, dar am reușit să îndrept situația. Și acum asta. Te furișezi în weekend ca să mergi la cine știe ce motel.

Sydney își strânse mâinile pumn pe lângă corp.

- Relația mea cu Mikhail nu are nimic sordid și nu mă furișez nicăieri. Cât despre Peter, nu voi discuta despre el cu tine.

Privind-o dur, Margerite înaintă.

- Din ziua în care te-ai născut, mi-am folosit toate resursele ca să mă asigur că aveai parte de lucrurile pe care le meritai ca membră a familiei Hayward. Cele mai bune școli, prieteni adecvați, chiar și un soț potrivit. Și acum îmi arunci totul în față, toate planurile, toate sacrificiile. Și pentru ce?

Se răsuci prin cameră în timp ce Sydney rămase țeapănă și nu spuse nimic.

– O, crede-mă, înțeleg că este un bărbat atrăgător. Chiar și eu am cochetat cu ideea de a avea o aventură discretă cu el. Rana pe care o suferise vanitatea ei era proaspătă și încă pulsa. O femeie are ocazional dreptul la un flirt sălbatic cu un animal magnific. Iar talentele artistice și reputația lui sunt categoric în favoarea lui. Dar are un istoric de nimic, chiar mai puțin de atât. Țigani și fermieri și țărani. Eu am experiența necesară de a-l mânui – dacă aș fi ales să o fac. De asemenea, nu sunt implicată în nici o relație momentan, astfel încât o aventură nu ar fi ceva ciudat în cazul meu. Tu, pe de altă parte, ești pe punctul de a-ți lua un angajament față de Channing. Crezi că te-ar mai lua dacă ar afla vreodată că te-ai culcat cu bruta asta magnifică?

– Ajunge. Sydney înaintă și o luă pe mama ei de braț. De fapt, ai întrecut măsura. Pentru cineva atât de mândră de neamul Hayward, nu ai încercat deloc să păstrezi tu însăți numele. A fost mereu povara mea să fiu o Hayward adecvată, să nu fac nimic ce ar putea dăuna numelui familiei. Ei bine, am fost o Hayward adecvată și, momentan, trudesc zi și noapte ca să mă asigur că numele Hayward rămâne ireproșabil. Dar timpul meu personal și cu cine anume decid să îl petrec este treaba mea.

Palidă din cauza șocului, Margerite își smuci mâna dintr-a ei. Niciodată, de când se născuse, Sydney nu îi mai vorbise așa.

– Să nu care cumva să îndrăznești să îmi vorbești pe tonul acela. Ești atât de orbită de poftă, încât ai uitat cui ar trebui să îi fi devotată?

– Nu am uitat niciodată cui ar trebui să îi fiu devotată, i-o întoarse Sydney. Și, momentan, este cel mai rezonabil ton de care sunt în stare. O surprindea și pe ea acest venin rapid, înflăcărat, dar nu îl putea opri. Ascultă-mă, mamă. În ceea ce îl privește pe Channing, nu am fost niciodată pe punctul de a-mi lua un angajament față

de el, nici nu intenționez să o fac vreodată. Tu ai intenționat asta. Și nu mă voi mai lăsa niciodată, dar niciodată, presată să îmi mai iau un astfel de angajament. Dacă ar ajuta să îl scap pe Channing de astfel de idei, aș ocupa bucuroasă o pagină întreagă din *The Times* prin care îmi anunț relația cu Mikhail. Cât despre asta, nu știi nimic despre familia lui Mikhail, nu știi nimic despre el, ca om. Nu ai trecut niciodată dincolo de înfățișarea lui.

Margerite își ridică bărbia.

– Iar tu ai făcut-o?

– Da, am făcut-o, și este un bărbat grijuliu, milos. Un bărbat sincer care știe ce vrea de la viață și își urmărește țelul. Tu înțelegi ce înseamnă asta, dar diferența este că el nu s-ar folosi niciodată de cineva și nu ar răni niciodată pe cineva ca să obțină ce vrea. Mă iubește. Și eu... O străfulgeră un sentiment clar, cald și pe deplin simplu. Îl iubesc pe el.

– Iubire? Uluită, Margerite se dădu în spate. Acum știu sigur că ți-ai pierdut mințile. Dumnezeule, Sydney, crezi orice spune un bărbat în pat?

– Cred ce spune Mikhail. Și acum, îl fac să mă aștepte, și avem mult de mers.

Cu capul sus, bărbia încordată, Margerite se îndreptă spre ușă, după care îi aruncă o ultimă privire peste umăr.

– Îți va frânge inima și te va face de râs. Dar poate că ai nevoie de asta ca să îți amintești care îți sunt responsabilitățile.

Când ușa se închise rapid, Sydney se așeză pe brațul canapelei. Mikhail trebuia să mai aștepte o clipă.

Nu aștepta; ci umbla încolo și încoace, de parcă și-ar fi căutat prada. Înainte și înapoi, în fața ascensoarelor din garaj, cu mâinile vârâte în buzunare, cu gânduri negre ca fumul dându-i târcoale. Când ușile ascensorului se deschiseră, se năpusti spre Sydney într-o clipită.

– Eşti bine? Îi cuprinse faţa cu mâinile. Nu, pot să văd că nu eşti.

– Ba sunt, serios. A fost neplăcut. Aşa sunt mereu certurile în familie.

Pentru el, certurile în familie erau vehemente şi furioase şi inventive. Când se terminau, era înfuriat sau amuzat, dar niciodată epuizat, aşa cum era ea acum.

– Vino, putem urca acum şi plecăm dimineaţă, când te simţi mai bine.

– Ba nu, mi-ar plăcea să mergem acum.

– Îmi pare rău. Îi sărută mâinile. Nu îmi place să provoc sentimente rele între tine şi mama ta.

– Nu ai fost tu de vină. Serios. Deoarece avea nevoie de asta, îşi sprijini capul pe pieptul lui, alinată când îl simţi cuprinzând-o în braţe. Au fost treburi vechi, Mikhail, îngropate prea multă vreme. Nu vreau să discut despre asta.

– Îmi ascunzi prea multe lucruri, Sydney.

– Ştiu. Îmi pare rău. Închise ochii şi îşi simţi muşchii stomacului dansând şi gâtlejul uscându-i-se. Nu avea cum să fie atât de greu să o spună. Te iubesc, Mikhail.

Îi simţi mâna cu care o mângâia pe spate înlemnind, apoi el îşi ridică mâna spre părul ei şi îi trase capul pe spate. Avea ochii intenşi, ca doi sori întunecaţi care îi căutau pe ai ei. Văzu ceea ce voia să vadă, ceea ce avea cu disperare nevoie să vadă.

– Deci, nu mai eşti încăpăţânată. Avea vocea groasă de la emoţii, iar gura lui, când o întâlni pe a ei, îi dărui zeci de dezmierdări blânde. Poţi să îmi mai spui, în timp ce conduc. Îmi place să o aud.

Ea râse şi îşi petrecu braţul pe după al lui în timp ce se îndreptară spre maşină.

– În regulă.

– Şi în timp ce conduci, eu îţi voi spune ţie.

Ea se opri, făcând ochii mari.

– În timp ce conduc eu?

– Da. Îi deschise uşa de la locul pasagerului. Încep eu, apoi e rândul tău. Ai permis, da?

Ea privi dubios spre aparatele de bord.

– Da.

– Nu te temi?

Ea privi în spate şi îl văzu zâmbind larg.

– În seara aceasta nu.

Era trecut de miezul nopţii când Mikhail parcă în faţa casei mari de cărămidă din Shepherdstown. Era mai răcoare acum. Nu era nici un nor pe cerul înstelat care să reţină căldura. Lângă el, Sydney dormea cu capul pe pumnul strâns. Îşi aminti că ea trecuse la volan la bariera oraşului, conducând din New Jersey în Delaware cu vervă şi entuziasm. La scurt timp după aceea trecuseră graniţa în Maryland şi ea se cuibărise din nou pe locul pasagerului şi aţipise.

Mereu ştiuse că avea să iubească aşa. Că avea să găsească femeia care să îi schimbe cursul în zigzag al vieţii lui într-un cerc lin. Acum era cu el, visând într-o maşină decapotabilă pe un drum liniştit.

Când o privea, îşi putea imagina cum avea să se deruleze viaţa lor. Nu perfect. Să îşi imagineze un scenariu perfect ar fi însemnat că nu aveau să mai existe surprize. Dar îşi putea imagina cum ar fi fost să se trezească lângă ea în fiecare dimineaţă, în dormitorul mare al casei vechi pe care aveau să o cumpere şi să o transforme împreună într-un cămin. Şi-o putea imagina venind acasă seara, într-un costum drăguţ de-al ei, pe chipul ei reflectându-se enervarea sau succesul din ziua respectivă. Şi aveau să stea împreună şi să vorbească, despre munca ei, despre a lui.

Într-o zi, corpul ei avea să poarte un copil. Avea să îşi simtă fiul sau fiica mişcându-se în interiorul ei. Şi aveau să îşi umple căminul cu copii şi să îi privească crescând.

Dar se mișca prea repede. Ajunseseră deja departe și voia să prețuiască fiecare moment.

Se aplecă și își frecă buzele de gâtul ei.

– Am traversat statele cu tine, *milaya*. Ea se foi, murmurând somnoroasă. Peste râuri și munți. Sărută-mă.

Se trezi și îi simți gura caldă pe a ei și mâna ei pe obrazul lui. Simți fluturul unei brize nocturne pe piele și mirosul de trandafiri și caprifoi. Iar ghiontul dorinței era la fel de cald, de dulce.

– Unde suntem?

– Pe indicator scria Virginia de Vest cea sălbatică și minunată. O ciupi de buză. Îmi vei spune dacă o consideri așa.

Orice loc, chiar orice loc era sălbatic și minunat când el se afla acolo, se gândi ea în timp ce îl cuprinse cu brațele. El gemu încet, apoi mârâi când schimbătorul de viteze îl apăsă într-o zonă cu precădere sensibilă a anatomiei lui.

– Probabil că îmbătrânesc. Nu mai este așa de ușor ca înainte să seduci o femeie în mașină.

– Mi se părea că te descurci destul de bine.

Simți cum sângele i se pune în mișcare de la entuziasmul rapid, își imagină scurt o scenă, după care clătină din cap.

– Sunt intimidat pentru că s-ar putea ca mama să arunce un ochi pe fereastră din clipă în clipă. Vino. Îți vom găsi patul, după care mă voi furișa în el.

Ea râse în timp ce el își coborî picioarele lungi pe ușa deschisă a mașinii.

– Acum sunt eu intimidată. Își dădu părul pe spate și se întoarse să arunce o privire spre casă. Era mare și din cărămidă, iar ferestrele de la primul etaj erau luminate într-o nuanță aurie. Era umbrită de copaci uriași frunzoși, iar garduri vii pătrățoase o ascundeau de stradă.

Când Mikhail i se alătură, cărând bagajele lor, o porniră în sus pe treptele din piatră care crestau gazonul

în pantă. Şi iată florile, trandafirii cărora le simţise mirosul şi alte câteva zeci. Dar nu era o grădină formală, ci un aranjament dispersat ce părea să crească într-un mod sălbatic şi deliberat. Văzu umbra unei triciclete în apropierea verandei. În lumina care se revărsa prin ferestre, observă că un strat de petunii fusese săpat recent şi fără milă.

– Cred că Ivan a avut de lucru, comentă Mikhail, observând în ce direcţie se uita Sydney. Dacă este deştept, se ascunde până plecăm înapoi acasă.

Înainte să traverseze veranda, auzi râsete şi muzică.

– S-ar părea că sunt treji, spuse Sydney. Mă gândeam că poate s-au culcat.

– Avem doar două zile de petrecut împreună. Nu vom dormi prea mult. Deschise uşa cu sită şi intră fără să bată. Lăsă genţile lângă scări, apoi o luă pe Sydney de mână şi o târî de-a lungul holului înspre zgomotele de petrecere.

Sydney simţea cum devenea din nou reţinută. Nu avea ce să facă. Toată instruirea ei timpurie, toţi anii de şcolarizare îi băgaseră în cap modul potrivit de a-i întâmpina pe străini. Cu politeţe, rece, dăruind doar o strângere de mână şi întrebând încet „Ce mai faceţi?"

Abia ce reuşise să se adapteze, când Mikhail dădu buzna în sala de muzică, trăgând-o după el.

– Ha! spuse el şi se năpusti asupra unei femei scunde superbe îmbrăcată cu o rochie de vară purpurie. Aceasta râse când el o luă pe sus, coama ei de păr negru ondulat fluturând în urma ei în timp ce el o învârti în cerc.

– Mereu întârzii, spuse Natasha. Îşi sărută fratele pe ambii obraji, apoi pe buze. Ce mi-ai adus?

– Poate am ceva în geantă pentru tine. O aşeză pe picioare, după care se întoarse spre bărbatul de la pian. Ai grijă de ea?

– Când mă lasă. Spence Kimball se ridică şi îşi strânse mâinile cu Mikhail. Şi-a făcut griji pentru tine de o oră.

– Eu nu îmi fac griji, îl corectă Natasha, răsucindu-se spre Sydney. Îi zâmbi – cu o căldură care venea de la sine –, deşi era preocupată de ceea ce vedea. De femeia aceasta rece şi distantă insista familia ei că era îndrăgostit Mikhail? Nu m-ai prezentat prietenei tale.

– Sydney Hayward. Puţin nerăbdător din pricina felului în care Sydney se trăgea în spate, el o împinse în faţă. Sora mea, Natasha.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Sydney îi întinse mâna. Îmi pare rău că am întârziat aşa tare. De fapt, e vina mea.

– Doar îl tachinam. Eşti binevenită aici. Îmi cunoşti deja familia. Se strângeau în jurul lui Mikhail de parcă nu s-ar mai fi văzut de ani de zile. Şi el este soţul meu, Spence.

Dar el înainta deja, în privirea lui citindu-se confuzie şi plăcere deopotrivă.

– Sydney? Sydney Hayward?

Ea se răsuci, zâmbind forţat. Dar zâmbetul i se transformă într-o surpriză şi încântare sincere.

– Spence Kimball. Nu ştiam. Îi întinse mâinile şi le prinse pe ale lui. Mi-a spus mama că te-ai mutat în sud şi te-ai recăsătorit.

– V-aţi mai întâlnit, observă Natasha, schimbând priviri cu mama ei, în timp ce Nadia aduse alte pahare cu vin.

– O ştiu pe Sydney de când era de vârsta lui Freddie, răspunse Spence, făcând referire la fiica lui mai mare. Nu am văzut-o de la... Se opri, amintindu-şi că ultima dată când o văzuse fusese la nunta ei. Poate că Spence pierduse contactul cu societatea din New York în ultimii ani, dar ştia foarte bine că mariajul lor nu funcţionase.

– A trecut multă vreme de atunci, murmură Sydney, înțelegând perfect.

– E lume mică, spuse Yuri, plesnindu-l pe Spence peste spate cu o afecțiune feroce. Sydney deține clădirea în care locuiește Mikhail. Până îi acordă ea atenție, stă îmbufnat.

– Nu mă îmbufnez. Mikhail mormăi puțin, apucă paharul tatălui lui și bău restul de votcă din el. Eu conving. Acum e înnebunită după mine.

– Dați-vă în spate, lume, interveni Rachel, iar i se expandează orgoliul.

Mikhail doar se întinse spre ea și îi răsuci nasul.

– Spune-le că ești nebună după mine, îi porunci el lui Sydney, ca asta de-aici să-și înghită vorbele.

Sydney ridică din sprânceană.

– Cum de reușești să vorbești când ți-e gura plină de atâta aroganță?

Alex huidui și se tolăni pe canapea.

– Are numărul tău, Mikhail. Vino aici, Sydney, și așază-te lângă mine. Eu sunt umil.

– O tachinezi de ajuns în seara asta. Nadia îi aruncă o privire descurajatoare lui Alex. Ești obosită de la drum? o întrebă ea pe Sydney.

– Puțin. Eu...

– Iartă-mă. Natasha ajunse instantaneu lângă ea. Bineînțeles că ești obosită. Îți voi arăta camera ta, spuse ea în timp ce o conducea deja pe Sydney afară din încăpere. Dacă vrei, te poți odihni sau poți coborî din nou. Vrem să te simți ca acasă cât timp ești aici.

– Mulțumesc, răspunse Sydney. Înainte să apuce să își ia geanta, Natasha o și ridicase deja. Drăguț din partea ta să mă primești.

Natasha abia de aruncă o privire peste umăr.

– Ești prietena fratelui meu, deci și a mea. Dar cu siguranță avea să îl interogheze pe Spence înainte să se încheie noaptea.

La capătul holului, o duse pe Sydney într-o cameră micuță cu un pat îngust cu patru picioare. Covoare șterse erau aruncate peste o pardoseală lucioasă din stejar. Flori de gura leului țâșneau dintr-o cutie de lapte veche de pe o masă așezată lângă o fereastră unde gladiole delicate tremurau în vânt.

– Sper să te simți confortabil aici. Natasha puse valiza pe un cufăr din cireș aflat la piciorul patului.

– E fermecător. Camera mirosea a lemn de cedru de la șifonierul de lângă perete și a petalele de trandafir răsfirate într-un castron pe noptieră. Sunt foarte fericită să o cunosc pe sora lui Mikhail și soția unui vechi prieten. Auzisem că Spence predă muzică la o universitate.

– Predă la Facultatea Shepherd. Și compune din nou.

– E minunat. E incredibil de talentat. Simțindu-se ciudat, își trecu degetul peste cuvertura cu model inelat. Mi-o amintesc pe fetița lui, Freddie.

– Are zece ani acum. Zâmbetul Natashei se încălzi. A încercat să stea trează să îl aștepte pe Mikhail, dar a adormit pe canapea. Își ridică bărbia. L-a luat pe Ivan în pat cu ea, crezând că nu îl voi strânge de gât acolo. Mi-a răscolit petuniile. Mâine, cred că... Se opri, cu capul înclinat.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, e Katie, bebelușul nostru. Natasha își duse automat mâna la sân, unde o aștepta laptele. Se trezește pentru o gustare la miezul nopții. Mă scuzi.

– Bineînțeles.

Când ajunse la ușă, Natasha ezită. Ar fi putut să se bazeze pe instinctele ei sau pe observațiile ei. Se încrezuse mereu în instinctele ei.

– Vrei să o vezi?

Sydney ezită o clipă, după care zâmbi.

– Da, foarte mult.

De cealaltă parte a coridorului și trei uși mai departe, plânsetul agitat al copilei se auzea mai tare. Camera era luminată slab de o lampă de veghe în forma unui cal-de-mare roz.

– Gata, scumpa mea. Natasha murmură în două limbi în timp ce își ridică bebelușul din pătuț. A venit mama. Pe măsură ce plânsul se transformă într-un scâncet ușor, Natasha se întoarse spre Spence, care se afla în pragul ușii. Mă ocup eu. E doar udă și înfometată, atâta tot.

Dar trebuia să intre. Nu obosea niciodată să se uite la mezina lui, copia perfectă și frumoasă a femeii de care se îndrăgostise. Se aplecă, își frecă ușor obrazul de cel al soției lui și își trecu degetul peste obrazul lui Katie. Scâncetele se opriră de tot și începu bolborositul.

– Te dai mare în fața lui Sydney, spuse Natasha râzând.

Strânseră bebelușul în brațe sub privirea lui Sydney. Schimbară o privire peste capul mic și întunecos, o privire de o intimitate și dragoste și putere care îi aduse lacrimi în colțul ochilor. Extrem de emoționată, se strecură afară din încăpere și îi lăsă singuri.

Se trezi la scurt timp după ora șapte de la lătratul ascuțit, entuziasmat, râsetele maniace și strigătele hlizite care răsunau lângă fereastra ei. Gemu puțin, se răsuci și găsi patul gol.

Mikhail își ținuse promisiunea și se strecurase în camera ei și se îndoia că vreunul dintre ei dormise efectiv în patul acela îngust înainte de ivirea zorilor.

Dar acum plecase.

Se rostogoli și își puse perna peste cap ca să înăbușe sunetele ce se auzeau din curtea de dedesubt. Întrucât o făcea și pe ea să se înăbușe, renunță la idee. Resemnată, se dădu jos din pat și își puse halatul pe ea. Abia ce reuși să găsească mânerul și să deschidă ușa, când o văzu pe Rachel deschizând-o pe cea de vizavi.

Cele două femei ciufulite se holbară una la cealaltă cu ochi împăienjeniți. Rachel căscă prima.

– Când voi avea copii, începu ea, nu vor avea voie să se dea jos din pat înainte de ora zece în dimineţile de sâmbătă. Şi nu înainte de prânz duminica. Şi doar dacă îmi aduc micul dejun la pat.

Sydney îşi trecu limba peste dinţi, sprijinindu-se de pragul uşii.

– Succes.

– Aş vrea să nu îmi fi plăcut atât de mult copii. Căscă din nou. Ai un bănuţ?

Întrucât era încă pe jumătate adormită, Sydney se căută automat prin buzunarele halatului.

– Nu, îmi pare rău.

– Stai aşa. Rachel dispăru în camera ei, după care se întoarse cu o monedă. Alege.

– Poftim?

– Cap sau pajură. Cine câştigă face duş prima. Cine pierde se duce jos după cafea.

– Ah. Primul instinct fu să fie politicoasă şi să se ofere să se ducă ea după cafea, după care se gândi la un duş fierbinte şi drăguţ. Pajură.

Rachel aruncă moneda, o prinse şi o întinse.

– La naiba. Cu frişcă şi zahăr?

– Neagră.

– Zece minute, îi promise Rachel, după care o porni în josul coridorului. Se opri şi se uită în jur, ca să se asigure că erau singure. Dacă tot suntem doar noi două, chiar eşti înnebunită după Mikhail?

– Dacă tot suntem doar noi două, da.

Rachel zâmbi larg şi scurt şi se lăsă pe călcâie.

– Bănuiesc că gusturile nu se discută.

Treizeci de minute mai târziu, revigorată de la duş şi cafea, Sydney coborî agale la parter. Luându-se după

sunetele de activitate, îi găsi pe cei mai mulţi membri ai familiei strânşi în bucătărie.

Natasha se afla la aragaz, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Yuri era la masă, înfulecând clătite şi strâmbându-se la bebeluşul care chicotea şi care era prins cu centuri într-un leagăn din acela isteţ care îl legăna şi îi cânta muzică. Alex stătea gârbovit, cu capul în mâini, abia murmurând ceva când mama lui îi vârî o cană de cafea sub nas.

– Ah, Sydney.

Alex tresări când auzi întâmpinarea răsunătoare a tatălui lui.

– Tată, ai un pic de respect pentru muribunzi.

Acesta îl pocni cu drag cu pumnul peste braţ.

– Vino lângă mine, îi spuse Yuri lui Sydney. Şi încearcă clătitele lui Tash.

– Bună dimineaţa, spuse Natasha în timp ce mama ei îi umplu din nou ceaşca cu cafea. Îmi cer iertare pentru copiii mei barbari şi corcitura aia care a trezit toată casa atât de devreme.

– Copiii fac zgomot, spuse Yuri cu indulgenţă. Katie îşi exprimă acordul scâncind şi trântind o zornăitoare de tăviţa leagănului.

– Deci toată lumea s-a trezit? spuse Sydney şi se aşeză.

– Spence îi arată lui Mikhail grătarul pe care l-a construit, îi spuse Natasha şi aşeză un platou cu o grămăjoară de clătite pe masă. Vor sta în picioare lângă el şi îl vor studia şi vor scoate sunete bărbăteşti. Te-ai simţit confortabil azi-noapte?

Sydney se gândi la Mikhail şi se strădui să nu roşească.

– Da, mulţumesc. Of, vă rog, începu ea să protesteze când Yuri îi puse o grămăjoară de clătite pe farfurie.

– Pentru energie, spuse el şi îi făcu cu ochiul.

Înainte să găsească un răspuns, un glonț mic cu păr creț o țâșni prin ușa din spate. Yuri îl prinse din zbor și trase mănunchiul de om care se zvârcolea în brațe.

– El este nepotul meu, Brandon. Este monstru. Și eu mănânc monștri la micul dejun. Mnia, mnia.

Băiatul în vârstă de vreo trei ani era slăbuț și dur, zvârcolindu-se și scâncind în poala lui Yuri.

– Bunelul, hai să mă vezi cum mă dau pe bicicletă. Hai să mă vezi!

– Ai un oaspete, îi spuse Nadia cu blândețe, și maniere deloc.

Brandon își puse capul pe pieptul lui Yuri și o privi pe Sydney lung, ca o bufniță.

– Și tu poți să vii să mă vezi, o invită el. Ai păr frumos. Ca Lucy.

– E un compliment foarte mare, îi spuse Natasha. Lucy e o pisică. Domnișoara Hayward te poate privi mai târziu. Încă nu și-a terminat micul dejun.

– Vino tu să te uiți, mami.

Neputând rezista, Natasha își trecu mâna peste buclele fiului ei.

– În curând. Du-te și spune-i lui tati că trebuie să meargă la magazin pentru mine.

– Și bunelul trebuie să vină.

Cunoscând jocul, Yuri pufni și îl puse pe Brandon pe umeri. Băiatul râse tare și îl apucă bine pe Yuri de păr în timp ce acesta se ridică în picioare.

– Tati, uite! Uite ce înalt sunt, strigă Brandon în timp ce ieșiră pe ușa cu sită.

– Copilul acela se oprește vreodată din urlat? voi Alex să știe.

– Tu te-ai oprit din urlat doar pe la doisprezece ani, îi spuse Nadia și îl pocni ușor cu prosopul de bucătărie.

Întrucât îi era puțin milă de el, Sydney se ridică și îi mai turnă chiar ea cafea în cană. El îi prinse mâna, i-o duse la buze și i-o sărută zgomotos.

– Eşti o regină printre femei, Sydney. Hai să fugim împreună.

– Chiar trebuie să te ucid? întrebă Mikhail în timp ce intră cu paşi apăsaţi în bucătărie.

Alex doar râncji.

– Putem face skanderbeg pentru ea.

– Doamne, bărbaţii sunt nişte porci, observă Rachel în timp ce intră din direcţia opusă.

– De ce? întrebă o fetiţă drăguţă, cu păr auriu, care intră în urma lui Mikhail.

– Pentru că, Freddie, cred că pot rezolva totul cu muşchi şi sudoare în loc să îşi folosească creierele micuţe pe care le au.

Mikhail îşi ignoră sora şi dădu la o parte farfuriile, apoi se aşeză şi îşi puse un cot pe masă. Alex râncji când auzi provocarea în ucraineană. Îşi uniră palmele.

– Ce fac? dori Freddie să ştie.

– Se prostesc. Natasha oftă şi o cuprinse pe Freddie cu braţul de după umeri. Sydney, ea este fata mea cea mare, Freddie. Freddie, ea este domnişoara Hayward, prietena lui Mikhail.

Tulburată, Sydney îi zâmbi lui Freddie peste capul lui Mikhail.

– Mă bucur să te revăd, Freddie. Te-am cunoscut cu mult timp în urmă, când erai doar un bebeluş.

– Serios? Intrigată, Freddie nu ştia dacă să o studieze pe Sydney sau să se uite la Mikhail şi Alex. Aceştia stăteau cu genunchii apropiaţi, cu mâinile împreunate, iar muşchii de la braţe li se umflau.

– Da, eu, ăăă... şi Sydney era în dificultate. Mikhail îşi ridică privirea şi o măsură din cap până în picioare, după care se concentră din nou pe fratele lui. L-am cunoscut pe tatăl tău când aţi locuit în New York.

Bărbaţii de la masă mârâiră de câteva ori. Rachel se afla la celălalt capăt al mesei şi mânca clătite.

– Dă-mi siropul.

Cu mâna liberă, Mikhail i-l împinse.

Înăbuşindu-şi un rânjet, Rachel turnă cu generozitate din el.

- Mamă, vrei să ne plimbăm prin oraş după ce mănânc?

- Ar fi drăguţ. Nadia îşi ignoră fii şi începu să pună vasele în maşina de spălat vase. Prefera skanderbegul faţă de tăvălitul şi loviturile pe care şi le aplicaseră în copilărie. O putem lua pe Katie în cărucior, dacă vrei, Natasha.

- Vin şi eu cu voi şi mă opresc să văd cum merge magazinul. Natasha se spălă pe mâini. Am un magazin de jucării în oraş, îi spuse ea lui Sydney.

- Ah. Sydney nu îşi putea lua ochii de la cei doi bărbaţi. Natasha ar fi putut la fel de bine să îi spună că deţinea o bază de rachete aeriene. Ce drăguţ.

Cele trei femei Stanislaski îşi zâmbiră larg una alteia. Sentimentală, Nadia începu să îşi imagineze o nuntă toamna.

- Mai vrei cafea? o întrebă ea pe Sydney.

- Oh, eu...

Mikhail mârâi triumfător când trânti braţul fratelui lui de masă. Vasele săltară. Prinsă de moment, Freddie aplaudă şi o făcu pe surioara ei să imite gestul.

Zâmbind larg, Alex îşi flexă degetele amorţite.

- Două din trei.

- Fă-ţi rost de o femeie a ta. Înainte ca Sydney să apuce să reacţioneze, Mikhail o luă pe sus, o sărută apăsat pe gură, lăsându-i un gust subtil şi erotic de sudoare, după care ieşi cu ea pe uşă.

capitolul 10

– Să știi că s-ar putea să fi pierdut.

Amuzat de iritarea remanentă din vocea lui Sydney, Mikhail își petrecu brațul pe după talia ei și continuă să înainteze pe trotuarul în pantă.

– Nu am pierdut.

– Ideea este... Trase aer în piept. De mai bine de o oră tot încercase să îl facă să priceapă ideea cu mintea aia slavă densă a lui. Ideea este că tu și Alex ați făcut skanderbeg pentru mine de parcă aș fi fost un pachet de doze de bere.

El doar zâmbi și mai tare; un pachet de șase beri l-ar fi îmbătat puțin, dar nici nu se compara cu ce simțise când își ridicase privirea și văzuse fascinația din ochii ei când se holbase la bicepșii lui. Îi flexă puțin, considerând că un bărbat avea dreptul să fie vanitos.

– Și apoi, continuă ea, asigurându-se că vorbea încet, întrucât cei din familia lui se perindau prin fața și prin spatele lor. Te-ai purtat grosolan cu mine – în fața mamei tale.

– Ți-a plăcut.

– Cu siguranță că...

– Da, încheie el fraza, amintindu-și modul fierbinte, neajutorat, în care îi răspunsese când o sărutase pe veranda din spatele casei. Și mie.

Nu avea să zâmbească. Nu avea să recunoască nici măcar pentru o clipă sentimentul de entuziasm amețitor pe care îl simțise când o luase pe sus ca un fel de barbar asudat, cărând-o ca pe o pradă de război.

– Poate că îl aclamam pe Alex. Mi se pare că el a moștenit grosul din farmecul tatălui tău.

– Toți cei din familia Stanislaski sunt fermecători, spuse el, fără să se simtă jignit. Se opri, se aplecă și rupse o margaretă colorată de pe gazonul înclinat pe lângă care treceau. Vezi?

– Hmm. Sydney răsuci floarea, mirosind-o. Poate că era timpul să schimbe subiectul înainte să fie tentată să îl răpească ea pe el. Mă bucur că l-am revăzut pe Spence. Pe la cincisprezece ani sau ceva de genul, am fost îndrăgostită nebunește de el.

Mikhail mijì ochii și studie spatele cumnatului său.

– Da?

– Da. Sora ta este o femeie norocoasă.

Mândria de familie era mereu pe primul loc.

– El este norocos să o aibă pe ea.

De data aceasta, ea zâmbi.

– Cred că amândoi avem dreptate.

Brandon, obosit să o țină pe mama lui de mână, veni în fugă spre ei.

– Trebuie să mă cari, îi spuse el unchiului său.

– Trebuie?

Brandon încuviință entuziasmat din cap și începu să se cațăre pe piciorul lui Mikhail ca o maimuță într-un copac.

– Ca tata.

Mikhail îl ridică, apoi, spre încântarea băiatului, îl cără o perioadă de timp cu capul în jos.

– O să dea afară ce-a mâncat la micul dejun, strigă Nadia.

– Atunci îl vom umple la loc, răspunse Mikhail, dar îl întoarse pe Brandon astfel încât să se poată cățăra pe spatele lui. Îmbujorat, băiatul îi zâmbi larg lui Sydney.

– Am trei ani, îi spuse el mândru. Și mă pot îmbrăca singur.

– Și încă foarte bine. Amuzată, îl bătu ușor peste tenisul cu care era încălțat. Vei fi un compozitor celebru ca tatăl tău?

– Nuu. Voi fi un turn de apă. Sunt cele mai înalte.

– Înțeleg. Era prima dată când auzea o ambiție atât de grandioasă.

– Locuiești cu unchiul Mikhail?

– Nu, spuse ea rapid.

– Nu încă, spuse Mikhail simultan și îi zâmbi larg lui Sydney.

– Te sărutai cu el, sublinie Brandon. Cum de nu aveți copii?

– Ajunge cu întrebările. Natasha veni să o salveze, luându-și fiul de pe spatele lui Mikhail, în timp ce fratele ei se prăpădea de râs.

– Doar vreau să știu...

– Totul, completă Natasha și îl sărută apăsat. Dar momentan este de ajuns să știi că îți poți alege o mașină nouă din magazin.

Uită cu desăvârșire despre bebeluși. Ochii lui de un căprui ciocolatiu deveniră șireți.

– Orice mașină?

– Orice mașină *mică*.

– Chiar m-ai sărutat, îi aminti Mikhail lui Sydney în timp ce Brandon începu să își sâcâie mama despre cât de mică însemna de fapt „mică". Sydney încheie discuția înghiontindu-l pe Mikhail cu cotul în coaste.

Orașul i se părea încântător, cu străzile lui în pantă și magazinele mici. Magazinul de jucării al Natashei, The Fun House, era impresionant, marfa variind de la mașinuțe mici de plastic la păpuși de porțelan splendide și cutii muzicale.

Mikhail se dovedi cooperant în timp ce Sydney rătăci prin magazine de antichități, artizanate și buticuri. Undeva de-a lungul drumului, se pierduseră de restul familiei. Sau familia se pierduse de ei. Abia când o porniră înapoi, la deal, cu brațele încărcate cu cumpărături, începu să se plângă.

– De ce am crezut că ești o femeie rațională?

– Pentru că sunt.

El bombăni una dintre puținele expresii în ucraineană pe care le înțelegea și ea.

– Dacă ești atât de rațională, de ce ai cumpărat toate astea? Cum te aștepți să le ducem la New York?

Încântată de sine, se jucă cu cerceii noi pe care îi purta. Steluțele smălțuite și simpatice se legănară vesele.

– Ești atât de isteț, încât am știut că vei găsi o cale.

– Acum încerci să mă flatezi și să mă faci prost în același timp.

Ea zâmbi.

– Tu mi-ai cumpărat cutia din porțelan.

Prins în capcană, el clătină din cap. Studiase timp de zece minute cutia ovală, cu capacul decorat cu chipul senin al unei femei în basorelief, evident îndrăgostită de obiect și întrebându-se la fel de evident dacă ar fi trebuit să se comporte extravagant și să o cumpere sau nu.

– Visai la ea.

– Știu. Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Mulțumesc.

– Nu îmi vei mulțumi când va trebui să stai cinci ore cu toate astea în poală.

Ajunseră în vârful scărilor și apoi în curte chiar pe când Ivan, cu coada vârâtă strâns între picioare, o țâșni prin iarbă. Imediat pe urmele lui erau două pisici lungi și zvelte. Mikhail oftă bărbătește.

– E o rușine pentru familia noastră.

– Sărăcuțul de el. Sydney îi împinse pachetul pe care îl căra lui Mikhail. Ivan! Bătu din palme și se ghemui la pământ. Vino aici, băiete.

Observând o cale de scăpare, acesta se întoarse, se chinui să își redobândească echilibrul și o zbughi înapoi înspre ea. Sydney îl prinse, iar el își îngropă capul tremurând în gâtul ei. Pisicile, încurcate și înfumurate, se așezară la câțiva pași distanță și începură să se spele.

– Te ascunzi după o femeie, spuse Mikhail dezgustat.

– Este doar un puiuț. Du-te și fă skanderbeg cu fratele tău.

El chicoti și o lăsă să îl aline pe cățelușul traumatizat. O clipă mai târziu, gâfâind, Freddie ieși roată de după casă.

– Aici erai!

– Pisicile l-au înspăimântat, îi explică Sydney, când Freddie veni să îl mângâie pe Ivan.

– Doar se jucau. Îți plac cățeluții? întrebă Freddie.

– Da. Neputând rezista, Sydney își frecă nasul de al cățelușului. Da, îmi plac.

– Și mie. Și pisicile. Le avem pe Lucy și Desi de mult timp. Acum încerc să o conving pe mama să luăm un cățeluș. În timp ce îl mângâie pe Ivan, aruncă o privire spre petuniile terfelite. Mă gândeam poate dacă repar florile.

Sydney știa cum e să fii fetiță și să tânjești după un animal de companie.

– E un început bun. Vrei să te ajut?

Își petrecu următoarele treizeci de minute salvând ce mai putu din flori sau – din moment ce nu lucrase niciodată în grădină – urmând instrucțiunile lui Freddie. Cățelușul rămase în apropiere, tremurând atunci când pisicile veneau să se încolăcească după picioare sau să fie scărpinate între urechi.

Când își terminară treaba, Sydney îl lăsă pe Ivan în grija lui Freddie și se duse înăuntru să se spele. Își dădu seama că era de-abia ora prânzului și deja făcuse câteva lucruri în premieră.

Fusese marele premiu într-un concurs de skanderbeg. Se jucase cu copiii, fusese sărutată de bărbatul pe care îl iubea pe o stradă publică. Grădinărise și șezuse pe o peluză însorită cu un cățeluș în poală.

Dacă weekendul avea să continue de așa manieră, cine știe ce avea să mai experimenteze. Atrasă de strigăte și râsete, se strecură în sala de muzică și privi afară

pe fereastră. Un meci de softball, își dădu ea seama. Rachel era la aruncare și își duse un picior lung în spate, în timp ce mingea trecu șuierător pe lângă Alex. Evident nemulțumit de decizie, acesta se întoarse să se certe cu mama lui. Aceasta continuă să clatine din cap spre el, săltându-l pe Brandon pe genunchi și păstrându-și cu tărie autoritatea de arbitru.

Mikhail stătea cu picioarele depărtate, cu mâinile pe șolduri și cu un călcâi atingând o pernă pentru scaun sfârtecată ce ținea locul bazei a doua. Își spuse și el părerea, iar Rachel îi aruncă o privire nimicitoare peste umăr, încă nemulțumită de faptul că îi prinsese mingea curbată.

Yuri și Spence stăteau în partea îndepărtată a terenului, fluierând când Alex ratã și a doua lovitură. Intrigată, Sydney se aplecă pe pervaz. Cât de frumoși erau, se gândi ea. Îl privi pe Brandon care se întoarse și îi dădu Nadiei un sărut ce părea foarte bălos, după care se duse pe picioruşele lui voinice spre un set de leagăne cu alb și albastru. Se auzi o ușă cu sită deschizându-se și o văzu pe Freddie care se abătu de la traseu înspre leagăn, ca să îl împingă de câteva ori pe frățiorul ei, după care își ocupă locul în cadrul jocului.

Alex reuși să lovească următoarea minge, care zbură sus și departe. Izbucniră toți în strigăte. Surprinzător de sprinten, Yuri făcu câțiva pași dansanți spre stânga și prinse mingea din zbor. Mikhail preluă ștafeta, trecu de baza a treia și se îndreptă spre casă, spre locul unde Rachel fugise deja și aștepta aruncarea.

Pașii lui lungi înghițiră pământul, mușchii lui minunați umflându-se când se aruncă într-o alunecare. Rachel stătea pe placă, aparent netulburată de faptul că un mascul solid de peste 1,80 metri înainta cu viteză spre ea. Urmă o coliziune, membre amestecate și multe înjurături.

– Out, răsună clar vocea Nadiei peste vacarmul ce se crease.

În ligile majore îi spuneau o încăierare în care nu mai rămânea nimeni pe bancă.

Fiecare membru al familiei se duse în goană spre plăcuță – nu ca să se agite în legătură cu cele două siluete care încă își îngrijeau rănile, ci ca să țipe și să gesticuleze. Rachel îi trase un pumn în piept lui Mikhail. El îi răspunse acoperindu-i fața cu mâna și îmbrâncind-o la loc pe iarbă. Brandon țipă fericit și se alătură încăierării, începând să se cațăre pe spatele tatălui lui.

Sydney nu fusese nicicând mai invidioasă ca în clipa aceea.

– Nu reușim niciodată să jucăm fără să ne certăm, îi spuse Natasha, care se afla în spatele ei. Zâmbea, privind peste umărul lui Sydney la haosul din curtea ei din spatele casei. Încă simțea în brațe greutatea bebelușului pe care tocmai îl legănase ca să adoarmă. Ești înțeleaptă că privești de la distanță.

Dar când Sydney se întoarse spre ea, Natasha văzu că avea ochii umezi.

– Of, te rog. Se duse repede lângă Sydney și o luă de mână. Nu fi supărată. Nu vorbesc serios.

– Nu. Știu. Disperat de jenată, clipi ca să alunge lacrimile. Nu eram supărată. Doar că – e o prostie. Să îi privesc pe ei a fost ca și cum m-aș fi uitat la o pictură frumoasă sau ca și cum aș fi ascultat o muzică încântătoare. M-a luat valul.

Nu era nevoie să mai spună ceva. Natasha înțelegea, din ce îi explicase Spence despre mediul din care provenea Sydney, că nu avusese niciodată parte de meciuri de softball, giumbușlucuri sau de distracția aferentă certurilor pasionale.

– Îl iubești foarte mult.

Sydney bâjbâi. Nu era la fel de ușor să răspundă acestei afirmații tăcute precum fusese să răspundă la întrebarea încrezută pe care i-o adresase Rachel.

– Nu este treaba mea, continuă Natasha. Dar e special pentru mine. Și îmi dau seama că tu ești specială pentru el. Nu ți se pare un bărbat ușor.

– Nu, nu mi se pare.

Natasha mai aruncă o privire pe fereastră și se opri la soțul ei, care se lupta și cu Freddie și cu Brandon pe iarbă. Cu câțiva ani în urmă, se gândi ea, se temuse să spere la astfel de lucruri.

– Te sperie?

Sydney începu să nege, după care se trezi vorbind lent, meditativ.

– Imensitatea emoțiilor lui mă înspăimântă uneori. Îl încearcă atât de multe, iar lui i se pare atât de ușor să le simtă, să le înțeleagă, să le exprime. Eu nu am fost niciodată genul care să se lase condusă sau luată pe sus de emoții. Uneori, pur și simplu mă copleșește și asta mă sperie.

– Este ceea ce simte, spuse simplu Natasha. Ai vrea să vezi o parte din asta? Fără să aștepte un răspuns, se îndreptă spre un perete acoperit cu rafturi.

Figurine sculptate și pictate încântător dansau pe rafturi, unele dintre ele atât de mici și de splendide, încât părea imposibil să fi fost create de un om.

O casă în miniatură cu un acoperiș din turtă dulce și obloane în formă de acadele bastonașe, un turn de argint înalt unde părul auriu al unei femei frumoase se revărsa de la cea mai înaltă fereastră, un baldachin de mărimea unei palme unde un prinț arătos îngenunchea lângă o prințesă încântătoare, adormită.

– Pe asta mi-a adus-o ieri. Natasha apucă silueta pictată a unei femei care învârtea la o roată de tors. Se afla pe o platformă mică plină de paie și particule de aur. Fiica

morarului din Rumpelstiltskin, spuse ea. Zâmbi, pipăind vârfurile delicate ale degetelor care învârteau fusul.

- Sunt încântătoare, toate. Precum o lume magică proprie.

- Mikhail are magie, spuse Natasha. Pentru mine, sculptează povești, pentru că am învățat engleza citindu-le. Unele dintre lucrările lui sunt mai puternice, mai tragice, mai erotice, mai îndrăznețe, chiar înspăimântătoare. Dar sunt mereu reale, deoarece vin deopotrivă din interiorul lui și din lemnul sau piatra în care le sculptează.

- Știu. Încerci să îmi arăți sensibilitatea lui. Nu este nevoie. Nu am cunoscut niciodată pe cineva mai bun sau mai milos ca el.

- Mă gândeam că poate te temeai că te-ar răni.

- Nu, spuse Sydney încet. Se gândi ce inimă bogată trebuia să aibă o persoană ca să creeze ceva atât de frumos, de fantezist, precum femeia minusculă ce torcea firele de paie în aur. Mă tem că eu îl voi răni pe el.

- Sydney... Dar ușa din spate se trânti și auziră zgomot de pași pe hol.

Sydney se simți ușurată de întrerupere. Era ceva nou să își mărturisească sentimentele și deloc confortabil. O uimea faptul că o făcuse cu o femeie pe care o cunoștea de mai puțin de o zi.

Familia aceasta avea ceva, își dădu ea seama. Ceva la fel de magic ca figurinele din povești pe care Mikhail le sculpta pentru sora lui. Poate că magia era un lucru simplu, precum fericirea.

Pe măsură ce după-amiaza se derulă, intrară și ieșiră din casă, zgomotoși, poruncitori și foarte adesea murdari. În cele din urmă, Nadia goli puntea, poruncindu-le tuturor bărbaților să iasă.

- Cum se face că ei ies și stau la umbră, cu o sticlă de bere în mână, iar noi gătim? mormăi Rachel în timp ce curăța rapid, cu mișcări experte, cartofii.

– Pentru că – Nadia puse două duzini de ouă la fiert – dacă sunt aici, vor ciuguli din mâncare, vor sta cu picioarele lor mari în calea mea şi vor face mizerie.

– Bine punctat. Totuşi...

– Ei vor curăţa murdăria după noi, îi spuse Natasha.

Satisfăcută, Rachel atacă următorul cartof. Se plângea doar simbolic. Era o femeie căreia îi plăcea să gătească la fel de mult cum îi plăcea să argumenteze într-un proces.

– Dacă Vera ar fi fost aici, nici măcar asta nu ar fi făcut.

– Menajera noastră, îi explică Natasha lui Sydney în timp ce felie şi tăie bucăţi un munte de legume. Lucrează pentru noi de ani de zile. I-am dat liber luna aceasta ca să meargă într-o călătorie cu sora ei. Speli tu strugurii?

Ascultătoare, Sydney urmă instrucţiunile, spălând fructe, aducând ingrediente, amestecând ocazional în vreo oală. Dar ştia foarte bine că trei femei eficiente lucrau în jurul ei.

– Poţi face ouă umplute, îi spuse Nadia cu blândeţe când observă că Sydney era pierdută. Se vor răci curând.

– Eu, ăă... Se holbă, oarecum îngrozită, la globurile albe pe care le clătise în chiuvetă. Nu ştiu cum.

– Mama ta nu te-a învăţat să găteşti? Nadia nu o spusese pe un ton enervat, ci cu neîncredere. Nadia considerase de datoria ei să îşi înveţe toţi copiii – indiferent că voiseră sau nu să înveţe.

Din câte ştia Sydney, Margerite nu fiersese niciodată un ou, cu atât mai mult să îl umple. Sydney îi zâmbi uşor.

– Nu, m-a învăţat cum să comand în restaurante.

Nadia o bătu uşor peste obraz.

– Când se răcesc, îţi arăt cum să le faci aşa cum îi plac cel mai mult lui Mikhail. Murmură în ucraineană când se auzi plânsetul de trezire al lui Katie prin interfonul

din bucătărie. Din impuls, Natasha clătină din cap înainte ca Nadia să apuce să se șteargă pe mâini și să urce la nepoata ei.

– Sydney, te-ar deranja să mergi tu? Natasha se întoarse spre ea, cu un zâmbet nevinovat. Am mâinile pline.

Sydney clipi și se holbă.

– Vrei să mă duc eu la bebelușă?

– Te rog.

Mai mult decât încurcată, Sydney ieși din bucătărie.

– Ce pui la cale, Tash? voi Rachel să știe.

– Își dorește o familie.

Rachel izbucni în râs și își cuprinse sora și mama cu brațul.

– Va primi mai mult decât se așteaptă cu familia asta.

Bebelușa părea foarte supărată, se gândi Sydney în timp ce se grăbea pe coridor. Poate că era bolnavă. Oare ce îi trecuse prin cap Natashei de nu venise chiar ea după Katie? Poate că atunci când aveai trei copii, erai mai degajat în astfel de situații. Inspiră adânc și intră în camera copilului.

Katie, cu părul încrețit umed în jurul feței, se ținea de lateralul pătuțului și urla. Piciorușele instabile i se îndoiau și îndreptau în timp ce se străduia să își mențină echilibrul. Îi aruncă o privire lui Sydney și fața udă de la lacrimi i se încreți. Își întinse mâinile, se înclină și ateriză pe fund pe cearșaful de un roz aprins.

– Of, sărăcuța de tine, fredonă Sydney, prea mișcată ca să fie emoționată. Credeai că nu vine nimeni? O luă în brațe pe bebelușa care fonfăia, iar Katie compensă stânjeneala lui Sydney cuibărindu-se încrezătoare în brațele ei. Ești așa micuță. Atât de micuță și de drăguță. Katie suspină tremurător și își lăsă capul pe spate. Semeni cu unchiul tău, nu-i așa? S-a jenat când i-am spus că este superb, dar chiar ești.

La parter, trei femei chicotiră când vocea lui Sydney se auzi limpede prin interfon.

– O-ho. După ce o bătu ușor și afectuos peste fundulеț, Sydney descoperi o problemă categorică. Ești udă, așa-i? Uite ce e, mă gândesc că mama ta s-ar ocupa de treaba asta în vreo treizeci de secunde – și toți ceilalți care sunt la parter. Dar toți ceilalți nu sunt aici. Deci, ce rămâne de făcut?

Katie se oprise din fornăit și făcea balonașe cu gura în timp ce o trăgea pe Sydney de păr.

– Mă gândesc că trebuie să încercăm. Nu am schimbat un scutec în viața mea, începu ea să îi spună în timp ce se uita prin cameră. Nici n-am umplut vreun ou, nici n-am jucat softball, sau orice alt lucru nenorocit. Ups! Nu se înjură în fața bebelușului. Uite aici. Observă o geantă cu scutece cu dungi verzi și groase. O, Doamne, Katie, sunt scutece adevărate.

Expiră puternic și apucă unul dintre scutecele de bumbac frumos împachetate.

– Bine, unde merge mia, merge și suta. Te vom pune aici. O așeză cu blândețe pe Katie pe măsuța pentru schimbat și se pregăti să efectueze cât mai bine operația.

– Hei! Mikhail dădu buzna în bucătărie și trei femei îl șâșâiră șuierat.

– Ce e?

– Sydney îi schimbă scutecul lui Katie, murmură Natasha și zâmbi când auzi sunetele care răsunau din interfon.

– Sydney? Mikhail uită de berea după care fusese trimis și rămase să asculte.

– Bine, munca e pe jumătate făcută. Îi uscase și pudrase fundulețul lui Katie. Poate că o pudrase puțin prea mult, dar mai bine să greșească prin prea multă precauție, se gândi Sydney. I se încreți fruntea în timp ce încercă să facă astfel încât scutecul curat să arate

ca cel pe care îl dăduse jos, minus umezeala. Pare destul de asemănător. Tu ce zici? Katie dădu din picioare şi chicoti. Tu eşti experta. Bine, asta e partea dificilă. Nu te zvârcoli.

Bineînţeles că bebeluşa se zvârcoli. Cu cât se zvârcolea şi se zbătea mai mult, cu atât Sydney râdea şi o îmbrăţişa mai mult. După ce reuşi să fixeze scutecul la locul lui, Katie arăta atât de dulce, mirosea atât de proaspăt, era atât de moale, încât trebui să o strângă şi mai mult în braţe. După care i se păru potrivit să o ridice pe Katie, astfel încât aceasta să poată scânci şi lovi din picioare şi să mai scoată balonaşe pe gură.

Scutecul se lăsă, dar, în general, rămase unde trebuia.

– Bine, superbă mică ce eşti, acum suntem gata. Vrei să coborâm să o vezi pe mama?

– Mama, gânguri Katie şi se săltă în braţele lui Sydney. Mama.

În bucătărie, patru oameni se risipiră care încotro şi încercară să pară ocupaţi sau degajaţi.

– Scuze că a durat atât, începu ea când intră în încăpere. Era udă. Îl văzu pe Mikhail şi se opri, cu obrazul apăsat de al lui Katie.

Când privirile li se întâlniră, se îmbujoră. Muşchii coapselor i se relaxară. Nu avea cum, chiar nu avea cum, se gândi ea, să o privească aşa când mama şi surorile lui erau de faţă.

– O iau eu. Mikhail înaintă şi întinse braţele. Katie se întinse spre ele. Cu ochii încă la Sydney, el îşi frecă obrazul de capul bebeluşei şi o aşeză cu o uşurinţă naturală pe şold. Vino aici. Înainte ca Sydney să poată reacţiona, el îi puse mâna pe ceafă şi o trase spre el, sărutând-o prelung, apăsat. Obişnuită cu un astfel de comportament, Katie doar ţopăi şi gânguri.

El se îndepărtă lent, după care îi zâmbi.

– Mă întorc după bere. Jonglând cu Katie, ieşi legănat, trântind uşa cu sită în urma lui.

– Acum. Nadia o luă pe Sydney, care rămase năucită, de mâini. Tu faci ouă umplute.

Soarele tocmai apunea peste weekend când Sydney descuie ușa de la apartamentul ei. Râdea – și era convinsă că râsese mai mult în ultimele două zile decât o făcuse toată viața. Așeză pachetele pe care le ducea pe canapea în timp ce Mikhail închise ușa cu piciorul.

– Ai pus mai multe lucruri aici la întoarcere decât când ai plecat, o acuză el și îi puse jos geamantanul.

– Unul sau două lucrușoare. Zâmbind, se duse și îl cuprinse cu brațele în jurul taliei. Se simțea bine, minunat de bine, mai ales că știa că și el avea să o cuprindă cu brațele de după talie. *Dyakuyu*, spuse ea, încercând să spună *mulțumesc* în limba lui.

– Ai pocit-o, dar cu plăcere. O sărută pe obraji. *Acesta* este modul tradițional de-a întâmpina sau a-ți lua la revedere de la cineva.

Trebui să se muște de vârful limbii ca să nu rânjească.

– Știu. Știa și de ce îi spunea asta – din nou. Fusese sărutată cu căldură de fiecare membru al familiei. Nu printr-o atingere nepăsătoare a obrajilor, așa cum era obișnuită ea, ci o apăsare fermă a buzelor, însoțită de o îmbrățișare viguroasă. Numai Alex nu se mulțumise cu obrajii.

– Fratele tău sărută foarte bine. Cu privirea cât mai solemn posibil, Sydney îl sărută ușor pe Mikhail pe obraji. Probabil că e moștenire de familie.

– Ți-a plăcut?

– Ei bine... Îl privi pe Mikhail pe sub gene. Avea un anumit stil.

– E un băiat, bombăni Mikhail, deși Alex nu era nici cu doi ani mai mic decât el.

– Oh, nu. De data aceasta, râse rapid. Cu siguranță nu e un băiat. Dar cred că ai un avantaj marginal.

– Marginal.

Își împreună confortabil mâinile la spatele gâtului lui.

– Ca tâmplar, ai ști că până și o fracțiune de centimetru poate fi vitală – când vine vorba de potrivire.

O apucă de șolduri și o trase înspre el.

– Deci, mă potrivesc cu tine, Hayward?

– Da. Ea zâmbi când el își atinse buzele de fruntea ei. Se pare că da.

– Și îți plac săruturile mele mai mult decât ale lui Alex?

Ea oftă, plăcându-i felul în care el își trecu ușor gura în jos pe tâmplele ei, apoi peste maxilarul ei.

– Marginal. Deschise brusc ochii când el o ciupi. Pe bune...

Dar doar atât reuși să spună înainte ca el să îi acopere gura cu a lui. Își imagină scăpărări de fulgere, mingi de fulgere și supraîncărcări electrice. Murmură a aprobare și azvârli la rândul ei cu căldură în el.

– Acum. Stârnit instantaneu, o luă pe brațe. Bănuiesc că trebuie să dovedesc că așa este.

Sydney se agăță cu brațele de gâtul lui.

– Dacă insiști.

Dintr-o duzină de pași lungi, ajunse în dormitor, unde o trânti deloc ceremonios pe pat. Până să își tragă suflarea, el își dăduse deja jos cămașa și pantofii.

– De ce rânjești? întrebă el poruncitor.

– Ai din nou privirea aia de pirat. Zâmbind în continuare, își dădu părul la o parte de pe ochi. Îți lipsesc doar un paloș și un petic negru peste ochi.

El își prinse degetele în găicile pentru curea uzate.

– Deci, crezi că sunt un barbar.

Ea își trecu privirea peste torsul lui gol, peste părul lui ca o coamă sălbatică, peste barba scurtă care stătea mărturie faptului că nu se obosise să își ia la el un aparat de ras. La ochii lui, întunecoși, dramatici, periculoși.

– Cred că ești fascinant.

S-ar fi înfiorat, dar arăta atât de mică și de drăguță, cum stătea așa, pe pat, cu părul răvășit de vânt, cu fața încă îmbujorată de la sărutul lui aspru, nerăbdător.

Își aminti cum arătase când intrase în bucătărie, cu Katie în brațe. Avusese ochii plini de încântare, și uimire și timiditate. Se îmbujorase când mama lui îi anunțase că Sydney făcuse singură ouăle. Și apoi din nou, când tatăl ei o strânsese într-o îmbrățișare viguroasă. Dar Mikhail văzuse că se ținuse bine de el, că se prinsese de cămașa lui Yuri, pentru o clipă doar.

Își amintea zeci de alte lucruri. Cum îl luase în brațe pe cățeluș, cum îl luase de mână pe Brandon sau cum o mângâiase pe Freddie pe păr.

Avea nevoie de dragoste. Era puternică și deșteaptă și sensibilă. Și avea nevoie de dragoste.

Se încruntă, se așeză pe marginea patului și o luă de mână. Un fior de neliniște o străbătu pe Sydney pe șira spinării.

– Ce este? Cu ce-am greșit?

Nu era prima dată când auzea această nuanță de nesiguranță și îndoială în vocea ea. Înfrânându-și întrebările și nerăbdarea, clătină din cap.

– Nimic. Eu sunt de vină. Îi întoarse mâna, o sărută ușor în centrul palmei, apoi pe încheietură, unde pulsul îi bătea rapid de teamă și excitație deopotrivă. Uit să fiu blând cu tine. Să fiu tandru.

Îi rănise sentimentele. Orgoliul. Nu fusese îndeajuns de sensibilă. Prea sensibilă. O, Doamne.

– Mikhail, doar te tachinam în legătură cu Alex. Nu mă plângeam.

– Poate ar trebui.

– Nu. Se puse pe genunchi, îl cuprinse cu brațele și își apăsă buzele de-ale lui. Te doresc, spuse ea cu disperare. Știi cât de mult te doresc.

În timp ce focul i se aprindea în stomac, își duse ușor mâinile spre fața ei, mângâind-o lejer cu degetele.

Emoţia pe care i-o infuză sărutului venea din inima lui, doar că era plină de dulceaţă, de bunătate, de dragoste.

Preţ de o clipă, ea se străduí să găsească căldura, temându-se că nu avea să o mai descopere. Dar gura lui era atât de moale, de răbdătoare. Pe măsură ce sentimentul ei de necesitate se transformă în uimire, el îşi frecă buzele de ale ei. Iar fricţiunea stârni nu fulgerele familiare, ci o strălucire caldă, aurie, atât de tăcută şi de frumoasă, încât o durea gâtul. Chiar şi atunci când el adânci sărutul, tot mai mult, era doar tandreţe în el. Slăbit din pricina lui, trupul i se topi ca ceara. Mâinile îi alunecară fără vlagă şi inutile de pe umerii lui, într-o supunere totală.

– Frumoasă. Atât de frumoasă, murmură el în timp ce o întinse pe spate pe pat, golindu-i mintea, tulburându-i sufletul cu săruturi lungi, sufocante. Ar trebui să fiu împuşcat că ţi-am arătat o singură variantă.

– Nu pot... Gândi, respira, mişca, se gândi ea.

– Şşt. O dezbrăcă cu blândeţe, cu o atingere de artist. Seara aceasta este doar pentru tine. Doar ca să te bucuri. I se tăie respiraţia când lumina muribundă a soarelui străluci peste pielea ei. Părea prea fragilă ca să fie atinsă. Prea încântătoare ca să nu fie. Lasă-mă să îţi arăt ce eşti pentru mine.

Totul. Era totul. După noaptea aceasta, voia ca ea să nu mai aibă nici o îndoială în privinţa aceasta. Cu mâini lente, adoratoare, îi arătă că, dincolo de dorinţă, exista o unire a spiritelor. O generozitate a sufletului. Dragostea putea fi paşnică, altruistă, trainică.

Trupul ei era ca un banchet, înmiresmat, cu arome erotice uimitoare. Dar în noaptea aceasta degustă lent, savurând, împărtăşind. Fiecare suspin, fiecare tremur îl umplea de recunoştinţă pentru faptul că era a lui.

Nu o lăsa să gonească. Incapabilă să reziste, pluti pe râul lung şi întunecos pe care o ghida, prin aerul cu mireasmă de mătase. Niciodată, nici măcar în timpul

celei mai pasionale împreunări ale ei, nu fusese atât de conştientă de trupul ei. De textura şi forma şi mirosul ei. Şi ale lui. O, Doamne, şi ale lui.

Muşchii aceia tari ca piatra şi forţa brută erau acum canalizate spre o blândeţe de neimaginat. Subtilitatea mişcării îi provoca noi tânjiri, cunoştinţe proaspete şi o simfonie a înţelegerii, splendidă în armonia ei.

– Lasă-mă să îţi dăruiesc. Lasă-mă să îţi arăt. Lasă-mă să iau.

Îşi trecu vârfurile degetelor sensibile peste ea, târâgânând ca să atâţe, continuându-şi căutarea după vreo plăcere nouă cutremurătoare. Iar plăcerea ei o stârnea pe a lui, la fel de dulce, la fel de ameţitoare, la fel de simplă.

Îşi auzea propria respiraţie, un sunet liniştit, tremurat, pe măsură ce noaptea din cameră se aprofunda. Un tribut adus frumuseţii, lacrimile îi umeziră obrajii şi îi îngroşară vocea când îi rosti numele.

El îi acoperi din nou gura cu a ei când o pătrunse în sfârşit. Înfăşurat în ea, legănat de ea, tremură sub scurgerea prelungă, suspinată, de senzaţii. Gura ei se deschise sub a lui, braţele i se ridicară, îl încercuiră, îl ţinură.

Mai mult. Îşi aminti că se luptase cândva cu disperare pentru mai mult. Acum, cu ea, avea totul.

Chiar dacă ciocanele fierbinţi ale dorinţei îl loveau, se mişcă lent, ştiind că o putea face să îşi ia zborul, de mai multe ori, înainte de acea eliberare ultimă.

– Te iubesc, Sydney. Muşchii îi tremurară când o simţi înălţându-se în întâmpinarea lui. Doar pe tine. Mereu pe tine.

capitolul 11

Când sună telefonul, era întuneric beznă, iar ei dormeau, întortocheați, ca niște copii care se luptau. Sydney se cuibări mai aproape de Mikhail, strângând tot mai tare din ochi și bombăni o singură dată „nu", hotărâtă să îl ignore.

Mikhail mârâi, o rostogoli de pe el, se gândi la modul serios să rămână exact în poziția aceea, cu trupul ei curbat într-un mod delicios pe lângă al lui.

– *Milaya*, murmură el, apoi înjură și scoase telefonul care urla din furcă.

– Ce e? Întrucât Sydney îl lovea peste umăr, se trase de lângă ea. Alexi? Când îl auzi pe fratele lui, se ridică brusc în șezut și se porni să turuie în ucraineană. Doar după ce Alex îl asigură că nu se întâmplase nimic cu cei din familie, i se mai atenuă sentimentul de panică bolnăvicios ce pusese stăpânire pe el. Ai face bine să fii la spital sau la închisoare. Nici una dintre ele? Se lăsă pe spate, se lovi cu capul de stâlpii de alamă ai tăbliei patului și înjură din nou. De ce suni în toiul nopții? Își trecu mâna peste față, după care se holbă malițios la ceasul lui Sydney. Afișajul luminos scria 4:45. Ce? Străduindu-se să se concentreze, mută telefonul la cealaltă ureche. La naiba, când? Vin imediat.

Trânti telefonul la locul lui și își căuta deja hainele când își dădu seama că Sydney aprinsese lumina. Era albă ca varul la față.

– Părinții tăi.

– Nu, nu, nu e vorba despre familie. Se așeză din nou pe pat și apoi o luă de mână. Este vorba de apartament. Vandali.

Tonul ascuțit al fricii se atenuă într-unul de confuzie.

– Vandali?

– Unul dintre polițiștii care a răspuns la apel îl știe pe Alex și că locuiesc acolo, așa că l-a sunat. Au făcut ceva daune.

– La clădire. Inima începu să îi bată puternic și lent, în gâtlej.

– Da, nu a fost rănit nimeni. O văzu închizând ochii ușurată, apoi încuviințând. Vopsea spray, ferestre sparte. Își înfrână o înjurătură.

– Două dintre apartamentele goale au fost inundate. Mă duc să văd ce este de făcut.

– Dă-mi zece minute, îi spuse Sydney și sări din pat.

O durea. Erau doar cărămizi și lemn și sticlă, dar o durea să le vadă deteriorate. Obscenități mizerabile erau mâzgălite cu vopsea de un roșu aprins de-a lungul gresiei de construcție vechi, încântătoare. Trei dintre ferestrele mai joase erau sparte. În interior, cineva scobise balustradele cu cuțitul și ciopârțise tencuiala.

În apartamentul doamnei Wolburg, apa măsura aproape opt centimetri deasupra parchetului, distrugându-i covoarele, udându-i partea de jos a canapelei. Macrameurile ei dantelate pluteau ca niște frunze de nuferi ude leoarcă.

– Au înfundat chiuvetele, le explică Alex. Până au spart ferestrele de mai jos, trezindu-i pe oameni, daunele erau deja provocate.

Da, daunele fuseseră deja provocate, se gândi Sydney. Dar nu se încheia acolo.

– Celălalt apartament?

– La etajul al doilea. Gol. Și acolo au pictat mult. O strânse pe Sydney de braț. Îmi pare rău. Le luăm declarații chiriașilor, dar...

– Era întuneric, termină Sydney fraza. Toată lumea dormea și nimeni nu va fi văzut nimic.

– Nimic nu e imposibil. Alex se întoarse spre murmurul de voci care se auzea din hol, unde se strânseseră majoritatea chiriaşilor.

– De ce nu urci la Mikhail? Va dura o vreme să îi calmăm pe toţi şi să îi facem să plece.

– Nu, e clădirea mea. Aş vrea să vorbesc cu ei.

El încuviinţă şi începu să o conducă de-a lungul coridorului.

– Ciudat că nu s-au sinchisit să fure nimic – şi au spart doar cele două apartamente care erau goale.

Ea îi aruncă o privire piezişă. Poate că nu era în uniformă, dar era cu siguranţă poliţist.

– Mă interoghezi cumva, Alex?

– Era doar o observaţie. Mă gândesc că ai şti cine avea acces la lista chiriaşilor.

– Mă gândesc că da, îi răspunse ea. Cred că ştiu cine este responsabil pentru asta, Alex. Atinse cu mâna balustrada distrusă. Ce-i drept, nu ştiu cine a aruncat vopseaua sau cine a inundat camerele, însă ştiu cine a aranjat toate astea. Dar nu ştiu dacă voi reuşi să o dovedesc.

– Lasă doveditul pe seama noastră.

Se uită la dunga de vopsea de pe perete.

– Ai face-o? Clătină din cap înainte ca el să apuce să răspundă. După ce sunt sigură, îţi voi preda totul. Promit – dacă promiţi să nu îi spui nimic lui Mikhail.

– E un târg dur, Sydney.

– Sunt o doamnă dură, spuse ea cu fermitate şi se duse să vorbească cu chiriaşii ei.

Până la ora opt era deja la birou, citind cu atenţie fiecare cuvinţel din dosarul personal al lui Lloyd Bingham. Până în ora zece, dăduse deja mai multe telefoane, consumase prea multe cești de cafea şi îşi structurase deja un plan.

Îl autorizase pe Mikhail să angajeze mai mulţi oameni, vorbise personal cu investigatorul de asigurări şi era acum pregătită pentru un scurt război psihologic.

Formase chiar ea numărul lui Lloyd Bingham și așteptă să sune de trei ori.

– Alo.

– Lloyd, Sydney Hayward.

Auzi zgomotul unei brichete.

– S-a întâmplat ceva?

– Nimic care să nu poată fi rezolvat. A fost un gest de-a dreptul demn de milă, Lloyd.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Bineînțeles că nu știi. O spusese cu sarcasm tăios, aproape nepăsător. Data viitoare, ți-aș sugera să te documentezi mai temeinic.

– Vrei să treci la subiect?

– Ideea este așa: clădirea mea, chiriașii mei și greșeala ta.

– E puțin cam devreme pentru ghicitori. Sydney își încolăci degetele când auzi satisfacția îngâmfată din vocea lui.

– Nu este o ghicitoare când soluția este atât de limpede. Cred că nu știai cât personal de serviciu locuiește în clădire. Și cât de devreme se trezesc unii dintre ei dimineața, ca să își bea cafeaua și să arunce o privire pe fereastră. Sau cât de cooperanți vor fi când va trebui să ofere descrieri poliției.

– Dacă s-a întâmplat ceva cu clădirea ta, e problema ta. Trase tare din țigară. Nu m-am apropiat de ea.

– Nici nu am crezut așa ceva, spuse ea lejer. Te-ai priceput tot timpul la delegat. Dar după ce anumiți indivizi sunt săltați de poliție, cred că vei descoperi cât de neliniștitor este să nu ai angajați loiali.

Ar fi putut să jure că îl auzise transpirând.

– Nu trebuie să ascult toate astea.

– Nu, bineînțeles că nu trebuie. Și nu te voi reține. Ah, Lloyd, nu îi lăsa să te convingă să le dai o primă. Nu s-au descurcat așa de bine. Ciao.

Închise, cu o satisfacție imensă. Dacă își cunoștea bine prada, nu avea să aștepte prea mult înainte să se întâlnească cu lichelele lui, ca să le plătească. Și întrucât investigatorul fusese foarte interesat de teoria lui Sydney, se îndoia că întâlnirea cu pricina avea să treacă neobservată.

Apăsă butonul de la interfon.

- Janine, am nevoie de mâncare înainte să începem să intervievăm noile secretare. Comandă orice îți zice de la restaurant că arată bine astăzi și dublează porția.

- S-a făcut. Tocmai voiam să te sun, Sydney. Mama ta e aici.

Mica bulă de succes i se sparse în gâtlej.

- Spune-i că sunt... O *lașă*. Ba nu, spune-i să intre. Dar trase adânc aer în piept înainte să se ridice și să se ducă la ușă. Mamă.

- Sydney, dragă. Arăta încântător în inul de culoarea fildeșului și mirosind a Paris și intră cu pași mari și o sărută pe Sydney pe obraz. Îmi pare atât de rău.

- Eu - ce?

- A trebuit să aștept tot weekendul ca să te contactez și să îmi cer iertare. Margerite trase și ea aer în piept, să se liniștească, răsucind geanta plic pe care o ținea în mâini. Mă pot așeza?

- Bineînțeles. Îmi pare rău. Vrei ceva?

- Să șterg în totalitate seara de vineri din viața mea. Margerite, acum așezată, îi aruncă o privire jenată fiicei ei. Nu este ușor pentru mine, Sydney. Pur și simplu, eram geloasă.

- Of, mamă.

- Nu, te rog. Margerite făcu un semn cu mâna spre scaunul de lângă ea. Nu îmi place deloc gustul ăsta amar și sper că mă vei lăsa să termin totul dintr-o înghițitură.

La fel de jenată ca mama ei, Sydney se așeză și o luă de mână.

– Nu este nevoie să înghiți deloc. Vom uita pur și simplu.

Margerite clătină din cap.

– Sper că sunt destul de mare ca să îmi recunosc eșecurile. Îmi place să cred că încă sunt o femeie atrăgătoare și de dorit.

– Ești.

Margerite zâmbi scurt.

– Dar cu siguranță nu sunt de admirat când mă trezesc roasă de invidie pentru că un bărbat pe care am sperat, ei bine, să îl farmec, a fost în schimb fermecat de fiica mea. Îmi regret, foarte mult, comportamentul și cuvintele. Poftim, spuse ea expirând. Mă ierți?

– Bineînțeles că da. Și îmi voi cere și eu iertare că am vorbit așa cum am făcut-o.

Margerite apucă un pătrățel mic dantelat din geantă și își tamponă ochii.

– M-ai surprins, recunosc. Nu te-am văzut niciodată atât de pasională. E un bărbat frumos, dragă. Nu voi spune că sunt de acord cu relația voastră, dar cu siguranță o pot înțelege. Oftă când vârî batista înapoi în geantă. Fericirea ta este importantă pentru mine, Sydney.

– Știu asta.

Își privi fiica cu ochi în continuare lucioși.

– Mă bucur așa de tare că am lămurit lucrurile. Și vreau să fac ceva pentru tine, ca să mă revanșez pentru tot.

– Nu trebuie să faci nimic.

– Dar chiar vreau. Ia cina cu mine diseară.

Sydney se gândi la zecile de lucruri pe care le avea de făcut, la masa liniștită de care sperase să aibă parte la sfârșitul zilei împreună cu Mikhail. După care se uită la ochii nerăbdători ai mamei ei.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Minunat. Margerite se ridică, sprintenă din nou. La ora opt. Le Cirque. O îmbrățișă scurt și sincer pe Sydney înainte să iasă din birou.

Până se făcu ora opt, Sydney ar fi preferat deja un somn lung, solitar, dar coborî din mașină îmbrăcată de seară într-o salopetă fără mâneci din mătase, de un albastru pal.

– Șoferul mamei mă va duce acasă, Donald.

– Prea bine, domnișoară Hayward. Să aveți o seară plăcută.

– Mulțumesc.

Maître d'hôtel o recunoscu în clipa în care intră în local și o conduse cu grație chiar el la masă. În timp ce traversă restaurantul elegant plin de oameni scânteietori și mirosuri exotice, și-l imagină pe Mikhail, așezat la masa lui de lucru plină de urme, cu o sticlă de bere și un castron de gulaș.

Încercă să nu ofteze de invidie.

Când o zări pe mama ei – împreună cu Channing – la masa din colț, se forță să nu scrâșnească din dinți.

– Aici erai, dragă. Convinsă că surpriza pe care i-o pregătise fiicei ei era exact ce îi trebuia, Margerite nu observă scânteierile de război din ochii lui Sydney. Nu e așa că e încântător?

– Încântător, spuse Sydney pe un ton lipsit de emoție când Channing se ridică și îi trase scaunul. Nu spuse nimic când acesta se aplecă și o sărută pe obraz.

– Arăți frumos în seara aceasta, Sydney.

Șampania era deja răcită și deschisă. Așteptă să i se toarne în pahar, dar prima sorbitură nu alungă cu nimic mânia pe care o simțea în gâtlej.

– Mama nu mi-a spus că ni te vei alătura în seara aceasta.

– Era o surpriză din partea mea, spuse Margerite pe un ton efervescent ca vinul din paharul ei. Un mic

cadou de împăcare. În urma unui semnal prestabilit, lăsă la o parte șervetul și se ridică. Sunt convinsă că mă veți scuza cât mă duc să îmi pudrez nasul.

Știind că avea la dispoziție doar cincisprezece minute ca să își ducă la bun sfârșit misiunea, Channing o luă imediat de mână pe Sydney.

- Mi-a fost dor de tine, draga mea. Mi se pare că au trecut săptămâni întregi de când nu am avut parte de un moment în care să fiu singur cu tine.

Sydney își scoase cu abilitate mâna din a lui.

- Da! Chiar au trecut săptămâni. Ce mai faci, Channing?

- Sunt nefericit fără tine. Își trecu degetul peste brațul ei gol. Chiar că avea o piele splendidă. Când vom înceta să mai jucăm astfel de jocuri, Sydney?

- Nu m-am jucat. Sorbi din vin. Am muncit.

Privirea lui fu umbrită scurt de un sentiment de enervare, după care i se înseninâ din nou. Era convins că Margerite avea dreptate. După ce aveau să se căsătorească, ea avea să fie prea ocupată cu el ca să îi mai pese de carieră. Cel mai bine era să treacă direct la subiect.

- Draga mea, ieșim împreună de câteva luni deja. Și, bineînțeles, ne știm de ani de zile. Dar lucrurile sau schimbat.

Ea îl privi în ochi.

- Așa este, s-au schimbat.

Încurajat, o luă din nou de mână.

- Nu am vrut să te grăbesc, dar simt că a venit momentul să facem următorul pas. Țin foarte mult la tine, Sydney. Te consider încântătoare și amuzantă și dulce.

- Și potrivită, bombăni ea.

- Bineînțeles. Vreau să fii soția mea. Scoase o cutiuță din buzunar, deschise capacul, astfel încât diamantul rotund ca de gheață să strălucească în lumina lumânării.

- Channing...

– Mi-a adus aminte de tine, o întrerupse el. Regal și elegant.

– E frumos, Channing, spuse ea cu grijă. Și rece, se gândi ea. Foarte rece. Și îmi pare rău, dar nu îl pot accepta. Nici pe tine.

La început fu șocat, apoi enervat.

– Sydney, suntem amândoi adulți. Nu ai de ce să fii sfioasă.

– Încerc să fiu sinceră. Se foi pe scaun, iar de data aceasta îl luă ea pe el de mâini. Nu îți pot spune cât de rău îmi pare că mama te-a făcut să crezi că aș simți altceva. Făcând asta, ne-a pus pe amândoi într-o situație jenantă. Să fim cinstiți, Channing. Nu mă iubești și nici eu nu te iubesc pe tine.

El se îndreptă de spate, insultat.

– Nu cred că te-aș cere în căsătorie dacă nu ar fi așa.

– Mă ceri în căsătorie pentru că mă consideri atrăgătoare, crezi că aș fi o gazdă excelentă și pentru că provin din același cerc ca tine. Sunt motive pentru o fuziune, nu pentru o căsnicie. Închise capacul de la cutiuța cu inelul cu diamant și i-o apăsă în mâini. Sunt o soție de slabă calitate, Channing, atâta știu și eu. Și nu intenționez să devin din nou soție.

El se mai relaxă.

– Înțeleg că s-ar putea să suferi încă din pricina celor întâmplate între tine și Peter.

– Ba nu, nu înțelegi deloc ce s-a întâmplat între mine și Peter. Sinceră să fiu, nu are a face cu motivul pentru care te refuz pe tine. Nu te iubesc, Channing, și sunt foarte îndrăgostită de altcineva.

Pielea lui albă deveni de un roșu-închis.

– Atunci mi se pare mai mult decât insultător faptul că te prefaci că simți afecțiune pentru mine.

– Chiar simt afecțiune pentru tine, spuse ea extenuată. Dar asta este tot ce simt. Pot doar să îmi cer scuze

dacă nu am reușit să îți transmit acest lucru cu claritate înainte de acest moment.

– Nu cred că scuzele sunt suficiente, Sydney. Se ridică țeapăn. Te rog să îi transmiți mamei tale regretele mele.

Drept ca prăjina, ieși cu pași mari din local, lăsând-o pe Sydney singură, copleșită de un amestec de sentimente de furie și vină. Cinci minute mai târziu, Margerite ieși din toaleta pentru doamne, radiind.

– Deci. Se aplecă conspirativ înspre fiica ei, mulțumită că Channing le lăsase câteva momente singure. Spune-mi totul.

– Channing a plecat, mamă.

– A plecat? Cu ochi strălucitori, Margerite se uită în jur. Cum adică a plecat?

– Adică a plecat, furios, aș putea adăuga, pentru că i-am refuzat cererea în căsătorie.

– Ai refuzat? clipi Margerite. Tu – Sydney, cum ai putu face așa ceva?

– Cum am putut? ridică ea vocea, dar se controlă imediat și adăugă în șoaptă. Cum ai putut tu? Ai plănuit seara asta.

– Bineînțeles că da. Frântă, Margerite îi făcu semn ospătarului care venea spre ele să plece și se întinse după vin. Am plănuit luni la rândul să vă văd pe tine și pe Channing împreună. Și întrucât era evident că Mikhail te-a scos din carapacea ta, momentul era perfect. Channing este exact ceea ce ai nevoie. Este eligibil, familia lui este ireproșabilă, are o casă frumoasă și o purtare excelentă.

– Nu îl iubesc.

– Sydney, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să fii rațională.

– Așa am fost mereu și poate că aceasta a fost problema. Te-am crezut când ai venit să mă vezi azi-dimineață. Te-am crezut că îți părea rău, că îți păsa, și că ai vrea

să existe mai mult decât cuvinte politicoase între noi două.

Ochii lui Margerite se umplură de lacrimi.

– Tot ce am spus azi-dimineață a fost adevărat. M-am simțit îngrozitor tot weekendul, gândindu-mă că te-am alungat. Ești fiica mea, chiar îmi pasă. Vreau ce este cel mai bine pentru tine.

– Vorbești serios, murmură Sydney, dintr-odată insuportabil de epuizată. Dar mai crezi și că știi ce este cel mai bine pentru mine. Nu vreau să te rănesc, dar am ajuns să înțeleg că nu ai știut niciodată ce este cel mai bine pentru mine. Făcând ce ai făcut în seara aceasta, m-ai obligat să îl rănesc pe Channing într-un mod în care nu am intenționat niciodată să îl rănesc.

O lacrimă se rostogoli din ochiul mamei ei.

– Sydney, doar am crezut că...

– Nu gândi în locul meu. Era periculos de aproape de a izbucni la rândul ei în lacrimi. Nu mai gândi niciodată în locul meu. Te-am mai lăsat o dată să faci asta și am distrus viața cuiva.

– Nu vreau să fii singură, spuse Margerite, cu vocea strangulată. E odios să fii singur.

– Mamă. Deși se temea că avea să cedeze prea mult, prea curând, o luă pe Margerite de mâini. Ascultă-mă și ascultă-mă bine. Te iubesc, dar nu pot fi ca tine. Vreau să știu că putem avea o relație sinceră, plină de afecțiune. Va necesita timp. Dar nu se va întâmpla niciodată dacă nu încerci să mă înțelegi, dacă nu mă respecți pentru cine sunt și nu pentru cine ai vrea tu să fiu. Nu mă pot căsători cu Channing ca să îți fac ție pe plac. Nu mă pot căsători cu nimeni.

– Of, Sydney.

– Sunt lucruri pe care nu le știi. Lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Te rog doar să ai încredere în mine. Știu ce fac. Am fost mai fericită ca niciodată în ultimele câteva săptămâni.

– Stanislaski, spuse Margerite oftând.

– Da, Stanislaski. Şi Hayward, adăugă ea. Şi eu. Fac ceva cu viaţa mea, mamă. Chiar contează. Acum, hai să îţi refacem machiajul şi să o luăm de la capăt.

La masa lui de lucru, Mikhail lustruia bustul din lemn de trandafir. Nu intenţionase să lucreze atât de târziu, dar Sydney pur şi simplu prinsese contur în mâinile lui. Nu putea explica ce simţise când ea prinsese viaţă acolo. Nu îl făcea să se simtă puternic. Ci îl smerea. Abia de trebuise să se gândească. Chiar dacă avea crampe la degete, dovada faptului că sculptase, şlefuise şi lustruise mult timp, abia de îşi amintea tehnica pe care o folosise.

Nu contau uneltele, ci doar rezultatul. Acum era acolo cu el, frumoasă, caldă, vie. Şi ştia că era o lucrare de care nu avea să se despartă vreodată.

Se lăsă pe spate şi îşi mişcă circular umerii ca să mai atenueze din rigiditate. Fusese o zi foarte lungă, care începuse înainte de ivirea zorilor. Trebuise să îşi canalizeze furia pe organizarea curăţării şi reparării celor mai grave daune. Acum că avântul care îl făcuse să termine bustul trecuse, era ameţit de oboseală. Dar nu voia să se culce. Un pat gol.

Cum de putea să îi fie atât de dor de ea după doar câteva ore? De ce i se părea că se afla la o lume distanţă, când de fapt era doar în celălalt capăt al oraşului? Nu avea să treacă printr-o altă noapte fără ea, jură el când se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin încăpere. Iar ea trebuia să înţeleagă asta. Avea să o facă să înţeleagă asta. O femeie nu avea dreptul să devină vitală pentru existenţa unui bărbat, după care să îl lase neliniştit şi singur la miezul nopţii.

Îşi trecu o mână prin păr şi se gândi ce opţiuni avea. Ar fi putut să se ducă în pat şi să îşi dorească să adoarmă. Ar fi putut să o sune şi să fie satisfăcut cu faptul

că îi auzea vocea. Sau ar fi putut să se ducă în cartierul rezidențial și să bată la ușa ei, până avea să îl lase să intre.

Rânji. A treia variantă îi plăcea cel mai mult. Apucă o cămașă și și-o trase pe el în timp ce se îndreptă spre ușă. Sydney icni surprinsă când acesta o deschise chiar pe când ea se pregătea să bată în ea.

– O! Ce instincte! Își apăsă mâna pe inimă. Îmi pare rău că am venit atât de târziu, dar am văzut lumina aprinsă, așa că...

Nu o lăsă să termine, ci o trase înăuntru și o ținu în brațe până ea se întrebă dacă nu cumva îi fracturase coastele.

– Veneam la tine, bombăni el.

– Veneai la mine? Abia ce am plecat de la restaurant.

– Te doream. Voiam să... Se opri și o dădu în spate. E trecut de miezul nopții. Ce cauți în centru după miezul nopții?

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu e sigur pentru o femeie singură.

– A fost foarte sigur.

Clătină din cap, cuprinzându-i bărbia cu mâna.

– Data viitoare, sună. Voi veni la tine. După care miji ochii. Ochii lui de artist, de iubit văzură dincolo de un machiaj reparat cu grijă. Ai plâns.

Era atâta furie în acuzația lui, încât ea râse.

– Nu, nu chiar. Mama s-a emoționat puțin și a urmat o reacție în lanț.

– Parcă spuneai că v-ați împăcat.

– Așa am spus. Așa este. Cel puțin cred că am ajuns să ne înțelegem mai bine.

El zâmbi puțin, trecându-și degetul peste buzele lui Sydney.

– Nu este de acord cu mine pentru fiica ei.

– Nu asta este problema. Mă tem că se simte puțin epuizată. S-a ales praful de planurile ei în seara asta.

– Îmi vei spune.

– Da. Se deplasă, cu intenția de-a se prăbuși pe canapeaua lui incomodă. Dar văzu bustul. Se apropie lent de el și îl studie. Când vorbi, o făcu cu voce joasă și guturală. Ai un talent incredibil.

– Sculptez ceea ce văd și cunosc și simt.

– Așa mă vezi tu?

– Așa ești. Își puse ușor mâinile pe umerii ei. Pentru mine.

Însemna că era frumoasă pentru el, se gândi Sydney. Și vibra de viață și dragoste, pentru el.

– Nici măcar nu ți-am pozat.

– O vei face. Își trecu buzele peste părul ei. Vorbește cu mine.

– Când m-am întâlnit cu mama la restaurant, Channing era cu ea.

Pe deasupra capului lui Sydney, ochii lui Mikhail se întunecară periculos.

– Bancherul cu costume de mătase. L-ai lăsat să te sărute înainte să mă lași pe mine.

– Îl știam înainte să te știu pe tine. Amuzată, Sydney se întoarse și privi gelozia în ochi. Și nu te-am lăsat, din câte îmi amintesc. Pur și simplu ai făcut-o.

Și o făcu din nou, necruțător.

– Nu îl vei lăsa din nou.

– Nu.

– Bine. O trase pe canapea. Atunci poate trăi.

Ea râse și își azvârli brațele în jurul lui, strângându-l tare, după care își așeză capul pe umărul lui.

– Nu e vina lui, de fapt. Nici a mamei. E mai degrabă o chestiune de obiceiuri și circumstanțe. Plănuise seara după ce l-a convins pe Channing că era vremea să mă ceară în căsătorie.

– Să te ceară în căsătorie? Mikhail o întoarse cu fața spre el. Vrea să se însoare cu tine?

– Nu chiar. Credea că vrea. Cu siguranţă nu mai vrea să se însoare cu mine acum. Dar el o împingea deja din calea lui, ca să se poată ridica, şi începu să se plimbe încoace şi încolo. Nu ai de ce să fii furios, spuse Sydney, netezindu-şi salopeta. Eu am fost pusă într-o poziţie ciudată. De fapt, mă îndoiesc că va mai vorbi vreodată cu mine.

– Dacă o face, îi voi tăia limba. Lent, se gândi Mikhail, tot mai furios. Nimeni în afară de mine nu se însoară cu tine.

– Ţi-am explicat deja... Se opri când i se puse un nod în gât, care îi tăie respiraţia. Chiar nu trebuie să discutăm despre asta, reuşi ea să îngâne în timp ce se ridică. E târziu.

– Aşteaptă, îi porunci Mikhail şi se duse cu paşi mari în dormitor. Când se întoarse cu o cutiuţă, lui Sydney îi îngheţă sângele în vine. Aşază-te.

– Nu, Mikhail, te rog...

– Atunci stai în picioare. Deschise partea de sus a cutiei, dând la iveală un inel din aur, cu o piatră mică de un roşu aprins în centru. Bunicul tatălui meu l-a făcut pentru soţia lui. Era aurar, aşa că lucrătura e foarte fină, chiar dacă piatra este mică. A ajuns la mine, pentru că sunt fiul cel mai mare. Dacă nu îţi este pe plac, cumpăr altceva.

– Nu, este frumos. Te rog, nu. Nu pot. Îşi ţinu mâinile făcute pumn la spate. Nu mă cere.

– Te cer, spuse el, nerăbdător. Dă-mi mâna.

Ea se dădu un pas în spate.

– Nu pot purta inelul. Nu mă pot căsători cu tine.

El clătină din cap, o trase de mână, eliberându-i-o, şi îi împinse inelul pe deget.

– Vezi? Îl poţi purta. E prea mare, dar îl vom repara.

– Nu. L-ar fi scos din nou, dar el îşi închise mâna peste a ei. Nu vreau să mă mărit cu tine.

El își încordă degetele peste ale ei și un foc îi săgetă privirea, mai luminos ca rubinul.

– De ce?

– Nu vreau să mă căsătoresc, spuse ea cât putu de limpede. Nu voi accepta să se distrugă ceea ce am început împreună.

– Căsătoria nu distruge dragostea, ci o hrănește.

– Tu nu știi cum e, se răsti ea. Nu ai mai fost căsătorit. Eu da. Și nu voi trece din nou prin asta.

– Deci. Străduindu-se să își controleze mânia, se legănă în spate pe călcâie. Soțul acesta al tău te-a rănit, te face nefericită, așa că tu crezi că și eu voi face la fel.

– La naiba, l-am iubit. Vocea i se întrerupse, iar ea își acoperi chipul cu mâna, în timp ce lacrimile începură să îi curgă.

Sfâșiat între gelozie și nefericire, el o trase aproape, murmurându-i cuvinte dragi și mângâind-o pe păr.

– Îmi pare rău.

– Nu înțelegi.

– Lasă-mă să înțeleg. El îi ridică fața și îi sărută lacrimile. Îmi pare rău, repetă el. Nu voi mai țipa la tine.

– Nu e asta. Expiră tremurat. Nu vreau să te rănesc. Te rog, renunță la ideea asta.

– Nu pot renunța la asta. Nici la tine. Te iubesc, Sydney. Am nevoie de tine. Pe viața mea că am nevoie de tine. Explică-mi de ce nu vrei să mă accepți.

– Dacă ar fi putut cineva, începu ea grăbită, după care clătină din cap înainte să apuce măcar să își dorească așa ceva. Mikhail, nu mă pot gândi la căsătorie. Hayward este o responsabilitate prea mare și trebuie să mă concentrez pe cariera mea.

– Este fum, ca să ascundă adevăratul răspuns.

– În regulă. Își făcu curaj și se îndepărtă de el. Nu cred că aș suporta să dau din nou greș și să pierd pe cineva pe care îl iubesc. Căsătoria îi schimbă pe oameni.

– Cum te-a schimbat pe tine?

– L-am iubit pe Peter, Mikhail. Nu așa cum te iubesc pe tine, dar mai mult decât pe oricine altcineva. A fost cel mai bun prieten al meu. Am crescut împreună. Când părinții mei au divorțat, a fost singurul cu care am putut vorbi. Îi păsa cu adevărat de cum mă simțeam, de ce credeam, de ce voiam. Puteam să stăm ore întregi pe plaja din Hamptons și să privim apa, să ne spunem unul altuia secrete.

Se întoarse cu spatele la el. Acum că o spunea cu voce tare, durerea o străpunse din nou.

– Și te-ai îndrăgostit.

– Nu, spuse ea tristă. Pur și simplu ne iubeam. Nu îmi amintesc o perioadă fără el. Și nu îmi amintesc când a început să devină de la sine înțeles că aveam să ne căsătorim într-o zi. Nu că noi am fi vorbit despre asta. Toți ceilalți vorbeau despre asta. Sydney și Peter, ce cuplu încântător sunt. Ce drăguț e că se potrivesc atât de bine. Cred că am auzit-o atât de des, încât am început să o credem. Oricum, lumea se aștepta la asta și amândoi fusesem crescuți să facem ceea ce era de așteptat de la noi.

Își șterse lacrimile și se duse spre rafturile lui.

– Ai avut dreptate când mi-ai oferit figurina aceea cu Cenușăreasa. Am respectat mereu regulile. Era de așteptat să merg la internat și să iau note mari. Așa am făcut. Era de așteptat să mă comport prezentabil, să nu arăt niciodată emoții inacceptabile. Așa am făcut. Era de așteptat să mă mărit cu Peter. Așa am făcut.

Se răsuci din nou spre el.

– Așa că iată-ne, amândoi tocmai ce împlinisem douăzeci și doi de ani – o vârstă destul de acceptabilă pentru căsătorie. Mă gândesc că amândoi am crezut că avea să fie bine. La urma urmei, ne știam dintotdeauna, ne plăceau aceleași lucruri, ne înțelegeam reciproc. Ne iubeam. Dar nu a fost bine. Aproape de la început. În luna de miere am mers în Grecia. Amândurora

ne plăcea ţara. Şi ambii ne-am prefăcut că partea fizică a căsniciei mergea bine. Bineînţeles că nu mergea deloc bine şi, cu cât ne prefăceam mai mult, cu atât ne îndepărtam mai tare. Ne-am mutat înapoi în New York, ca el să îşi poată ocupa locul în cadrul afacerii de familie. Eu am decorat casa, organizam petreceri. Şi mă îngrozeam când vedeam că apune soarele.

– A fost o greşeală, spuse Mikhail cu blândeţe.

– Da, a fost. Una pe care eu am făcut-o, pentru care eu sunt responsabilă. Mi-am pierdut cel mai apropiat prieten şi, înainte să se încheie, dispăruse şi toată dragostea. Erau doar certuri şi acuzaţii. Eram frigidă, aşa că de ce nu ar fi apelat la altcineva pentru puţină căldură? Dar am păstrat aparenţele. Era de aşteptat. Şi când am divorţat, am făcut-o într-un mod foarte rece, foarte controlat, foarte civilizat. Nu i-am putut fi soţie, Mikhail.

– Nu este la fel pentru noi doi. Se duse spre ea.

– Nu, nu este. Şi nu voi permite să fie.

– Eşti rănită din pricina unui lucru care ţi s-a întâmplat, nu din pricina a ceva ce ai făcut. Îi cuprinse faţa cu mâinile când ea clătină din cap. Da. Trebuie să treci mai departe şi să ai încredere în ceea ce avem. Îţi voi da timp.

– Nu. Disperată, îl prinse de încheieturi. Nu îţi dai seama că este acelaşi lucru? Mă iubeşti, aşa că te aştepţi să mă căsătoresc cu tine, pentru că asta vrei – aşa crezi tu că este cel mai bine.

– Nu cel mai bine, spuse el, scuturând-o rapid. Ci corect. Am nevoie să îmi împart viaţa cu tine. Vreau să trăiesc cu tine, să am copii cu tine. Să îi văd cum cresc. Există o familie în noi, Sydney.

Ea se îndepărtă brusc. Nu avea să o asculte, se gândi ea. Nu avea să înţeleagă.

– Căsătoria şi familia nu intră în planurile mele, spuse ea, dintr-odată rece. Va trebui să accepţi asta.

– Să accept? Mă iubești. Sunt suficient de bun pentru asta. Suficient de bun ca să te culci cu mine, dar nu ca să îți schimbi planurile. Toate astea pentru că ai urmat odată regulile în loc să îți urmezi inima.

– Acum urmez bunul-simț. Trecu pe lângă el, spre ușă. Îmi pare rău, nu îți pot da ceea ce vrei.

– Nu te vei duce acasă singură.

– Cred că ar fi mai bine să plec.

– Vrei să pleci, pleacă. Se duse țanțoș și deschise ușa cu forță. Dar te voi conduce.

Doar când stătea deja întinsă în patul ei, înlăcrimată și irascibilă, își dădu seama că încă îi purta inelul.

capitolul 12

Nu se îngropă ea în muncă în următoarele două zile, ci munca o îngropă pe ea. Sydney își dorea doar ca asta să o fi ajutat. Cică să fii ocupat face bine la moral. Atunci de ce al ei era la pământ?

Încheiase cea mai mare afacere din cariera ei la Hayward, angajă o nouă secretară care să preia din sarcinile de birou ale lui Janine și gestionă o ședință cu întregul personal. Acțiunile Hayward crescuseră cu trei puncte în ultimele zece zile. Consiliul administrativ era încântat de ea. Iar ea era nefericită.

– Vă caută un polițist Stanislaski pe linia doi, domnișoară Hayward, îi spuse noua secretară prin interfon.

– Stan – ah. Se înveseli, după care se liniști. *Polițist.* Da, preiau apelul. Mulțumesc. Sydney se forță să zâmbească pentru liniștea ei sufletească. Alex?

– Hei, domnișoară frumușică. Mă gândeam că ai vrea să fii prima care află. Tocmai l-au adus pe vechiul tău amic, Lloyd Bingham, pentru interogare.

Zâmbetul îi pieri.

– Înțeleg.

– Investigatorul de asigurări ți-a ascultat sfatul și l-a supravegheat. S-a întâlnit cu doi ticăloși, le-a dat niște bancnote. După ce i-am săltat, tipii au cântat mai bine decât Springsteen.

– Deci Lloyd chiar a angajat pe cineva care să vandalizeze clădirea.

– Ei așa spun. Nu cred că îți va mai face necazuri o vreme bună.

– Mă bucur să aud asta.

– Ai fost destul de isteață, să te concentrezi pe el. Și deșteaptă și frumoasă, spuse el oftând, ceea ce aproape

că o făcu să zâmbească din nou. Ce-ar fi să plecăm în Jamaica vreo două zile? Să îl înnebunim pe Mikhail?

– Cred că e deja îndeajuns de nebun.

– Hei, te sâcâie cumva? Vino la unchiul Alex. Ea nu îi răspunse, așa că renunță să o mai tachineze. Nu îl băga în seamă pe Mik, Sydney. Este prost dispus, atâta tot. E artistul din el. E nebun după tine.

– Știu. Se joacă cu dosarele de pe biroul ei. Poate îi dai un telefon, să îi dai veștile.

– Sigur. Mai vrei să îi transmit ceva?

– Spune-i... Ba nu, se hotărî ea. Nu, i-am spus eu deja. Mersi că ai sunat, Alex.

– Nici o problemă. Anunță-mă dacă te răzgândești în legătură cu Jamaica.

Închise telefonul, dorindu-și să se fi simțit la fel de tânără precum părea Alex. La fel de fericită. De degajată. Dar, pe de altă parte, Alex nu era îndrăgostit. Și nu își făcuse praf propriile visuri.

Oare așa făcuse? se întrebă Sydney în timp ce se împinse de lângă birou. Oare își sabotase propriile tânjiri? Nu, se oprise, pe ea și pe bărbatul pe care îl iubea, de la a face o greșeală. Căsătoria nu era mereu răspunsul. Exemplul ei dovedea acest lucru. Și al mamei ei. După ce se mai calma puțin, Mikhail avea să îi accepte poziția și aveau să poată continua ca înainte.

Pe cine încerca să păcălească?

Era prea încăpățânat, prea îndărătnic, prea al naibii de sigur că avea dreptate, ca să o lase mai moale chiar și preț de o clipă.

Și dacă avea să o pună să aleagă totul sau nimic? Ce avea să facă atunci? Apucă o agrafă de birou și începu să o răsucească, plimbându-se încolo și încoace prin birou. Dacă totul avea să se reducă la a renunța la el și a-l pierde categoric, sau la a ceda în fața lui și a risca să îl piardă...

Dumnezeule, avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Întrucât nu putea fi Mikhail, îi rămâneau câteva variante jalnice. Cândva ar fi mers la Peter să își discute problemele, dar era...

Se opri, rupând metalul deformat între degete. Asta era sursa problemei. Și poate, doar poate, și soluția.

Fără să își mai aloce timp de gândire, ieși în grabă din biroul ei și intră în cel al lui Janine.

- Trebuie să plec din oraș vreo două zile, spuse ea fără vreun preambul.

Janine se ridica deja din spatele biroului.

- Dar...

- Știu că este brusc, și inconvenabil, dar nu am ce face. Nu avem nimic vital în așteptare momentan, așa că ar trebui să te descurci cu orice ar apărea. Dacă nu poți, atunci va trebui să aștepte.

- Sydney, ai trei întâlniri mâine.

- Le preiei tu. Ai dosarele, știi punctul meu de vedere. Imediat ce ajung la destinație, voi suna.

- Dar, Sydney... Janine se duse grăbită spre ușă, în timp ce Sydney se îndepărtă cu pași mari. Unde te duci?

- Să mă întâlnesc cu un prieten vechi.

La nici o oră după ce Sydney ieșise în goană din birou, Mikhail dădu năvală în el. Era sătul. Îi oferise femeii două zile ca să își vină în fire. Timpul expirase. Aveau să lămurească lucrurile și aveau să o facă acum.

Trecu ca vântul pe lângă noua secretară, salutând-o scurt din cap și deschise ușa de la biroul lui Sydney.

- Mă scuzați. Domnule, mă scuzați.

Mikhail se întoarse spre biata femeie.

- Unde naiba e?

- Domnișoara Hayward nu este în birou, spuse aceasta cu afectare. Mă tem că va trebui să...

- Dacă nu aici, unde?

- Mă ocup eu, Carla, murmură Janine din ușă.

– Da, doamnă. Carla plecă rapid și ușurată.

– Domnișoara Hayward nu este aici, domnule Stanislaski. Vă pot ajuta cu ceva?

– Spune-mi unde este.

– Mă tem că nu pot face asta. Privirea lui o făcu să se dea un pas în spate. Știu doar că este plecată din oraș o zi sau două. A plecat brusc și nu mi-a spus unde se duce.

– Plecată din oraș? Se încruntă la biroul gol, apoi din nou la Janine. Nu își lasă munca așa.

– Recunosc că este neobișnuit. Dar am avut impresia că era ceva foarte important. Sunt sigură că va suna. Îi voi transmite bucuroasă un mesaj din partea dumneavoastră.

El spuse ceva scurt și dur în ucraineană, după care ieși valvârtej din birou.

– Cred că mai bine îi spui chiar tu asta, murmură Janine în încăperea goală.

La douăzeci și patru de ore după ce plecase din biroul ei, Sydney se afla pe un trotuar umbrit din Georgetown, Washington, D.C. Un iureș năvalnic de adrenalină o adusese până aici, îndeajuns de departe ca să se uite la casa în care se stabilise Peter când se mutase, după divorț.

Drumul impulsiv până la aeroport și zborul rapid de la un oraș spre celălalt fuseseră îndeajuns de ușoare. Nici măcar apelul prin care îi cerea lui Peter să îi acorde o oră din timpul lui nu fusese chiar atât de dificil. Dar acest ultim pas era aproape imposibil.

Nu îl mai văzuse de mai bine de trei ani și atunci fusese de partea cealaltă a unei mese late din biroul unui avocat. Civilizat, Dumnezeule! Da, se purtaseră civilizat. Și de parcă ar fi fost străini.

Era prostesc, ridicol, să plece așa, dintr-odată. Nu avea să se schimbe nimic prin faptul că vorbea cu Peter.

Nu se putea schimba nimic. Şi totuşi, se trezi urcând scările spre veranda casei înşiruite vechi şi încântătoare, ridicând mânerul de alamă şi bătând cu el în uşă.

Îi răspunse chiar el, arătând atât de neschimbat, încât aproape că întinse mâinile spre el, aşa cum ar fi făcut cândva. Era înalt şi zvelt, elegant de informal în pantaloni kaki şi o cămaşă de in. Avea părul nisipiu ciufulit într-un mod atrăgător. Dar ochii lui verzi nu se luminară de plăcere, ci îi rămaseră neclintiţi şi reci.

– Sydney, spuse el, dându-se în spate ca să o lase să intre.

Foaierul era rece şi aerisit, făcând subtil şi discret trimitere prin mobilier şi lucrările de artă la o avuţie moştenită.

– Apreciez că m-ai primit în condiţiile de faţă, Peter.

– Ai spus că era important.

– Pentru mine.

– Ei bine, atunci... Neştiind ce altceva să mai spună, o conduse pe coridor, într-o cameră de zi. Bunele maniere erau adânc impregnate în amândoi, aşa că ea făcu comentariile potrivite despre casă, iar el le pară în timp ce îi oferi un loc şi ceva de băut.

– Deci îţi place Washingtonul.

– Foarte mult. Bău din paharul lui de vin, în timp ce ea şi-l răsuci doar la nesfârşit pe al ei în mână. Era emoţionată. O cunoştea prea bine ca să nu recunoască semnele. Şi era la fel de încântătoare ca întotdeauna. Îl durea. Ura faptul că îl durea doar să o privească. Şi cel mai bun mod de-a trece peste durere era să treacă direct la subiect.

– Cu ce te pot ajuta, Sydney?

Străini, se gândi ea din nou, coborându-şi privirea înspre paharul ei. Se cunoscuseră toată viaţa, fuseseră căsătoriţi aproape trei ani şi, totuşi, erau ca nişte străini.

– E dificil să știu cu ce să încep.

El se lăsă în spate pe scaun și făcu un gest.

– Alege un punct de plecare.

– Peter, de ce te-ai căsătorit cu mine?

– Poftim?

– Vreau să știu de ce te-ai căsătorit cu mine.

Nu se așteptase deloc la asta. Se foi în scaun, mai sorbi o dată din pahar.

– Din mai multe dintre motivele obișnuite, bănuiesc.

– M-ai iubit?

El o privi în ochi.

– Știi că te-am iubit.

– Știu că ne-am iubit unul pe celălalt. Erai prietenul meu. Își strânse buzele. Cel mai bun prieten al meu.

El se ridică și își mai turnă niște vin.

– Eram copii.

– Nu când ne-am căsătorit. Eram foarte tineri, dar nu eram copii. Și încă eram prieteni. Nu știu cum de s-a stricat totul, Peter, sau ce am făcut ca să distrug totul, dar...

– Tu? Se holbă la ea, ținând sticla într-o mână și paharul în cealaltă. Cum adică *tu* ai distrus totul?

– Te-am făcut nefericit, incredibil de nefericit. Știu că am dat greș în pat, ceea ce a afectat toate celelalte lucruri, până când nu ai mai suportat să te afli în prezența mea.

– Nu voiai să te ating, ripostă el. Fir-ar, era ca și când aș fi făcut dragoste cu...

– Un aisberg, încheie ea monoton. Așa mi-ai spus.

Încercând să alunge sentimentul de vină, el lăsă paharul din mână.

– Am spus multe lucruri; la fel și tu. Credeam că am trecut peste majoritatea, până ți-am auzit vocea în după-amiaza aceasta.

– Îmi pare rău. Se ridică, cu trupul și vocea țepene, ca să compenseze mândria-i sfărâmată. Tocmai am înrăutățit lucrurile venind aici. Îmi pare foarte rău, Peter. Voi pleca.

– Era ca și cum aș fi făcut dragoste cu sora mea, îi țâșni lui din gură, făcând-o să se oprească înainte să apuce să traverseze încăperea. Amica mea. La naiba, Sydney, nu puteam... Umilința își înfipse din nou ghearele în el. Nu am putut trece deloc peste asta, ca să te fac, ei bine, soție. M-a emasculat. Și m-am descărcat pe tine.

– Am crezut că mă urai.

El trânti sticla pe masă.

– Era mai ușor să încerc să te urăsc decât să recunosc că nu puteam să trezesc pasiunea dintre noi. Că eram nepotrivit.

– Dar eu chiar eram. Nedumerită, făcu un pas spre el. Știu că eram inutilă în pat – am știut dinainte să mi-o spui tu. Și a trebuit să te duci în altă parte pentru ceea ce nu îți puteam dărui.

– Te-am înșelat, spuse el cu glas egal. Mi-am mințit și înșelat cea mai apropiată prietenă. Uram modul în care începuseși să mă privești, modul în care începusem eu să mă privesc. Așa că m-am dus să îmi demonstrez bărbăția în altă parte și te-am rănit. Când ai aflat, am făcut ceea ce era bărbătește din partea mea, adică am dat vina pe tine. La naiba, Sydney, pe atunci abia de ne vorbeam. Mai puțin în public.

– Știu. Și îmi amintesc cum am reacționat, lucrurile pline de ură pe care ți le-am spus. Am lăsat ca mândria să mă coste un prieten.

– Și eu am pierdut o prietenă. În viața mea nu mi-a părut vreodată mai rău după vreun lucru. Fu greu pentru el să se ducă la ea, să o ia de mână. Nu ai stricat nimic, Syd. Cel puțin, nu de una singură.

– Am nevoie de un prieten, Peter. Am foarte mare nevoie de un prieten.

El îi șterse o lacrimă cu degetul mare.

– Ești dispusă să îmi mai dai o șansă? Zâmbi puțin și își scoase batista. Poftim. Suflă-ți nasul și așază-te.

Așa făcu, agățându-se de mâna lui.

– A fost singurul motiv pentru care nu a funcționat? Pentru că nu ne-am descurcat în dormitor?

– A fost motivul principal. În rest, semănăm prea mult. Ne este prea ușor să ne ascundem în spatele educației și să lăsăm ca o rană să ne facă să sângerăm până ne secătuiește. La naiba, Syd, de ce ne-am căsătorit?

– Am făcut ce ne-au spus toți ceilalți că ar trebui să facem.

– Poftim.

Simțindu-se alinată, își duse mâna lui la obraz.

– Ești fericit, Peter?

– Mă îndrept într-acolo. Dar tu? Președinta companiei Hayward.

Ea râse.

– Ai fost surprins?

– Stupefiat. Am fost atât de mândru de tine.

– Nu face asta. O să plâng din nou.

– Am o idee mai bună. O sărută pe frunte. Hai în bucătărie. O să ne pregătesc câte un sendviș și îmi poți spune cu ce te-ai ocupat în afară de afaceri de amploare.

Era aproape ușor. Se simțeau oarecum ciudat, pe alocuri precauți, dar legătura care îi unise cândva se întinsese doar, nu se rupsese de tot. Lent, cu grijă, atenuau din presiunea care apăsa pe ea.

În timp ce degusta un sendviș cu pâine din secară, încercă să îi povestească și restul lucrurilor.

– Ai fost vreodată îndrăgostit, Peter?

– Marsha Rosenbloom.

– Aveam paisprezece ani pe atunci.

– Şi renunţase deja la bustieră, spuse el cu gura plină. Eram profund îndrăgostit. Apoi îi zâmbi. Nu, am scăpat de această nebunie.

– Dacă ai fi fost, dacă ai fi îndrăgostit de cineva, ai lua în calcul să te recăsătoreşti?

– Nu ştiu. Mi-ar plăcea să cred că m-aş descurca mai bine, dar nu ştiu. Cine e?

Ea îşi mai turnă cafea, trăgând de timp.

– E artist. Tâmplar.

– Care dintre ele?

– Ambele. Sculptează şi construieşte. Îl cunosc doar de puţină vreme, doar din iunie.

– Te mişti rapid, Sydney.

– Ştiu. Asta e parte din problemă. Totul se mişcă rapid la Mikhail. E atât de îndrăzneţ şi de sigur şi plin de emoţie. Ca lucrările lui, presupun.

Când începu să pună lucrurile cap la cap, ridică din sprâncene.

– Rusul?

– Ucraineanul, îl corectă ea automat.

– Dumnezeule mare, Stanislaski, nu-i aşa? Are o lucrare expusă la Casa Albă.

– Da? Îl privi pe Peter şi zâmbi năucită. Nu mi-a spus. M-a dus acasă să îi cunosc familia, o familie minunată, dar nu mi-a spus că are lucrări expuse la Casa Albă. Asta îmi demonstrează care îi sunt priorităţile.

– Şi eşti îndrăgostită de el.

– Da. Vrea să se căsătorească cu mine. Clătină din cap. Am primit două cereri în căsătorie în aceeaşi seară. Una de la Mikhail şi una de la Channing Warfield.

– Dumnezeule, Sydney, nu Channing! Nu e deloc genul tău.

Ea împinse cafeaua la o parte şi se aplecă înspre el.

– De ce?

– În primul rând, nu are mai deloc simţul umorului. Te-ar plictisi de moarte. Singurul lucru pe care îl ştie

despre afacerea tăticului lui este cum să îi scoată pe clienți la masă. Și singura lui dragoste adevărată este croitorul lui.

Zâmbi sincer.

- Mi-a fost dor de tine, Peter.

El o luă din nou de mână.

- Cum rămâne cu artistul tău mare și îndrăzneț?

- Nu are croitor, nici nu își scoate clienții la prânz. Și mă face să râd. Peter, nu aș suporta să mă mărit cu el și să se năruiască din nou totul.

- Nu îți pot spune dacă este corect. Și, în locul tău, de data asta nu aș asculta sfaturile bine intenționate ale nimănui.

- Dar îmi vei da oricum un sfat?

- Dar îți voi da oricum un sfat, încuviință el și se simți mai ușurat cu ani de zile. Nu judeca relația ta cu el prin prisma dezastrului pe care l-am făcut noi. Pune-ți doar câteva întrebări. Te face fericită? Ai încredere în el? Cum îți imaginezi viața cu el? Cum îți imaginezi viața fără el?

- Și când am răspunsurile?

- Vei ști ce ai de făcut. O sărută pe mâna de care o ținea. Te iubesc, Sydney.

- Și eu te iubesc.

Răspunde la întrebări, se gândi ea în timp ce apăsă butonul de la ascensorul din holul clădirii în care locuia Mikhail. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când i le enumeraseră Peter, dar nu își permisese să se gândească la ele. Nu fusese nevoie să se gândească la ele, se corectă ea când intră în cabină. Știa deja răspunsurile.

O făcea fericită? Da, nespus de fericită.

Avea încredere în el? Fără rezerve.

Viața ei cu el? Un carusel de emoții, cereri, certuri, râsete, frustrare.

Fără el? Goală.

Pur și simplu nu și-o putea imagina. Ar fi avut munca ei, rutina, ambițiile. Într-adevăr, nu avea să mai rămână vreodată fără un scop. Dar fără el avea să se deruleze totul în linii drepte.

Așa că știa ce avea de făcut. Dacă nu era cumva prea târziu.

Simți miros de praf de rigips pe hol când coborî din ascensor. Își ridică privirea și văzu că tavanul fusese înlocuit, îmbinările acoperite, gletuite și șlefuite cu șmirghel. Mai trebuia doar zugrăvit și finisat.

Făcuse treabă bună, se gândi ea, în timp ce își trecu mâna de-a lungul peretelui. Într-o perioadă scurtă de timp transformase o clădire veche ponosită în ceva solid și trainic. Mai era de muncă, aveau să treacă săptămâni întregi până la ultimul cui bătut. Dar reparațiile făcute de el aveau să dureze.

Își apăsă mâna pe stomac și bătu la ușă. Și speră.

Nu se auzi nici un sunet înăuntru. Nici zgomot de muzică, nici pocnituri de bocanci de lucru pe podeaua de lemn. Cu siguranță nu se culcase, își spuse în sinea ei. Era abia ora zece. Mai bătu o dată, mai tare, și se întrebă dacă să îl strige.

Se deschise o ușă – nu a lui, ci alături pe coridor. Keely scoase capul pe ușă. Îi aruncă o singură privire grăbită lui Sydney și atitudinea prietenoasă i se șterse de pe chip.

– Nu e aici, spuse ea. Vocea ei de obicei efervescentă devenise monotonă. Keely nu cunoștea detaliile, dar era sigură de un lucru: aceasta era femeia care îi crease o stare îngrozitoare lui Mikhail în ultimele câteva zile.

– Ah. Sydney își coborî mâna lângă corp. Știi unde este?

– În oraș. Keely se străduia să nu observe că și în ochii lui Sydney se citea nefericire.

– Înțeleg. Sydney se forță să nu își lase umerii să îi cadă. Voi aștepta atunci.

– Cum vrei tu, spuse Keely ridicând din umeri. Ce îi păsa ei că femeia era evident îndrăgostită? Era femeia care îl rănise pe amicul ei. Ca actriță, Keely se mândrea că recunoștea starea din spatele acțiunilor. Poate că Mikhail fusese insuportabil de furios în ultimele câteva zile, dar în spatele mâniei se ascunsese o suferință crudă, care se infiltrase în ființa lui. Și ea i-o pusese acolo. Ce conta că și ea suferea? Bineînțeles că conta. Inima ei sentimentală i se topi în piept.

– Uite ce e, probabil că se va întoarce curând. Vrei ceva de băut sau altceva?

– Nu, serios. Sunt bine. Cum merge cu apartamentul?

– Aragazul nou merge de mama focului. Neputând fi altfel decât bună, Keely se sprijini de uscior. Mai au diverse de reparat – mai ales la daunele pe care le-au provocat idioții ăia. Se lumină la față. Hei, știai că l-au arestat pe un tip?

– Da. Când sunase la birou, Janine îi spusese că Lloyd fusese arestat. Îmi pare rău. Încerca doar să se răzbune pe mine.

– Nu e vina ta că tipul e un nemernic. Oricum, au aspirat apa, iar Mik a făcut un amestec cu care a dat jos vopseaua de pe cărămidă. Au trebuit să scoată tavanul de la apartamentul de sub cel gol. Și podelele sau curbat destul de tare. Ridică din nou din umeri. Doar știi cum e Mik, le va repara el.

Da, știa cum era Mik.

– Știi dacă lucrurile doamnei Wolburg au fost grav avariate?

– Covoarele sunt pierdute. Multe alte lucruri erau destul de ude. Se vor usca. Simțindu-se mai confortabil, Keely mușcă din banana pe care o ținuse până atunci la spate. A trecut nepotul ei pe aici. Se simte foarte bine. Deja folosește un cadru și toate cele și se plânge că vrea acasă. Plănuim să dăm o petrecere de bun venit pentru ea luna viitoare. Poate ți-ar plăcea să vii.

– Mi-ar... Se întoarseră amândouă când auziră scâncetul ascensorului.

Uşile se deschiseră şi răsunară voci profunde care cântau un cântec folk ucrainean robust, după care îi zăriră şi pe cei doi bărbaţi. Amândoi erau puţin beţi, cam murdari, iar la cum se cuprindeau reciproc cu braţele, era imposibil să îţi dai seama cine pe cine sprijinea. Sydney fu prima care observă sângele. Tricoul alb al lui Mikhail era pătat cu el; evident, provenea de la tăieturile pe care le avea la buză şi deasupra ochiului.

– Dumnezeule.

Când îi auzi vocea, Mikhail îşi ridică brusc capul, ca un lup. Rânjetul i se atenuă într-o holbare posacă în timp ce el şi fratele lui se opriră împleticindu-se.

– Ce vrei? Cuvintele erau îngroşate cu votcă şi deloc primitoare.

– Ce-ai păţit? Se grăbea deja spre el. Ai avut un accident?

– Hei, domniţă frumuşică. Alex îi zâmbi şarmant, deşi ochiul stâng îi era plin de vânătăi şi aproape complet închis de la cât de umflat era. Am petrecut de minune. Ar fi trebuit să fii acolo. Nu-i aşa, frăţioare?

Mikhail îi răspunse cu un pumn lent în stomac. Sydney hotărî că se voia a fi un semn de afecţiune, întrucât după aceea Mikhail se răsuci, îşi îmbrăţişă viguros fratele, apoi îl sărută pe obraji.

În timp ce Mikhail se căuta în buzunare după chei, Sydney se întoarse spre Alex.

– Ce s-a întâmplat? Cine v-a făcut asta?

– Ce anume? Încercă să îi facă cu ochiul lui Keely şi tresări. Ah, asta? Se atinse uşor cu degetele la ochi şi rânji. Mereu a avut o stângă şireată. Îi aruncă fratelui lui o privire de admiraţie confuză, în timp ce Mikhail se chinui să potrivească ceea ce părea a fi o cheie foarte micuţă într-o yală şi mai micuţă. L-am tras şi eu câteva bune pe sub gardă. Nu l-aş fi prins dacă nu ar fi fost

beat. Bineînțeles, și eu eram beat. Făcu semn spre ușa lui Keely. Hei, Keely, visul meu frumos cu păr de aur, ai o bucată de carne crudă?

– Nu. Dar întrucât îi era milă de cei proști, îl apucă de braț. Haide, campionule, te duc să iei un taxi.

– Să mergem să dansăm, îi sugeră el în timp ce ea îl conduse din nou spre ascensor. Îți place să dansezi?

– Trăiesc pentru dans. Aruncă o privire peste umăr în timp ce îl vârî în ascensor. Mult noroc, îi spuse ea lui Sydney.

Avea să aibă nevoie, hotărî Sydney în timp ce se duse în spatele lui Mikhail chiar când acesta reuși să își deschidă ușa. O împinse la loc, aproape că o lovi în nas, dar, momentan, reflexele ei erau mai bune decât ale lui.

– Te-ai bătut cu fratele tău, îl acuză ea.

– Și? Ce păcat, al naibii de păcat, se gândi el, că se trezea atât de rapid din beție când o vedea. Ai prefera să mă bat cu străini?

– Of, așază-te. Folosindu-se de avantajul ei temporar, îl îmbrânci pe un scaun. Se duse cu pași mari în baie, bombănind în sinea ei. Când se întoarse cu o cârpă umedă și antiseptic, el era din nou în picioare, aplecându-se pe fereastră, încercând să își limpezească mintea.

– Ți-e rău?

El își trase capul înăuntru și se întoarse, pe fața lui lovită citindu-se clar disprețul.

– Celor din familia Stanislaski nu li se face rău de la votcă. S-ar putea să li se facă puțin greață, se gândi el, când votca era urmată de câteva lovituri de dreapta puternice în stomac. După care rânji. Frățiorul lui avea o lovitură dată naibii.

– Înseamnă că ești doar beat, spuse ea cu afectare și arătă spre scaun. Așază-te. Îți voi curăța fața.

– Nu am nevoie de îngrijire. Dar se așeză oricum, pentru că așa se simțea mai bine.

– Ai nevoie de un păzitor. Se aplecă și începu să tamponeze tăietura de deasupra ochiului, în timp ce el încerca să se opună imboldului de a-și sprijini obrazul pe umflătura moale a sânului ei. Ieși și te îmbeți, îți bați fratele. De ce ai face ceva atât de prostesc?

El se încruntă la ea.

– M-am simțit bine.

– O, sunt convinsă că e minunat să simți un pumn în ochi. Îi înclină capul și continuă să îl curețe. Ochiul avea să i se învinețească dramatic până dimineața. Nu îmi imaginez ce ar spune mama ta dacă ar ști.

– Nu ar spune nimic. Ne-ar plesni pe amândoi. Șuieră când ea aplică antisepticul. Chiar și atunci când el începe, ne plesnește pe amândoi. Ochii îi licărire a indignare. Explică asta.

– Sunt convinsă că ați meritat-o amândoi. Patetic, bombăni el, după care își coborî privirea spre mâinile lui. Idiotule! Pielea de pe încheieturile degetelor îi era lovită și ruptă. Ești artist, fir-ar să fie. Nu trebuie să îți rănești mâinile.

Era bine, incredibil de bine, să îl atingă și să îl mustre. Din clipă în clipă, avea să o tragă în poala lui și să o implore.

– Fac ce vreau cu mâinile mele, spuse el. Și se gândi la ce ar fi vrut să facă chiar atunci cu ele.

– Faci ce vrei, punct, ripostă ea, curățindu-i cu blândețe încheieturile degetelor. Țipi la oameni, lovești oameni. Bei până miroși ca interiorul unei sticle de votcă.

Nu era atât de beat încât să nu recunoască o insultă când o auzea. Trăgând-o într-o parte, se ridică și, legănându-se doar puțin, dispăru în camera de alături. O clipă mai târziu, Sydney auzi apa la duș curgând.

Nu așa plănuise lucrurile, se gândi ea, răsucind prosopul în mâini. Ar fi trebuit să vină la el, să îi spună cât de mult îl iubea, să îi ceară iertare pentru că fusese

o proastă. Iar el ar fi trebuit să fie bun şi înţelegător, să o ia în braţe, să îi spună că îl făcuse cel mai fericit bărbat din lume.

În schimb, el fusese beat şi morocănos. Iar ea tăioasă şi cicălitoare.

Ei bine, o merita. Înainte să apuce să se gândească, aruncă prosopul înspre bucătărie, unde acesta se lovi de perete, ud, apoi alunecă în chiuvetă. Se holbă la el preţ de un minut, apoi în jos la mâinile ei.

Aruncase ceva. Şi se simţea minunat. Aruncă o privire în jur şi zări o carte broşată şi îi făcu vânt şi ei. Un pahar de plastic răsună drăguţ când se lovi de perete, dar ar fi preferat zgomotul de sticlă spartă. Apucă un tenis uzat şi se pregăti să îl arunce şi pe el. Un sunet din dreptul uşii o făcu să se întoarcă, să îşi schimbe ţinta şi să îl arunce direct în pieptul umed şi gol al lui Mikhail. Acesta expiră brusc, hămăit.

- Ce faci?

- Arunc lucruri. Apucă al doilea pantof şi îi făcu vânt. El îl prinse înainte să îl lovească.

- Mă părăseşti, pleci fără să îmi spui un cuvânt, şi acum vii să arunci cu lucruri?

- Da.

El mîji ochii, cântărind greutatea pantofului pe care îl ţinea în mână. Era tentant, foarte tentant să vadă dacă ar fi reuşit să îi nimerească bărbia proeminentă. Înjură şi îl lăsă din mână. Oricât de mult ar fi meritat-o, pur şi simplu nu putea lovi o femeie.

- Unde te-ai dus?

Ea îşi dădu părul pe spate.

- Să îl văd pe Peter.

El îşi vârî mâinile rănite în buzunarele blugilor pe care şi-i trăsese pe el.

- Mă părăseşti ca să te duci să vezi alt bărbat, apoi te întorci ca să arunci cu lucruri în capul meu. Spune-mi

de ce nu ar trebui să te azvârl pur și simplu pe fereastră și să termin cu asta.

– Era important pentru mine să îl văd, să vorbesc cu el. Și...

– Mă rănești, izbucni el. Cuvintele îi ardeau limba. Ura să recunoască asta. Crezi că îmi pasă dacă sunt lovit cu pumnul în față? Tu mi-ai răsucit deja inima. Cu asta mă pot lupta, spuse el, ducându-și dosul mâinii la buza tăiată. Ce îmi faci tu pe dinăuntru mă lasă neajutorat. Și urăsc asta.

– Îmi pare rău. Făcu un pas spre el, dar văzu că încă nu era binevenită. M-am temut că te-aș fi rănit și mai tare dacă aș fi încercat să îți dau ce îți doreai. Mikhail, te rog să mă asculți. Peter a fost singura persoană care a ținut la mine. La *mine*. Părinții mei... Reuși doar să clatine din cap. Nu sunt ca ai tăi. Au vrut ce a fost mai bine pentru mine, sunt convinsă, dar modul lor de a-mi oferi asta a fost să angajeze bone și să îmi cumpere haine frumoase, apoi să mă trimită la internat. Nu știi cât de singură m-am simțit. Își trecu nerăbdătoare degetele peste ochi, să își șteargă lacrimile. L-am avut doar pe Peter, după care l-am pierdut. Sentimentele pe care le am pentru tine sunt mult mai puternice, mai ample, și nu știu ce aș face dacă te-aș pierde.

Se înmuia. Avea și acest efect asupra lui. Oricât ar fi încercat să își împietrească inima, ea i-o putea topi.

– M-ai părăsit, Sydney. Nu sunt pierdut.

– Trebuia să îl văd. L-am rănit îngrozitor de tare, Mikhail. Eram convinsă că ne-am distrus mariajul, prietenia, dragostea. Dacă aveam să fac același lucru cu noi? Oftă ușor și se duse la fereastră. Amuzant este că și el purta aceeași vină, aceleași remușcări, aceleași temeri. Faptul că am vorbit cu el, că am redevenit prieteni, a schimbat totul.

– Nu sunt mânios pentru că ai vorbit cu el, ci pentru că ai fugit. M-am temut că nu aveai să te întorci.

Ea se întoarse de la fereastră.

– Am terminat-o cu fuga. Am plecat doar pentru că sperasem că aveam să mă întorc la tine. Cu adevărat.

El o privi în ochi, încercând să vadă în interiorul ei.

– Şi te-ai întors?

– Da. Respiră tremurat. Toate răspunsurile sunt afirmative. Ne-am plimbat prin această clădire cândva şi auzeam vocile, toate sunetele din spatele uşilor. Mirosurile, râsetele. Te-am invidiat pentru că aparţineai în locul acesta. Şi eu am nevoie să aparţin. Vreau să am şansa de a aparţine. Să am familia aceea despre care ai spus că se află în noi.

Ea se întinse, trăgând de lănţişorul de la gât. La capătul lui, rubinul mic licări aprins.

Tulburat, el traversă încăperea şi cuprinse inelul cu mâna.

– Îl porţi, murmură el.

– Mi-a fost teamă să îl ţin pe deget. Să nu îl pierd. Trebuie să îmi spui dacă încă vrei să îl port.

El o privi din nou în ochi, îndelung. Chiar şi când îi atinse uşor buzele cu ale lui, o privi.

– Nu te-am cerut cum trebuie prima dată.

– Nu ţi-am răspuns cum trebuie prima dată. Îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută din nou, să simtă din nou. Tu ai fost perfect.

– Am fost neîndemânatic. Furios că bancherul te ceruse înaintea mea.

Ea zâmbi, cu ochii umezi.

– Ce bancher? Nu cunosc nici un bancher.

El îi desfăcu lănţişorul de la gât şi îl puse la o parte.

– Nu aşa plănuisem să o fac. Nu am avut muzică.

– Eu aud muzică.

– Nu cuvinte dulci, nu lumină frumoasă, nu flori.

– E luna sus pe cer. Încă am primul trandafir pe care mi l-ai dăruit.

Emoţionat, el îi sărută mâinile.

– Ţi-am spus doar ce voiam eu, nu şi ce ţi-aş dărui. Inima mea e a ta, Sydney. Cât timp va bate ea. Viaţa mea e a ta. Îi puse inelul pe deget. Vrei să îmi aparţii?

Ea îşi încolăci degetele, pentru ca inelul să rămână la locul lui.

– Deja îţi aparţin.